

जैनस्तोत्रसंग्रहद्वितीयभागस्यानुक्रमणिका

पृष्ठ

१ म. म. साधुराजगणिकृतभोज्यादिनामगर्भितसटीक-
जिनस्तुतिः ।

१५ भोजिनस्तुतयः ।

२१ भोजिनमुन्दरगुरिकृतं श्रीमोमन्तरस्यामिस्तवनम् ।

२५ भोजिनमुन्दरगुरिकृतं श्रीपार्श्वनाथस्तवनम् ।

२८ भोजिनमुन्दरगुरिकृतः श्रीरूपमस्तयः ।

३० " साधारणजिनस्तवः ।

३१ " सर्वसाधारणजिनस्तवनम् ।

३२ " सर्वजिनस्तवनम् ।

३३ गोपतिवृक्षगुरिरचितं टीकागदितं सर्वज्ञस्तोत्रम् ।

३५ टीकागदितं श्रीपार्श्वनाथकम् ।

४१ श्रीगीतमाश्रकम् ।

" वृद्धगण्डगदितमस्तवनम्

४३ श्रीमृनिमुन्दरगुरिरचितः श्रीजिनस्तोत्राश्रकः ।

१०७ श्रीगुणविरत्नगणिरचितप्रभुर्विगतभक्तजिनस्तवः ।

१३१ " श्रीपराशरजिनस्तवः ।

१३३ " श्रीदीपबान्दरनाथजिनस्तवनम्

१३६ श्रीजिनप्रतिरत्नचवनाथगणेशनाथोपाश्रक-

दान्तवृत्तिश्रीपद्विजयश्रीवृत्तिरचितं प्रथमं पार्श्वनाथाश्रकम्

१३७ " द्वितीयं श्रीवृद्धभरपार्श्वनाथाश्रकम् ।

शास्त्रविशारद-जैनाचार्यश्रीविजयधर्मगुरुगुरुभ्यो नमः ।

श्रीमद्विजयजैनग्रन्थमाला [९]

षोडश्या षोडश गुणान्यम् ।
वीरवार्धन ।

श्रीजैनस्तोत्रसंग्रहस्य ।

द्वितीयो भागः ।

रङ्गुनवासन्वयश्रीमद्गुणाहाय्येन

स च

चाराणस्यां

श्रेष्ठिभूगभारतनुजदृष्टचन्द्रेण निजधर्माभ्युदयप्रकाशये
मुद्रयिषा प्रकाशित ।

द्वितीयाहनिः ।

वीरसंघम् १९२९ ।

॥ अर्हम् ॥

शान्तमूर्त्तिश्रीवृद्धिचन्द्रसहस्रवृष्टकं स्तुतिरूपम् ।

वाचं वाचं प्रभुगुणगणं लघ्वकीर्त्तिर्जने यो
बोधं बोधं विषमविषुयं जातपूज्यप्रभावः ।

वेदं वेदं सकलसमयं प्राप्तसान्त्वस्वभावः ।
स्वर्गस्योऽसौ विलसति सुखं मद्गुरुर्द्विचन्द्रः ॥१॥

स्नायं स्नायं सुपवितवपुः सार्ववाचाऽमृतेन
हायं हायं कुमतकपटं विश्ववन्यप्रतापः ।

यातं यातं सुभटपदवीं प्राप दुष्कर्मवृन्दं
स्वर्गस्योऽसौ विलसति सुखं मद्गुरुर्द्विचन्द्रः ॥२॥

पावं पावं मुनिजनपथं कृत्यकार्येषु लीनः
स्वावं स्वावं गुणिगुणगणं शुद्धसम्यक्त्वधारी ।

नावं नावं जिनवरवरं नीतपुण्यप्रकर्षः
स्वर्गस्योऽसौ विलसति सुखं मद्गुरुर्द्विचन्द्रः ॥३॥

दायं दायं स्वऽमयमतुलं प्राणिषु प्रीतिपुञ्जं
धायं धायं सुमतिमहिलां बन्धुसकल्याणपोतः ।

भायं भायं प्रवचनबचो वीरदेवाभिमानः
स्वर्गस्योऽसौ विलसति सुखं मद्गुरुर्द्विचन्द्रः ॥४॥

मारं मारं रतिपतिभटं त्यक्तमोहादिदोषो
धारं धारं यतिपतिपदं कृत्तकर्मादिवर्गः ।

वारं वारं कुपयगमनं जैनराद्धान्तरक्तः
स्वर्गस्योऽसौ विलसति सुखं मद्गुरुर्द्विचन्द्रः ॥५॥

प्रथमावृत्तिनी प्रस्तावना ।

प्राचीन स्तवनों की शोधखोजना तेमज तेने छपावी प्रसिद्ध करवाना दुर्पट कार्यने पसार करी, अमारी अत्यन्त महाननुं परिणाम दुनिया की दृष्टि सन्मुख उपस्थित करना, अमारी वास्तविक हर्ष जाहेर करवानी स्वाभाविक लोमणी रोधी छफता नयी. एक समय एवो पण हतो के जे वयने संस्कृत भाषामा कहोके देववाणीमा रचायेला, जिनेन्द्र भगवानना मधुर स्तवनोंधी, समस्त भारतवर्षना दरेके दरेक शहरमा ना देव मंदिरा-देरासरा गुंती उठना हर्षा, परन्तु पंचम कालना दौपमय प्रभावना कालक्रमे करीने धीमे धीमे संस्कृत भाषानुं ज्ञान ओछुं थवा लाग्युं, अने भाषामा स्तवनों रचावा लाग्या, तेमोनी माथे आजकालना स्तवनोंना मुकाबला करी बांधना आभोना हृदयने दुःखित नही करीए. परन्तु स्पष्ट थवा एटलुं तो जरूर कहेनुं के संस्कृत स्तवनों तरफ जन समृद्धी एवी तो उपेक्षा बुद्धि एटले मूषी बंधवा लागी के हस्त लिखित मतोना पानाओ भंडारमाते भंडारमा सदबा लाग्या. आरीज पुरी दशा जो थोरो वयत चालया करसे तो जेना अगुट ज्ञानभंडारमाधी कहोके महागागरमाधी घणुं दुःखदायक परिणाम बहार आवसे, एमपारी संस्कृत साहित्यनी अथवा तो जैन बाणीनी सेवा पाटेज, कोह पण प्रचारनी हृदयेलीनी दरदार कर्षा बिना आज धीमो भाग (आज मूर्खोमा नर ग्रन्थो) प्रसिद्ध करवा अमे छक्तिमान थवा छीए.

अमारी तो अन्तर्गत एज आयेलाया छे के, उपेक्षा करवाइ जना, प्राचीन स्तोत्रो तेमज अन्य उच्चमोच्य ग्रन्थो

॥ अहम् ॥

न्तमूर्त्तिश्रीवृद्धिचन्द्रसहस्रवृष्टकं स्तुतिरूपम् ।

वाचं वाचं प्रभुगुणगणं लज्जकीर्त्तिर्जने यो
षोषं बोधं विपपविबुधं जातपूज्यप्रभावः ।
वेदं वेदं सकलसमयं प्राप्तसान्त्वभावः ।
स्वर्गस्योऽसौ विलसति मुखं मद्गुरुर्द्विचन्द्रः ॥१॥
स्नायं स्नायं गुपवितवपुः सार्ववाचाऽमृतेन
हायं हायं कुमतरुपटं विश्ववन्यप्रतापः ।
घातं घातं गुभटपदवीं प्राप दुष्कर्म्मद्वन्दं
स्वर्गस्योऽसौ विलसति मुखं मद्गुरुर्द्विचन्द्रः ॥२॥
पावं पावं मुनिजनपथं कृत्यकार्येषु लीनः
स्तावं स्तावं गुणिगुणगणं शुद्धमम्यवत्वधारी ।
नावं नावं जिनवरवरं नीतपुण्यप्रकर्षः
स्वर्गस्योऽसौ विलसति मुखं मद्गुरुर्द्विचन्द्रः ॥३॥
दायं दायं स्वऽभयमतुलं प्राणिषु प्रीतिषुञ्जं
धायं धायं गुमतिपरिह्लां वन्द्यकल्याणपोतः ।
भायं भायं प्रवचनवचो वीरदेवाभिमानः
स्वर्गस्योऽसौ विलसति मुखं मद्गुरुर्द्विचन्द्रः ॥४॥
मारं मारं रतिपतिभटं त्यक्तपोदादिदोषो
धारं धारं यतिपतिपदं कृष्णकर्मादिबर्गः ।
वारं वारं दुपयगमनं जैनरादान्तरक्तः
स्वर्गस्योऽसौ विलसति मुखं मद्गुरुर्द्विचन्द्रः ॥५॥

द्वेषं द्वेषं कपटपटुकं निद्रवं न्यायमुक्तं

पेषं पेषं कुशलविकृतं कर्मचारं प्रभूतम् ।

पोषं पोषं विमलकमलं वित्तरूपं महात्मा

स्वर्गस्योऽसौ विलसति सुखं मद्गुरुर्द्विचन्द्रः ॥६॥

शोषं शोषं क्लृप्तजलधिं ध्वस्तपापादिपङ्कः

श्लोषं श्लोषं सकलमशुभं शुद्धधीध्यानमप्रः ।

तोषं तोषं भविजनमनो जैनतत्त्वादिभिर्यः

स्वर्गस्योऽसौ विलसति सुखं मद्गुरुर्द्विचन्द्रः ॥७॥

मिद्धान्तोदधिमन्यनोत्थविमलज्ञानादिरत्नप्रसं

शिष्येभ्यो वितरन् समाधिसहितः संपाप नाकं शुभम् ।

सौख्यं मद्गुरुरन्नाहं विजयतां श्रीद्विचन्द्रो मुनिः

एतस्यैव स्तुतिरूपमष्टकमिदं भव्याः पठन्तु मगे ॥८॥

इति शान्तमूर्तिश्रीमद्द्विचन्द्रनखीकायमाण-

विजयधर्मगृहिसिगनिने स्वगुरुंष्टकम् ।

(३)

विप्र शान्त मूर्ति पण भेट करीअे लीअे. आशानना न करवा
माटे बांचकोनुं स्वास ध्यान खेंची विरमीअे छीअे.
॥ शान्तिः ॥

द्वितीयावृत्तिनी प्रस्तावना ।

अमे अमने धन्य गणीए छीए के आज स्तोत्रसंग्रहना
द्वितीय भागनी द्वितीयावृत्तिने प्रकट करवा अमारा ग्राहको ए
अमने तक आपी छे. आ बीजी आवृत्ति अमे सुधारा साथे
छपावी छे अने आ स्तोत्रोना यहोला प्रसार माटे तेनु मुख्य-
पण अल्प राख्युं छे.

प्रकाशक ।

शान्तमूर्तिश्रीट्टिचन्द्रनीपदाराज ।

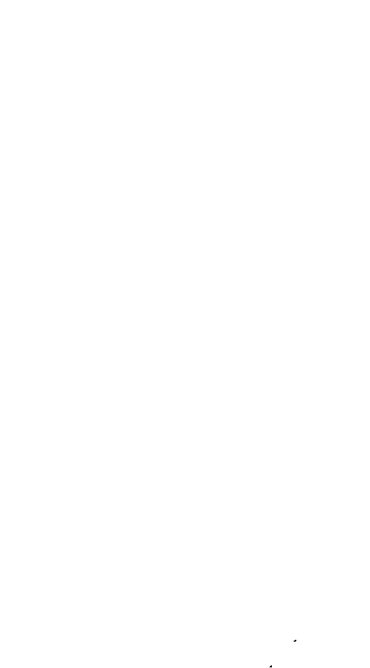

हृदिगिदिपदाने यद्विष्णुशक्तिः मयास्ये ।
यन्द्रभुव्यः न शान्तात्मा द्रष्टाऽयं जगतां गुरु ॥ १ ॥
धर्मायुतव प्रेम बनारस सिरी ।

पण आवीरिते दिन प्रतिदिन प्रकाशमां आधो? के जेयो
 “अन्यस्य दुःखोत्पादनं हिंसा” एटले मूधी अहिंसा धर्मनुं
 पालन करवा मजवृत रीते हीमायत करनार सर्वज्ञ कथिन जैन
 शास्त्रनी पवित्रता, मार्चीनता तथा सद् देवतत्व संबधी विचार
 करवा जन समूह आरुर्पाय!!

केटलीएक प्रतोनी फकत एकज नकल, ते पण लख ना-
 रनी बेकालजनि लीधे एवी तो अशुद्धमय हतो के तेना
 उपरधी अर्थनो अनर्थ यतो हतो, छतां महा मुग्धीवते शक्त्य-
 नुसार शुद्ध करी मगट करेल छे. तो पण जो कोइ अशुद्धी
 देखवामां आवे तो विवेकी बांचनाराओनी क्षमा याची,
 अमने लखी जणावा साग्रह विनवीअे छीअे.

आ ग्रन्थमां दाखल करवामां आवेला स्तोत्रो, चैत्यवन्दनो
 तथा स्तुतीओमांथी केवा उत्तम प्रकारनो भक्तिरस बढेछे,
 तेनुं वर्णन करवुं ते तेओनी कलमने अपमान पहुँचाडवा जेवुं
 होवार्थी, तेनी क्षीपत करवानुं बांचनाराओनेज सोपीअे छीअे.
 आ ग्रन्थ माटे हस्तलिखित प्रतो मोकलवा माटे पन्यासजी
 श्रीगम्भीरविजयगणिजी, तथा मुनिराज श्रीहंसविजयजी तथा
 मुनिराज श्री कर्पूरविजयादिनो तेमज विशेष करीने मुनिराज
 श्रीभक्तिविजयजीनो अमे अन्तःकरण पूर्वक आभार मानीअे
 छीअे. आ पाठशालाना उत्पादक मुनिराज श्रीधर्मविजयजी
 विरचित, शान्तमूर्तिमुनिवर्य श्रीवृद्धिचन्द्रजी महाराजनुं स्तु-
 तिरूप अष्टक, अन्यत्र दृष्टिगोचर यशे. जे पूज्यपाद् गुरु
 महाराजजीनो अनुपम ज्ञान तेमज कृपानी प्रासादी बडे, मुनि
 राज श्री धर्मविजयजी आज आ पाठशालाने कहोके भविष्यमां
 अनेक, जैन प्रवीण संस्कृत स्कॉलरोने उत्पन्न करनार देवीने,
 हयातीमां लावी शक्या छे. ते गुरुमहाराजश्रीनुं यशोगान
 अर्पण करवा उपरान्त भव्य जीवोने दर्शनार्थ तेओनी एक

(३)

पवित्र ज्ञान्त मूर्ति वण भेट करींभे लींभे. आजातना न करवा
घाटे बाचकोनुं खास ध्यान खेची विरपींभे छींभे.

॥ शान्तिः ॥

द्वितीयावृत्तिनी प्रस्तावना ।

अमे अमने घन्य गणीए छीए के आज स्तोत्रगंधना
द्वितीय भागनी। द्वितीयावृत्तिने प्रकट करवा अमारा प्रादको ए
अमने तक भापी छे. आ बीत्री आवृत्ति अमे गुपारा गाथे
छपावी छे अने आ स्तोत्रोना बहोला मगार घाटे तेनु मुन्प-
एण अन्प राग्युं छे.

प्रकाशक ।

॥ अर्हम् ॥

महामहोपाध्यायसाधुराजगणिकृता
भोज्यादिनामगर्भिता

स्वोपज्ञटीकासहिता जिनस्तुतिः ।

श्रीमहावीरमानस्य किञ्चिद् वृत्तिर्विधीयते ।
स्वोपज्ञचित्रकृतस्तोत्रे क्रीडापात्राय घीमताम् ॥ १ ॥

तस्य चेदमादिपद्यम्, आम्वा ॥१॥ अत्र स्तुता सन्तोऽप्य-
नुस्वारा अर्षानुकृत्याश्च गण्यन्ते लकारस्थाने ङकारा ङकार-
स्थाने च लकारास्तथा वकारस्थाने वकारा वकारस्थाने च
बकारा अर्षानुकृत्यादेव गण्यन्ते चित्रकृतक्षिप्रकाव्यत्वात् ।
उक्तं च —

“यमक-श्लेष-चित्रेषु ववयोर्द्वयोर्न भिद् ।
नानुस्वारविसर्गां च चित्रभद्राय संमतां” ॥ १ ॥
॥ श्रीसर्वविदे नमः ॥

आम्वारायण सेलडी खडहडीकेलामती राङ्गभं
चञ्चदाडिमद्राऽखखारिक रसात्त्वां साकुची खाजलाम् ।
लान्द्रपाण्डखजूरसारखट्वूजांकूरदालिप्रभो

नामि श्रीजिनमुद्रसाकरमहं श्रीपानसत्कोऽफलम् ॥१॥
[आम्व ! अरायण ! सेलडी खडहलीकेलामतिः राङ्गभं
चञ्चदालिप्रभ ! अखखारिक ! रसात्त्वां साकुची खाजदाम् !
लान्द्रपाण्डख ! जूराधारखट्व ! ऊजाङ्कूरदालिप्रभो !
नामि श्रीजिन ! मुद्रसाकरमहं श्रीपानसत्कोऽफलम् ॥ १ ॥

॥ अर्थम् ॥

महामहोपाध्यायसाधुराजगणिकृता
भोज्यादिनामगर्भिता

स्वोपज्ञटीकासहिता जिनन्तुतिः ।

धीपटावीरमानस्य किञ्चिद् वृत्तिविधीयते ।
स्योपज्ञविप्रकृन्स्तोत्रे श्रीदायाशाय धीपताम् ॥ १ ॥

तस्य चेदमादिपद्यम्, आम्बा ॥१॥ अथ स्तुतीं मन्तोऽप-
नुम्वारा अर्थानुहत्यांश्च गणयन्ते लकारस्थाने टकारा टकार
स्थाने च लकारास्तथा षकारस्थानं षकारा षकारस्थानं च
षकारा अर्थानुहत्यांश्च गणयन्ते विप्रकृतकिष्टकाप्यन्वात् ।

उक्तं च —

“यमक-श्रेय-विप्रेषु षषयोऽल्लयानि भिक्षु ।
नानुस्वारवितर्गा च विप्रभद्राय संमता” ॥ १ ॥
॥ धीमर्षविदे नमः ॥

आम्बारायण सेलडी खडहडीकेलामती राङ्गभं
चम्बदाडिमद्राऽम्बरायिक रसायनी साकुची ग्याजलाम् ।

लाङ्गपाण्टम्बजूरसारखट्ट्यूजाङ्गूरदालिप्रभो
नौमि श्रीजिनमुद्रसायकमहं श्रीपानसत्कोऽफलम् ॥१॥

[आम्ब ! अरायण ! सेलडी खडहडीकेलामती : राङ्गभं
चम्बरायिक ! आम्बरायिक ! रसायनी साकुची ग्याजलाम् !
मानुपाण्टम्ब ! जुराधारखट्ट्यू ! जगदादालिप्रभो !
नौमि धीजिन ! मुद्रसायकमहं श्रीपानसत्कोऽफलम् ॥ १ ॥]

स्योपह्न टोकामरिना ।

कर्मणोऽण्" ॥ ५।१।७२ ॥ आन्तरमन्त्रस्येण विशुद्धिप्रकर्ष
 धमनः यदा पूः पावित्र्यं तस्य लाभो यस्मादर्धाङ्गोक्ताना-
 मेति व्यधिकरणबहुवीहिरिति, तस्यामन्त्रणम् । तथा हे लानू-
 रिमाम् "दो वृषाद्" इति "अः पुंलिङ्गः शार्ङ्गधारिणि" इति
 "विरिञ्चावाध" इति वचनाद् इश्वरः अः कृष्णः आ ग्रह्या तान्
 पूरयति नक्षत्रणा दर्शनमात्रात् स्वष्टिनानि च करोतीत्येवंशीला
 या मा भगवतः श्रीमदष्टमहापानिहार्यादिनक्ष्मीस्तामपनि
 प्राप्नोतीति विधि, डाचूरिमाम् । यदा । ला लौल्यं चुरिध वि-
 नाशस्तयोर्मा समृद्धिस्तामामपति रुजति अमण् रोग इत्यस्य
 पातोरुनाथेन्वादिनि, लाचूरिमाम् रिप्, "नेरनिट्टि" ॥४।३।
 ८३॥ इति नेलेरु, तस्य सम्बोधनम् । अत्र पूर्वत्र च काव्येऽ-
 स्वराणां ऋचिन् पाठे सानुनासिकत्वम्, अर्थसङ्ख्या च निर-
 जुनामिकत्वं ज्ञेयम् । न च तथा दोषः, विचित्रनामकरम्बितत्वेन
 विचित्रकाव्यत्वात् । एवमप्रतोऽपि भाव्यम् । इति द्वितीयकाव्य-
 हतार्थः ॥ २ ॥

खसखसमुरुकीपोली माण्डामाण्डी लघीयसीघोडाम् ।
 त्वं साकुलीः सुहार्दी टोठाघाणीचणाऽऽच्छिन्धि ॥३॥

[खसख ! समुरुकीपोली मांनमांली लघीयसी घोडाम् ।
 त्वं साकुलीः सुहार्दी टोठाघाणी इचण ! आच्छिन्धि ॥३॥]

खसखम० व्याख्या ॥ हे खसख ! "त्वं चिदि शून्ये च
 इत्यादिवचनात् त्वं ज्ञानं तस्य सखा खसखः, "राजनमखेः

॥ ७।३।१०६ ॥ इत्यर् समामान्तः । तस्यामन्त्रणा ।
 सुहार्दी तु अविज्ञेयेन प्रान्ति जन्तुपुद्गवन्ति सुहानि पाप

रिप्, तेषामांली श्रेणीम्, आच्छिन्धि समन्ततो विनाश
 संदद्मपटना । त्वं कथंभूतः समुरुकीपोली । सम् साम

.वरुणि गुरुणि यानि कानि सुखानि तानि अविज्ञेयेन वि

अस्य व्याख्या ॥ हे श्रीजिन ! श्रीचीतराग रसात् “ न-
म्ययपः कर्माधारे ” ॥२॥१७४॥ इति पञ्चमी विभक्तिरसमासे
चेत्यर्थः ॥ त्वां भवन्तपहं नौमि स्तौमीति संटङ्कः ॥ आम्ब ! आ-
म्वादीनि पदानि श्रीजिनरूपमुख्यामन्त्रणविशेषणानि । अबुद्
रबुद् शब्द इत्यस्य धातोरवने अम्बः, भावे घञ्, शब्दो वाणीति
यावत् । तत आ समन्ताद् विश्वव्यापी अम्बः शब्दो यस्य स
तया, विश्वव्यापित्वं च भगवद्वाण्या घटत एवार्थतो भगवता
प्रणीतस्य द्वादशाङ्गस्य विश्वव्यापित्वान् तस्यामन्त्रणम् । तथा
हे अरायण ! कैं गं रं शब्द इति धातो रायतेऽनेनेति वाहु-
लकात्करणे घञि, रायो वचनम्, न विद्यते रायो वचनम् “नः
प्रकटे निष्फले च मस्तुते ज्ञानवन्धयोः” इति नियण्डुवचनाद्
णश्च बन्धो यस्य सोऽरायणस्तस्यामन्त्रणमुपलक्षणत्वाद्ब-
नाभावेन मनःकाययोरप्यभावो गम्यते । परमात्मस्तुतिहेतोर्वा
मध्यग्रहणे आद्यन्तयोरपि ग्रहणमिति न्यायाद्वा ततोऽयोगिगु-
णस्थानावस्थापामविद्यमानमनोवचनकायकर्मवन्ध इत्यर्थः । अहं
कथंभूतः सेज्जटी “इः कामे” इत्येकाक्षरनाममालावचनाद् इः
कामस्ततः सह इना वर्त्तते या सा सेः सकामा योषिदित्यर्थः,
तस्यां लडन्ति स्वेच्छया विलसन्तीति सेज्जटानि इन्द्रियाणि
सेज्जटं मनो वा निन्दितानि तानि तद्वा विद्यन्तेऽस्य असं
सेज्जटी निन्दायां मन्वथी इन् ।

तथाचाहूर्वेपाकरणमिथाः ।

• “भूम निन्दा-मर्ममागु नित्ययोगेऽतिज्ञायने ।

गंमर्गेऽस्मिन्निवशायां प्रायो मत्वाद्यो मताः” ॥१॥ इति

उन्मार्गप्रवर्गेकेन्द्रियमनःपरतन्त्र इत्यर्थः । अहं पुनः कथं
भूतः स्वप्नदर्शक्रेष्मपतिः शय्याः कर्णेनवा हस्तिनद्य कृतीव
शान्तेताम्, ई ऋषीं शोभामित्यर्थः, कायति स्वस्मिन्निवामा
याऽऽवति कैं धातोः “ भानो द्योऽद्वा-” ॥५॥१७६॥ इति च

स्योपह्न टीकावहिता ।

कर्मणोऽण्" ॥ ५।१।७२ ॥ आन्तरमन्त्रक्षयेण विभुद्धिमर्क
 धमानः; यदा पूः पाचिऽयं तस्य लाभो यस्मादर्थाहोकारा-
 यिनि व्यधिकरणप्रदुषीदिरिति, तस्यामन्त्रणम् । तथा हे लापू-
 रिमाम् "हो हृपाङ्" इति "अः पुंलिङ्गः शार्ङ्गधारिणि" इति
 "विरिञ्चावाध" इति वचनाद् ङ ईश्वरः अः कृष्णः आ प्रत्या तान्
 पूरयति लक्षणया दर्शनमात्रान् स्वष्टिनानि च करोतीत्येवंशीला
 या मा भगवतः श्रीपदप्रमहामातिद्वार्यादिनक्ष्मीस्तामपति
 प्राप्नोतीति विधि, टाचूरिमाम् । यदा । ला लौन्यं चूषिष वि-
 नाशस्तयोर्मा समृद्धिस्तामपयति रुजति भ्रमण् रोग इत्यस्य
 धातोरुज्जाथेन्वादिति, लाचूरिमाम् क्विप्, "नेरनिटि" ॥४।३।
 ८३॥ इति नेलुङ्, तस्य सम्बोधनम् । अत्र पूर्वत्र च काव्येऽ-
 स्वराणां वचविन् पाठे सानुनासिकत्वम्, अर्थसद्वत्या च निर-
 नुनासिकत्वं ज्ञेयम् । न च तथा दोषः, विचित्रनामकरम्बितत्वेन
 चित्रकाव्यपन्नात् । एवमप्रतोऽपि भाष्यम् । इति द्वितीयकाव्य-
 पृथार्यः ॥ २ ॥

खसखसमुरुकीपोली माण्डामाण्डी लघीयसीघोडाम् ।

त्वं साकुलीः सुहार्ली टोठाधाणीचणाऽऽच्छिन्धि ॥३॥

[खसख ! समुरुकीपोली माण्डामाण्डी लघीयसीं घोडाम् ।
 त्वं साकुलीः सुहार्ली टोठाधाणी इचण ! आच्छिन्धि ॥३॥

खसखस० ध्याय्या ॥ हे खसख ! "त्वं विदि शून्ये
 इत्यादिवचनान् त्वं ज्ञानं तस्य सखा खसखः, "राजन्सखे

॥ ७।३।१०६ ॥ इत्यद् समासान्तः । तस्यामन्त्रणा ।
 सुहार्लीं सु अतिशयेन प्रन्ति जन्तुपदवन्ति सुहानि पा

क्विप्, तेषामाण्डीं धेणीम्, आच्छिन्धि समन्ततो विना

संटङ्कयटना । त्वं कथंभूतः समुरुकीपोली । सम् सा
 .वरुणि गुरुणि पानि कानि सुखानि तानि अतिशयेन

स्वोपन्न-श्रीकासहिता ।

॥ इति हे साधुः । त्वां पुनः कथंभूतमफलं दलत्रिकला
 रणे इत्यतो न फलति न विशीर्यतेऽनन्तचतुष्टयमपस्वस्व-
 ाद् न भ्रश्यतीति यावदित्यफलः, अत्र । यदा, न विद्यते
 कं प्रयोजनं साध्यं यस्य अफलः संमित्तसर्वकार्य इत्यर्थः । इति
 थमवृत्तार्थः । अस्यां च व्याख्यायां काध्यवर्णानुपूर्वैव प्रायो
 विशेषणानि व्याख्यातान्यसंमोहार्थं न तु कर्तृविशेषणानि
 कर्तृविशेषणानि सम्बोधनपदानि च पृथक् पृथक्परिपाठ्या
 स्तुतौ च स्तुत्यगुणवर्णनं स्वस्वरूपनिरूपणं च द्वयं विधेयम्,
 अहमपि कर्तृविशेषणः सर्वः स्वरूपनिवेदनं सम्बोधनस्त्वामिति
 कर्मविशेषणैश्च भगवद्गुणवर्णनं चक्रे । खलहलीकेलामतिरित्यत्र
 हलीकेत्यंशेन कृषीवलवत्पदि निःश्रीकस्तर्हि श्रीपानमत्फ इत्यत्र
 कथं श्रियः पानाय सत्फ इति । अनयोर्विशेषणयोरमद्वयनि-
 वन्त्या, यतः कृषीवलवन्निःश्रीक इति निसांज्यार्थस्वाद-
 त्वश्रीक इत्यर्थः । यथा वसुदेवा कन्या इत्युक्ते कन्याया
 दराभाषो न कथाप्यते किन्तु अस्याः सामोदरत्वमित्येवमप्रापि
 भगवत्स्तुतौ प्रवृत्तिमवाच श्रीरपि संपत्स्यत इति तायागमि-
 ध्यन्ती सम्भाव्य तत्सालनाय सतां परिचरणं नानुचितमिति
 न कोऽपि दोषः ॥ १ ॥

प्यास्तावायमगुन्दमेवकदहीनायेनगोक्षीरगुम् ।
 चारोलीनसुराहिपङ्कजरगोजात्यस्तजायूनदं

स्तौमि त्वां सुगुणाकरं धुधनतं पूडाभलांचूरिमाम् ॥२॥
 [श्रीजं वीरमवाप्य मोषक ! रणान नारदरक्ताधर !
 अप्यस्तावायमगुं द ! मेवकद ! हीन ! अयेन गोक्षीरगुम् ।
 चारो ! लीनसुराहिपङ्कज ! रगोजात्यस्तजायूनदं
 स्तौमि त्वां सुगुणाऽऽकरं धुधनतं पूडाभ ! राज्ञ्चूरिमाम् २]

स्वोपद्रवीकागदिता ।

१७१॥ इति हे साधुः । त्वां पुनः कर्मभूतफलं दत्तमिफला
 विभरणे इत्यतो न फलमि न निशीर्षितेऽनन्ततुष्टममस्वस्व-
 रूपानु म भ्रष्टवतीति यावदित्यफला, अत्र । यदा, न विद्यते
 फलं मयोमने साधुं यस्य अफलाः संसिद्धावर्ककार्य इत्यर्थः । इति
 मयमहकार्यः । अस्यां च व्याख्यायां काठ्यवर्णानुपूर्व्येन प्रायो
 विशेषणानि व्याख्यायान्यतमोहार्थं न तु कर्तृविशेषणानि
 कर्मविशेषणानि सम्बोधनपदानि च पृथक् पृथगेकपरिपात्र्या
 स्तुती च स्तुत्यगुणवर्णनं स्वस्वरूपनिरूपणं च द्वयं विधेयम्,
 अहमपि कर्तृविशेषणः सर्वः स्वरूपनिवेदनं सम्बोधनस्त्वामिति
 कर्मविशेषणं भगवद्गुणवर्णनं चक्रे । खल्वहलीकेलापनिरित्यत्र
 हलीकेत्यनेन कृषीपत्यवद्यदि निःधीकस्तर्हि श्रीपानमत्क इत्यत्र
 पार्थ धियः पानाय सत्क इति । अनयोर्विशेषणयोरसङ्गतिर्न
 चिन्त्या, यतः कृषीपत्यवन्निःधीक इति निसोऽप्यार्थत्वाद-
 स्वधीक इत्यर्थः । यथा अनुदरा फन्या इत्युक्ते फन्याया
 उदराभावो न रुपाप्यते किन्तु अस्याः सामोदरत्वमित्येवमप्रापि
 भगवत्स्तुतौ मद्यपिपत्राद्य श्रीरपि संपत्स्यत इति नापागमि-
 रपन्ती सम्भाव्य तत्रान्नाय सतां परिचरणं नानुचिनमिति
 न फोऽपि दोषः ॥ १ ॥

श्रीजंघीरमवास्य मोचकरणान् नारंगस्त्याधरा-
 प्यास्तात्रायमगुंदसेवकदहीनायेनगोक्षीरगुम् ।
 चारोलीनसुरांहिपङ्कजरगोजाल्यस्तजांवूनदं
 स्तौमि त्वां सुगुणाकरं बुधनतं पूडाभलांचूरिमाम् ॥२॥
 [श्रीजं घीरमवास्य मोचक । रणान् नारङ्गरक्ताधर ।
 अप्यस्तात्रायमगुं द । सेवकद । हीन । अयेन गोक्षीरगुम् ।
 चारो । लीनसुरांहिपङ्कज । रगोजाल्यस्तजांमूनदं
 स्तौमि त्वां सुगुणाऽऽकरं बुधनतं पूडाभ । दाञ्चूरिमाम् २]

स्वोपज्ञ-टीकासहिता ।

घटीह० ॥ व्याख्या ॥ अत्रेति कोमलामन्त्रणे । हे अक-
र्षटं नास्ति कर्षटं वस्तुं यस्य सोऽकर्षटो ब्रह्मामावेन शेषनिःशेष-
परिग्रहस्याप्यभावोऽवगम्यते । यदुक्तम्-

“वपुर्विस्पासमलक्षितं जनु-
दिग्भ्ररत्वेन निवेदितं वसु ।

वरेषु यद्बालमृगासि ! मृग्यते
तदस्ति । किं व्यस्तमपि त्रिलोचने ! १” ॥ १ ॥ इति

तस्यामन्त्रणा । ते तव दो ध्वनिर्लोकं जनं तर्पयेत् प्रीणयेत् ।
तव कथंभूतस्य घटीपपि व्याप्य तूराश्रितारस्य तूः छेदनं तां
रातीति तूरं मरणं तद् अश्रितं मातृमारपरिसमूहो यस्य स तथा
तस्य स्वल्पकालमध्ये समूलकापंकपितद्विपदूर्तस्येत्यर्थः । पुनस्ते
कथंभूतस्य अलिकान्तकवस्य अन्धिर्भ्रमरस्तद्वत् कान्ताऽतिशयेन
कान्ताः कम्पीयाः कचाधिहारा यस्य तस्य । लोकं कथंभूतं
कुडवदीतप्तं कुत्सितः ठो रुद्र उपलक्षणत्वाच्छेषा अपि तथावि-
धमुराः, बली च जरालक्षणम्, लक्षणैश्च लक्ष्यं ध्वन्यते,
ततश्च बलीशब्देन जरा कथ्यते, तैस्तप्तं सन्तापितं कुदेव-जरा-
दिसन्तापितमित्यर्थः ॥ इति सप्तमष्टाचार्यः ॥ ७ ॥

आयुःपूरणमारस्य निरमाः शुभसूरणम् ।

दुःखांडमीशाकुरुयाः खंडशः सबडाङ्गकः ॥८॥

[आयुःपूरणम् आरस्य निरमाः शुभम् : रणम् ।
दुःखाण्डम् ईश ! अकुरुयाः खण्डशः सबलाङ्गकः ॥८॥]

आयुः ॥ व्याख्या ॥ हे ईश ! त्वं शुभमूर्ध्नि लज्जनयिता
आरस्य आन्तरारिसमूहस्यायुःपूरणं जीवितकालसमापकं रण-
मापोषणं निरमाः अकार्षीः । त्वं कथंभूतः सबलाङ्गको बलिष्ठ-
देहः । तथा त्वं दुःखाण्डं दुःखमेवाण्डं खण्डशःपूर्णमकुरुयाः
अकार्षीः । इत्यष्टमष्टाचार्यः ॥ ८ ॥

स्योपह टोकासहिता ।

कर्मणोऽण्" ॥ ५।१।७२ ॥ आन्तरमलक्षयेण विशुद्धिमकर्ष
 उभयानः; यद्वा पूः पावित्र्यं तस्य लाभो यस्मादर्थोऽङ्गोकाणा-
 मिति व्यधिकरणबहुव्रीहिरिति, तस्यापन्त्रणम् । तथा हे लाचू-
 रिमाम् "दो वृपाङ्" इति "अः पुंलिङ्गः शार्ङ्गधारिणि" इति
 "विरिञ्चानाथ" इति वचनाद् ट ईश्वरः अः कृष्णः आ व्रथा तान्
 पूरयति लक्षणया दर्शनमात्रात् खण्डितानि च करोतीत्येवंशीला
 या मा भगवतः श्रीपदप्रमदाप्रानिहार्यादिलक्ष्मीस्तामपति
 प्राप्नोतीति विचि, टाचूरिमाम् । यद्वा । ला लौन्यं चूरिश्च वि-
 नाशस्त्वयोर्मा समृद्धिस्तामपयति रुजति अमण् रोग इत्यस्य
 धातोरुजाथेत्वादिति, लाचूरिमाम् क्विप्, "णेरनिटि" ॥४।३।
 ८३॥ इति णेरुर्, तस्य सम्बोधनम् । अत्र पूर्वत्र च काव्येऽ-
 स्वराणां वचवित् पाठे सानुनासिकत्वम्, अर्थसद्भवा च निर-
 नुनासिकत्वं ज्ञेयम् । न च तथा दोषः, विचित्रनापकरम्बितत्वेन
 चित्रकाव्यत्वात् । एवमग्रतोऽपि भाव्यम् । इति द्वितीयकाव्य-
 वृत्तार्थः ॥ २ ॥

खसखसमुरुकीपोली माण्डामाण्डी लघीयसीघोडाम् ।

त्वं साकुलीः सुहार्ली टोठाधानीचिणाऽऽच्छिन्धि ॥३॥

[खसख । समुरुकीपोली मांलापानी लघीयसी घोलाम् ।
 त्वं साकुलीः सुहार्ली टोठाधानी इचण । आच्छिन्धि ॥३॥]

खसखम० व्याख्या ॥ हे खसख ! "त्वं निदि शून्ये च"
 इत्यादिवचनाद् त्वं ज्ञानं तस्य मग्वा खसखः, "रात्रन्गवेः"
 ॥ ७।३।१०६ ॥ इत्यद् समामान्तः । तस्यापन्त्रणा । न्वं
 सुहार्ली तु अतिशयेन घ्नन्ति जन्नुपद्भवन्ति सुहानि वापानि
 क्विप्, तेषामांली श्रेणीम्, आच्छिन्धि समन्ततो विनाशयेति
 संदृश्यटना । त्वं कथंभूतः समुरुकीपोली । मम् मापम्येन
 वरुणि गुरुणि पानि कानि सुत्वानि तानि अतिशयेन विघ्नन्ते

पदमुक्तिं प्रकटी, यथा मन्वाभावेत्यत्र भावेति । किं कृत्वा ते
तत्र दस्य ध्वनेः सां लक्ष्मीं द्यावि यथा भवत्येवं प्राप्य । तथा
हे इधमास्तन । द्वात्रिंशत्सप्तमध्याये य इधो गजः स लान्तनं
यस्य स तथा तस्यामन्त्रणम् । इति दशमवृत्तार्थः ॥ १० ॥

जनः कल्याणभाजी स्यात् सकडोडीनधीः पदे ।

तेयोरुभक्तिमान् देवमुलापीलूनदुर्मतिः ॥११॥

[जनः कल्याणभाजी स्यात् सकलां मीनधीः पदे ।

ते योरुभक्तिमान् देव ! मुलापी लूनदुर्मतिः ॥ ११ ॥

जनः क० ॥ व्याख्या ॥ हे देव ! तत्र पदे क्रमक्रमे

मीनधीरामक्तपुदिः सकलां जनः कल्याणानि भजते इत्ये-
वंशीलः कल्याणभाजी । केवलाद् भजतेस्तु पिनणि भागीत्येव
स्यात् तेन संयुक्तमेव वाच्यं क्लियते, स्याद् भवेत् । जनः कथं-
भूत उरुभक्तिमान् उरुधासां भक्तिध सा विद्यतेऽस्येति उरु-
भक्तिमान् । अत्र बहुव्रीहेः प्रसङ्गेऽपि मत्तुर्भवति । तथा । “भाक्ते-
लामाद्रिमक्तिमलयस्तेदपाथेयवन्नः” इति “गीरस्वरवदरण्यम्”
इति वा । सुष्टु माधुर्यादिगुणैः शोभनं यथा स्यादेवं लपति वक्ति
इत्येवंशीलः मुलापी । माधुर्यसारस्यादिगुणमगुणवर्णाकि इत्यर्थः
तथा लूनदुर्मतिः, लूना छिन्ना दुर्मतिर्विध्यावुद्धिवेन स तथा ।
एतेन निनमर्तकभक्तिरु इत्युक्तम् । इति एकादशवृत्तार्थः ॥११॥

एवं स्तुतिः शुभवतो भवतः प्रसिद्ध-

सङ्गोऽय शाकवरनामविराजिमध्या ।

स्वामिन् ; परार्थघटनापटुराशु कर्तु-

निर्दम्भमाभ्युदयिकी वितनोति लक्ष्मीम् ॥१२॥

॥ श्रीजिनस्तुतिर्विषमार्था ॥

भोज्यादिनामभिर्गर्भितमिदं स्तवनं संपूर्णम् ।

11-11-11

॥ अहम् ॥

॥ ॐ नमः ॥

पक्तापरमणतर्षोलिमणिप्रभाणा-

सुरीपकं जिन । पदाभ्युजयामलं ते ।

स्तोष्ये मुदाऽहमनिशं किल धारुदेव ।

दुष्टाष्टकर्मरिपुषण्डलभिन्नुधीर । ॥ १ ॥

धीमज्जिनेश्वरकलापमहं स्तुवेऽमु-

दपोतकं दलितपापतमोवितानम् ।

भव्याम्नुजातदिननामनिभं स्ववीमि

भक्त्या नमस्कृतनपर्यं नराधिराजैः ॥ २ ॥

षर्षा जिनसित्तिपतेस्त्रिपदीमवाप्य

गच्छेश्वरैः प्रकटिता किल वाग् मुदा या ।

सम्पक् प्रणम्य जिनपादयुगं युगादा-

वेवं शुभार्थनिकरैर्भुवि साऽस्तु लक्ष्म्यै ॥ ३ ॥

यशेश्वरस्तव जिनेश्वर ! गोमुखाहः

सेवां व्यथम कुशलसित्तिभृत्पयोदः ।

त्वत्पादपङ्कजमधुप्रतर्ता दधाना-

बालम्बनं भवजले पतता जनानाम् ॥ ४ ॥

इति ऋतभदेवजिनस्तुतयः ॥ १ ॥

॥ अहम् ॥

कल्याणमन्दिरमुदारमवधभेदि

दुष्कर्मवारणविदारणपञ्चवक्त्रम् ।

यत्पादपञ्चयुगलं प्रणमन्ति शक्राः

स्तोष्ये मुदा जिनवरं जिनशैशलेयम् ॥ १ ॥

॥ अर्चम् ॥

श्रीजिनसुन्दरसूरिकृतं
श्रीपार्श्वनाथस्तवनम् ।

विश्वपापियज्ञःप्रभावविभवं सञ्जतभक्तयाऽऽनत-
घ्नानानन्त्रविकल्पजन्यकमन्त्रामङ्गलकल्पद्रुमम् ।

स्फूर्जत्कङ्कलमङ्गुलच्छावितनुं श्रीपार्श्वदेवं स्तुवे
जीरापल्लिपयोधिनेमिमहिम्नाभालस्यलालहृतिम् ॥१॥

पद्मोद्दामकरस्तमोभरहरः पद्मस्तपद्मोत्करः

स्फूर्जत्तःप्रसरः पदार्थविसरमोद्गातने तत्परः ।

नित्यं वन्द्यमुचामरः क्षितदरः मौडप्रभावाकरः

पुष्पैर्विश्वपने ! स्फुरदिनकरः मासोऽमि ह्यगोचरः ॥२॥

हारिणं गतमद्य देव ! दूरितं दूरं व्युदस्तं दितं

दैन्यं घोरविपद्य विघटिना विघ्नघना जघ्निरे ।

भाग्यैर्जागरितं शुभैर्विकामितं श्रेयोभिरुज्जृम्भितं

पादाम्भोजनिभालनं तव विभो ! जग्रेऽधुना येन मे ॥ ३ ॥

ध्वम्नोपापिविनुद्धमंयमतपःकाण्यसाभ्याश्रियः

सद्यः सान्धपमुपागतास्तव यथा स्वामिन् ! स्वभावादपि ।

एतासामनुभावतो वत ! यथा जाता जगमापिनी

धेतः कस्य चपत्करोति विभुतास्फूर्तिर्मेदिन्नथ न ? ॥ ४ ॥

कल्पक्षोणिहृदो न यत्र मणयो नो कामकुम्भाः फलं

यच्छन्ति महतानुभारनिवहा देवा न सेवाकृताम् ।

देवाऽभदुरजागरूकमहिमाकाले कराले कलौ

जीरापल्लिजिनेश ! तत्र नमतो दन्ते मनोवाञ्छितम् ॥५॥

न ध्यातुंजिन ! मन्त्रतन्त्रनिकरैर्नो देवताराधनै-

श्रीगणेशाय नमः । १ ॥
 श्रीगणेशाय नमः । २ ॥
 श्रीगणेशाय नमः । ३ ॥
 श्रीगणेशाय नमः । ४ ॥
 श्रीगणेशाय नमः । ५ ॥
 श्रीगणेशाय नमः । ६ ॥
 श्रीगणेशाय नमः । ७ ॥
 श्रीगणेशाय नमः । ८ ॥
 श्रीगणेशाय नमः । ९ ॥
 श्रीगणेशाय नमः । १० ॥
 श्रीगणेशाय नमः । ११ ॥
 श्रीगणेशाय नमः । १२ ॥
 श्रीगणेशाय नमः । १३ ॥
 श्रीगणेशाय नमः । १४ ॥
 श्रीगणेशाय नमः । १५ ॥
 श्रीगणेशाय नमः । १६ ॥
 श्रीगणेशाय नमः । १७ ॥
 श्रीगणेशाय नमः । १८ ॥
 श्रीगणेशाय नमः । १९ ॥
 श्रीगणेशाय नमः । २० ॥

॥ अथ ॥

मन्त्रमन्त्रमन्त्रः । १ ॥
 मन्त्रमन्त्रमन्त्रः । २ ॥
 मन्त्रमन्त्रमन्त्रः । ३ ॥
 मन्त्रमन्त्रमन्त्रः । ४ ॥
 मन्त्रमन्त्रमन्त्रः । ५ ॥
 मन्त्रमन्त्रमन्त्रः । ६ ॥
 मन्त्रमन्त्रमन्त्रः । ७ ॥
 मन्त्रमन्त्रमन्त्रः । ८ ॥
 मन्त्रमन्त्रमन्त्रः । ९ ॥
 मन्त्रमन्त्रमन्त्रः । १० ॥
 मन्त्रमन्त्रमन्त्रः । ११ ॥
 मन्त्रमन्त्रमन्त्रः । १२ ॥
 मन्त्रमन्त्रमन्त्रः । १३ ॥
 मन्त्रमन्त्रमन्त्रः । १४ ॥
 मन्त्रमन्त्रमन्त्रः । १५ ॥
 मन्त्रमन्त्रमन्त्रः । १६ ॥
 मन्त्रमन्त्रमन्त्रः । १७ ॥
 मन्त्रमन्त्रमन्त्रः । १८ ॥
 मन्त्रमन्त्रमन्त्रः । १९ ॥
 मन्त्रमन्त्रमन्त्रः । २० ॥

प्रथितपनपट्टापी सर्वकान्तप्रकारः ॥ ३ ॥
 जयविजयमनीयामन्दिरं ब्रह्मशान्तिः
 सुरगिरिममधीरः पूजितो न्यक्षपसैः ।
 इरतु सकलविघ्नं यो जने चिन्त्यमानः
 स भवतु मननं यः श्रेयसे शान्तिनाथः ॥ ४ ॥
 इति शान्तिजिनम्बुतयः ॥ ३ ॥

॥ अहम् ॥

श्रेयःश्रियां महत्कौलिमद्य ! धीयुक्ताचिन्तापणिपार्श्वनाथ ! ।
 दुर्वारसंसारभयाद्य रक्ष मोक्षस्य मार्गे चरसार्थवाह ! ॥१॥
 निनेश्वराणां निकरे समायां नरेन्द्र-देवेन्द्रनतांहियस्य ! ।
 कुरुष्व निर्वाणमुखं समाभुञ्जु ! सत्केवलज्ञानरमां दधान ! ॥२॥
 केवल्यवामाहृदयैकहार ! समासरस्वद्रजनीशतुल्य ! ।
 सर्वज्ञ ! सर्वानिश्चयप्रधान ! तनोतु ते वाग्जिनराज ! सौख्यम् ॥३॥
 श्रीपार्श्वनाथक्रमणाम्बुजातसारद्रुतुल्यः कल्पधौतकान्तिः ।
 श्रीपक्षराजो गरुडाभिधानः चिरञ्जय ज्ञानकलानिधान ! ॥४॥
 इति पार्श्वजिनम्बुतयः ॥ ४ ॥

॥ अहम् ॥

कमलबद्धपते तव राजते जिनपते ! भुवनेश ! शिवात्मज ! ।
 मुकुरवाद्द्विमलं क्षणदावशाद् हृदयनाथकवत् सुमनोहरम् ॥१॥
 सकलवारगताः प्रभवन्तु मे शिवसुग्याय कुकर्मविदारकाः ।
 रुचिरमङ्गलवह्निवने घनाः दश तुरङ्गमार्गस्यशोधराः ॥ २ ॥
 मद्गन-मान-जरा-निधनोज्ज्वला जिनपते ! तव वागमृतोपमा ।
 भवभृतां भवताश्चित्तशर्मणं भवपयोधिपतञ्जनतारका ॥३॥
 जिनपपादपयोर्वहंसिका दिशतु शामननिर्जरकामिनी ।

ध्यायन्तन्त्र नासमन्प्रमनयं शेषादाविज्ञा जना
 लब्धार्था विषये जलस्यलपये गेहे समानं कृच्छति ।
 नामत्यं अथयं मनापचकिताः कुर्वन्ति दिव्यं नग
 दृष्टा पृष्टदोऽपि धीमघटा मञ्जन्ति नादा नव ॥१३॥
 विद्वध्वमर्कतेः स्वलाभ्यवि पलायन्ते मनायानल-
 उवालाभिर्बलिना दिनां दिग्गमिन्नाशालाः शृगाला इव ।
 दृष्टा पृष्टदो दटादपि लुटन्त्येता नया स्वाञ्जमा
 वादे वैगिणो महारणमरे नेनयेमन्ते नयम् ॥ १४ ॥
 माकाभ्यं महिमाऽणिमा च लयिमा कामावमायिन्वयुक्त ।
 मार्मीनम्बवन्मवमनुला अर्था महामिदयः ।
 स्वन्पादास्त्रनुपा भवन्ति भविनी किं वा न मय्यने
 मासे कल्पन्ती जिनेधितननिमत्येवणमस्यते ॥१५॥
 मोहं द्रोहयं निहायनमा मार्ति महार्ति हर
 कोपं शोचयं न योधय विभो ! शोभे च लोभे मय ।
 दम्भे देव ! निशुभ्य लभय मय धर्मं शूर्प गंह
 क्लामे क्लमय मे मथान कूनये विभ्यावदोपट्टियम् ॥१६॥
 पूर्वोपागमयं विगृह्य विभो ! भ्रान्ति मयो ! ध्रुगय
 विश्वयेतकनामशान्तविपदं मार्दं ममाहं शिप ।
 महानं विनियमेयविवरनं त्वं त्याजयामेवर्ष
 मन्त्यादेनाय वेनलेनययमत्यानमन्तदेव ॥ १७ ॥
 न्यागुत्तमय भुविभक्तिमनिभां शोर्धि विज्ञोर्धि नय
 म्यान्ते शीमन्तं निवेद्य विभो ! पुत्र्या निमाहा च मे ।
 देव्ये मर्दय शोर्धि विज्ञदयाऽऽमर्हं मयत्तोमर्हं
 मय्यमर्दनदर्पणं विद्वन्निर्वायोनस्तुपुत्रोपय ॥१८॥
 धर्मं निधत्तनामवापय भवत्तेहं दिव्यं शोचना
 मधिर्धं शुक्लेषु मेऽनगु मज्ज भेषज्यादि विभक्त्याह ।
 संवेगे हरदुःखदूय मनी मीरागनामहृदि

सकलदेहभृतामपजं मुग्धं मुग्धरिषामग्निविजयारिषा ॥२॥
इति श्रीतिनम्बुनयः ॥ ५ ॥

॥ अहम् ॥

प्राप्ता मर्तं नदयं गणचरमनगं प्राग्देवैर्देवः
अहेतिमद्वार्यमाभुप्रभृतिनवरदानं मिद्वनकमस्यान ।
ये भुव्याश्रित्य धिष्णं प्रतिदिनमधिकं मंत्रयन्ते स्वमनसा
ते स्युः श्रीपानवरणं सितिवरपतयः मिद्वनकमसादान् ॥१॥
दुर्मूर्खानि निस्तरांतुं भवतलनिधिकं पाणिपुग्मे पुरीस्ता
यानंकान् कोटिकुम्भान् कनकमणिमयान् षष्टिलज्जामियुक्तान् ।
गङ्गासिन्धुद्दानां जलनिधितटनस्तीर्यतोयेन मृन्वा
सत्सर्वाशीश्वराणां सुरपतिनिकरा जन्मकृत्यं प्रचकुः ॥२॥
कुर्युर्देवास्त्रिवर्म रत्नमणिमयं स्वर्णकान्त्याऽभिरामे
स्थित्वा स्थाने सुवाचयं तिनवरपतयः प्रावदन् यां च नीत्यम् ।
तां वाचं कर्णरूपे सुनिपुणमनयः श्राद्धयो ये पितृन्नि
ते भव्याः शैवमार्गमविधिकुशला मोक्षमानु मयान्ति ॥३॥
देवी चक्रेश्वरी स्रग्धति च हृदये पत्तने देवकारुये
कामे मोदाभिकीर्णे विमलपदयुजैः मिद्वचकस्य बीजे ।
श्रीमदूर्पादियुक्तैर्विजयमभवरैर्वर्यरूपैर्मुनीन्द्रैः
स्तुत्या नित्यैः सुलक्ष्मीविजयपदघृतैः प्रेमपूर्णं प्रसन्ना ॥४॥
इति श्रीसिद्धचक्रस्तुतयः ।

॥ अहम् ॥

शैवयः शङ्खकेतुः कलितजनमनःसंशयः सर्वकालं
विशेषः सौवदेहश्रुतिविजितधनः कर्मघर्मामृतांशुः ।
क्षान्त्याढ्यः कष्टदुष्टप्रयकरणपरो र्वतोत्तंसतुल्यः
कल्याणं पञ्चमीसत्तपसि विननुतां पञ्चमज्ञानवान् वः ॥१॥

नाभेयश्रैश्लेषप्रथमचरमकर्मन्द्रवषाहृन्मन्-
 मूर्तिः स्फूर्ति दधानः मयपति कुमुदं यो पुषाहादहेतुः ।
 मोक्षामःप्रपसाधिकचकरकरः सत्कलावान्मनोहो
 ज्ञानं पुष्पाञ्जिनायः स तपसि भविनां पञ्चमीवासरस्य ॥२॥
 गीर्वाणाधीशपुंसांपतिकुमुममिदं पुष्पभानो मनुष्या
 निर्वाणामयसांन्यप्रबलफलयथो यत्प्रसादाद्यभन्ते ।
 श्रीसार्वेभौदशुद्धागमधरणिगृहः सिद्धिदानैकरक्त-
 स्तन्यश्चम्याम्नपस्पुयनविशदधियां भाविनामस्तु नित्यम् ॥३॥
 संपूर्णा पूर्णमेन्द्रममभुभगगुर्णदक्षदेवेन्द्रनाना-
 मोघद्वन्द्विपेन्द्रमचुरमदहरणाधिपे राजमाना ।
 श्रीभईद्वक्तिभावा विमलकजकरा भास्वदम्बाभिधाना
 पञ्चम्यद्वस्तपोर्ध वितरतु कुशलं धीमतां सावधाना ॥४॥
 इति ज्ञानपद्यमीमृतयः ।

॥ अहम् ॥

स्फूर्जद्वक्तिनतेन्द्रनीपेविलसत्कोटीररखावली-
 रद्वत्कान्तिकरम्बिताद्भुतनखधेर्णासमुज्जृम्भितम् ।
 सिद्धार्याद्गुरुहस्य कीर्तितगुणस्याद्द्विदयं पातु वः
 स्नातस्पाप्रनिमस्य मेरुशिखरे शरूपा विभोः शैशवे ॥ १ ॥
 धेयःशर्मकृते भवन्तु भवतां सर्वेऽपि तीर्थाधिपा
 येषां जन्ममहः कृतः गुरगिरौ वृन्दारकैः सादरैः ।
 पौलोमीस्तनगर्वखण्डनपरैः कुम्भैः सुवर्णोद्भवै-
 र्हसासाहसपधरेणुकपिशसीरणवाम्भोभृतेः ॥ २ ॥
 सेवे सिद्धान्तमुघटसकलमुनिजनमार्थितामर्च्यरत्नं
 गर्जद्वाचाटवादिद्विरदघनपटादर्पकण्ठीरवाभम् ।
 मिथ्याधर्मान्धकारे स्फुटविकटकरादित्यमल्पमभं नो
 अहद्वक्त्रममृतं गणधररचितं द्वादशाङ्गं विशालम् ॥ ३ ॥

॥ अहम् ॥

सर्वज्ञ ! सर्वाभरराजपूजितं

त्रिलोकनेत्राम्बुरुहेष्वहर्षतिम् ।

अगम्यपुण्योदयहेतुदर्शनं

त्वां स्तामि भक्त्याऽस्तकुवादिदर्शनम् ॥ १ ॥

जगन्नयीवर्ति.....हृद्यतु-

स्त्रिंशद्विशिष्टातिशयैरलङ्कृता ।

मूर्तिर्विंशां भाविसमृद्धिशंसिनी

पुण्यस्पृशां याति तवेश ! दृक्पथम् ॥ २ ॥

भवत्क्रमालोकनकर्मकार्मण-

प्रयोगतो यः सुभगत्वमश्नुते ।

तमुज्ज्वलाऽऽलिङ्गति मङ्गलावलिः

पदं विदध्पुर्विविधाश्च सम्पदः ॥ ३ ॥

जगन्मनोवृन्दविनोदमेदिनी-

स्वभावकर्मक्षयदेवसम्भवाम् ।

त्वत्प्रानिहार्यातिशयश्रियं परां

समीक्ष्य साक्षाज्जिन ! को न मोदते ? ॥ ४ ॥

यं दातुमीशाः सुरमेदिनीरुहो

न कामकुम्भा नु न कामधेनवः ।

तस्योपलम्भे प्रतिभूर्भवन् भवान्

शुभोदयस्यास्ति विभो ! तदुत्तमः ॥ ५ ॥

जिन ! त्वदालोकनवन्दनोद्भवं

मुखं मरुत् स्वर्गसमृद्धिभोगतः ।

मन्ये यतोऽमी तदतुच्छवाञ्छया

मुधाशुभोऽपि त्वदृपान्तमे(प)यति ॥ ६ ॥

निरत्यया सा मुकृतस्य संशति-

र्गगतने ! स्फानिमियर्त्तुं मेऽन्वहम् ।

॥ अहम् ॥

श्रीजिनमुन्दरसूरिकृतम् ।

श्रीसीमन्धरस्वामिस्तवनम् ।

श्रीमन्तमर्हन्तमनन्तचिन्मयं

त्वां भक्तितो नाथ ! यथार्थचारमयम् ।

सीमन्धरश्रीजिनमस्तदूपणं

स्तवीम्यहं पूर्वविदेहभूषणम् ॥ १ ॥

रक्तो गुणैः किं नतनाकिराज ते

मेवां धितोऽशोकतमः सुराजते ? ।

आमानुनानाविधवर्णपन्धुरः

पुण्यमजोऽप्यद्भुतसौरभोद्भुरः ॥ २ ॥

सर्वाद्भुभार्ता प्रतिबोधसारक-

स्तव ध्वनिः शान्तरमावतारकः ।

षष्ठश्लघामरराजिरुज्वला

षार्शेषु ते चन्द्रपरीचिमञ्जुला ॥ ३ ॥

तथांगुत्तालेर्जटिलं तवामनं

मिहाश्वितं भाति तमोनिरासनम् ।

भाषण्डलं भामितभूमिषण्डलं

बभस्ति पृष्टं जितपानुमण्डलम् ॥ ४ ॥

सदुन्दुभिस्ते दिवि विस्मयप्रदो

नदस्य केपां ददते च संमदम् ? ।

छत्रप्रथं कुन्दवरेन्दुगुन्दरं

विश्वाधिपत्यं तव मूचयत्यरम् ॥ ५ ॥

स्फुरज्ज्ञानसन्तानलक्ष्मीनिधानं

प्रभुर्यथाऽनन्तगुणात्मवान् भवान्
 विभक्तवन्धुर्भगवन्नवाप्यते ॥ ७ ॥
 इति स्तुतस्तीर्थपते ! ममोदतः
 मसोद सद्यो जगदेकवन्सल ॥
 तथा यथा मे सकलर्दिसिद्धिदा
 भवन्पदाम्भोरुहधृता भवेत् ॥ ८ ॥
 इति साधारणजिनस्तवः श्रीजिनमुन्दरसूरिकृत ॥

॥ अर्हम् ॥

तपाश्रियां हेतुरमर्त्यपूजित ! मन्नातविज्ञेय ! वरेण्य ! वाङ्मय ॥ ✓
 तद्गुरुर्गोपगुणोपगौरवः सर्वज्ञ ! सर्वज्ञनमस्कृतक्रम ! ॥ १ ॥
 वेद्यामिमेघ ! न्वममोघमंयमः कृतार्थशक्तिः प्रकृतद्विपत्सयः ।
 नेस्सीमसाम्यः श्रितशीलसद्गुणिलोकंपूणस्तीर्णतमोमहार्णवः ॥२॥
 वेत्यद्गु-दिव्यध्वनि-देवदुन्दुभि-च्छत्रप्रयी-चापर-पुष्पवर्षणः ।
 यामण्डलस्वर्णमयाऽऽसनान्वितैः श्रीमातिहायिर्जय राजिनो जिनः ॥३॥
 मनादृतज्ञानविशालदर्शनः प्रकीर्णपुण्यभयणीयज्ञासनः ।
 यामन् ! महिम्नां महतां त्वमर्हतो दशा स्वधा मां कुरु मुक्तकल्मषम् ॥४॥

अनुत्तरज्ञानधरस्तमोभर-
 मभाकरः श्लेशहरः शिवहरः ।
 सुखाकरः मीढतरः श्रितापरः
 सिद्धस्वरः सिद्धिवरः श्रियम्भरः ॥ ५ ॥
 परार्थरुचिः पृथुनत्त्वपद्धतिः ।
 कृतेष्टपूजिः मयिताद्विमन्पतिः ।
 सर्वज्ञ ! सर्वाभ्युदयैकहेतुना
 स्वभक्तिदानेन सदा मसोद मे ॥ ६ ॥
 इति सर्वसाधारणमन्त्रवचनं श्रीजिनमुन्दरसूरिविरचितम् ।

भजन्तेऽत्र ये ते पदाब्जं प्रधानम् ।
 अरं तेष्वपेया रमन्ते विरामं
 सहर्षं विशेषा रमाया निकामम् ॥ ६ ॥
 अवाप्य मजा भूरिभाग्यैकलभ्यं
 भजन्ते भवन्तं विभो ! शर्मलभ्यम् ।
 किमु स्थूललक्षं लसत्कल्पवृक्षं
 लभन्ते न लब्ध्वा नरा महद्भु सौख्यम् ॥ ७ ॥
 लसत्केवलज्ञाननव्यांशुमाली
 मरालावलीमञ्जुलक्ष्मोकशाली ।
 धराधीश ! सीमन्धर ! त्वं लुनीपे
 जनैनांसि यस्मात्त कं कं पुनीपे ? ॥ ८ ॥
 प्रभो ! प्रातरुत्याय यो नम्रमीति
 भवन्तं न सौञ्जी भवे सम्भ्रमीति ।
 त्वदुक्तेषु येषां मनो रंरमीति
 भयेनैव तेभ्यो भये दन्द्रमीति ॥ ९ ॥
 भविधामदृक्षेयत्वावप्यमेहं
 भवन्तं निभान्य प्रभो ! हेमदेहम् ।
 कृतार्थानि कुर्यन्ति ये नित्यमेव
 म्यनेत्राणि धन्यास्त एवेह देव ! ॥ १० ॥
 महाशयैषैर्भर्गमीति ! स्वदीपं
 प्रभोमुद्यतेऽवेक्ष्य चेतां यदीपम् ।
 न केनां भवेपुम्लमां माननीया
 धनश्लोकभाजश्च न श्लाघनीयाः ? ॥ ११ ॥
 भागजापाद्गितारं गितारं
 भव्यत्रातं विश्वविभेगितारम् ।
 भवन्ते स्वां के न मर्गा भवर्गा
 मूर्धं धर्म नाथ ! मुक्तान्यदृत्वाः ? ॥ १२ ॥

नीरागोऽपि प्रापरागं वृणानि

सन्मापोऽपि व्यक्तपायां वृणासि ।

निर्विगुण्यः मद्गुणार्पं च धत्से

कम्याधये तेन नेतर्ने दत्तो ॥ १३ ॥

सीपातीनां विश्वदर्पणान्त्री

कोऽन्यस्तेऽनं स्तोतुमास्ते गुणान्त्रीम् ।

सोकालोकाकाशमर्षप्रदेशा-

नीष्टे ज्ञातुं को विना श्रीजिनेशात् ? ॥ १४ ॥

भारारिभ्यो भूरिभीत्याऽवतथा

देवाः सर्वे यम्य सेवां प्रपन्नाः ।

दीने दीने देव ! मीमन्धराख्य !

म त्वं रक्षादस ! मां रक्ष रक्ष ॥ १५ ॥

प्रत्यूषे त्वां नममष्ठाफिनायं

सोणिरुयानं केवलधीमनाथम् ।

के के धन्या नैव मिथ्यात्वमायं

संसेवन्ने सन्ततं तीर्थनाथम् ? ॥ १६ ॥

इति सुधमधुरत्तोऽमन्दमानन्ददायी

मुरनरवरतिर्षेकृसर्वभाषानुयायी ।

वसति मनसि नेतर्ध्वस्तपोहयमाद्-

स्तव कृतमुक्तानां देशनाया निनादः ॥ १७ ॥

अमरनरगणानां संशयान् संहरन्ती

शिवपुरवरमार्गं देहिनां व्याहरन्ती ।

भवति शरणहेतुः कस्य नो नाथ ! वाणी

भवभवभयभाजस्तेऽप्यवन्लीकृपाणी ? ॥ १८ ॥

अमुरसुरतिरर्धां यत्र परोपशान्तिः

स्फुरति हृदि वरिष्ठाऽऽनन्दचित्तमशान्तिः ।

समवसरणभूमिर्दिश्वरिश्वासभूमि-

॥ अरंम् ॥

श्रीगोमनिलकृष्णरिचिचितं
सर्वज्ञस्तोत्रम् ।

— — — — —

शुभभायानतः स्तौमि सर्वज्ञ ! त्वां तमन्वहम् ।

यो जिगाय भवान् मोहं नदानवसुराजितम् ॥१॥

नर दानवैश्च ये सुरा देशान्तराजितं ये मोहं ते भवान्
विमिष्ये ॥ १ ॥

कम्प न म्यान्महानन्दः प्रभो ! त्वां वीक्ष्य विम्मयात् ।

अदमिन्यागेन पदेषु नदानवसुराजितम् ॥ २ ॥

पादद्वयेन नवसु मूर्धनैश्चमलेषु शोभितम् ॥ २ ॥

भवन्तं नीति यो भृग्भिक्त्वा तं नीति नित्यशः ।

विश्वमर्थिनया नाथ ! सदानवसुराजितम् ॥ ३ ॥

दानमरितं वसु धने नृपया गजिता लक्ष्मीर्यस्य ॥ ३ ॥

नाथ ! जन्ममहं विश्वसुखे त्वां वीक्ष्य मन्दरे ।

केनाऽऽमोदि स्वगेन घुमदा न वसुराजितम् ॥४॥

विषाधरेण देवेन च न आमोदि न हविष्यपि तु हवि-
ष्यमेव । किंविशिष्टं मेरां स्थणरत्नशोभिनि, तं त्वां वक्ष्य-
माणम् ॥ ४ ॥

मया यन्मपमक्षालि पुण्यं चाऽगण्यमजितम् ।

त्वां प्रतीक्ष्य ! निरीक्ष्याऽद्य सदाऽऽनवसुराजितम् ॥५॥

मनः शिष्टान् आनयन्ति आश्रमयन्ति आढादयन्तीति
सदानाः । “अन श्वसक् प्राणने” “कर्मणोऽण्” ॥५॥१॥७२॥

जगति जनशरण्या तेऽस्त्ययानामभूमिः ॥ १९ ॥
अनुसरति तपोऽर्थं काननं वा धनं वा

त्वजति सृजति जन्तुः संयमौघं घनं वा ।
तव वचनविलासैर्यद्दिना देवदेव !

भवति जिनपते ! यन्निष्कलं सर्वमेव ॥ २० ॥
भक्तिप्रह्वन्निदगविसरं घोरसंसारसिन्धुं

भ्रान्त्वा प्रापं शरणमधुना त्वामहं विश्ववन्धुम् ।
श्रीमन् ! सीमन्धर ! जिन ! तथा तत्प्रसीद् त्वमेव
यद्दीनः पुनरिदं भवे नो विपीदामि देव ! ॥ २१ ॥

दुःस्यावस्थास्थपुटितभवापारवन्ध्यां विहीनः

सम्यग्मार्गाद् भ्रमणवशतो दुर्दशां देव ! दीनः ।
नाऽऽप्तः कां कामिह पुनरवाप्तेऽपि गन्तुं प्रमाद-
स्तस्मिन् दत्ते न मम हृदये तेन नेतर्विपादः ? ॥ २२ ॥

सैवं सैवं तव पदयुगं स्यां कृतार्थः कदाऽहं

पीत्वा वाक्यामृतरसमहं स्वं श्लिषे कर्मदाहम् ? ।
इत्येवं मे सदभिरुचितं देवपादमसादात्

पूर्तेर्वाधीमनुसरतु ते दत्तदुःखावसादात् ॥ २३ ॥
राज्यैराऽऽज्यैरिव विपयुतैर्नार्थिना विश्वनेत-

भोगैरोगैरिव मम सृतं सर्वदोषापनेतः ! ।

दिष्ट्या दृष्ट्या तव परपदाग्भोजयुग्मं कृतार्थः

प्रेक्ष्य प्रेक्ष्य क्षपितदुरतिः स्यां तु लब्धार्थसार्थः ॥ २४ ॥
एवं निर्भरभक्तिसंभृतहृदा नोऽतिक्रियाकर्मता

नीतः स्फीततममभावभवने त्वं नाय ! सीमन्धर ! ।

तद्दत्तमम देव ! मुन्दरतरं कुर्याः मसाद् यथा

भूयासं भवदुक्तशासनवराऽऽसेवाविधौ सोद्यमः ॥ २५ ॥

इति श्रीसीमन्धरत्वामिस्तवनं श्रीजिनमुन्दरमूर्तिकृतम् ॥ १ ॥

इति वचनान् । मदानाथ ता वगुरानयो वगुः हिरण्यप्रणक
स्तास्तनोपि विन्वारयमि ॥ ५ ॥

अथ देव ! जगज्जैत्रं भाववैरिबलं मया ।

भवत्यालोकिते श्रेयोऽसदानवमुग जितम् ॥६॥

“दानी स्वन्दने” इति धातुना सह दानेन मदानाः, न मदाना
असदाना अमृण्डा श्रेयाम्येव असदानाथ ते वगुरो वृषाथ
तत्पल्लवनाथ रामेयाः “राः स्वर्गे जन्ते धनदे” इति प्रामाण्यात् ।
जितमिति क्रिया । यद्भाववैरिबलं मया जितम् ॥ ६ ॥

न के जिन ! निगृह्णन्ति कामाख्यं विश्वमोहिनम् ॥
त्वय्याश्रिते शुभोदक ! सदाऽऽनव ! मुराजितम् ॥७॥

शुभोदक ! शुभफलप्रधान ! । आ सामस्त्येन नवः स्वो यस्य
त्वयि मुराजि मुखामिनि आश्रिते सति कामनामकं चौरं तम् ।
जाने तस्करक्रोडपुच्छपोऽतस्ता पुनः श्रियामिति वचनात् ॥७॥

मदं वर्द्धयते तत्त्वमूढताऽऽशु तथाऽङ्गिनाम् ।

यथा पीतेश ! चैतन्यासदानवमुराजितम् ॥८॥

अदाना सती चैतन्यनिरासदायिनी मदिराऽऽजिः कलहं
ततः “तुस हस हस शब्दे” इति धातुना आजि कलहं तोस-
तीति शब्दयतीति आजितम् ॥ ८ ॥

कचटतपनतेजः पञ्चमुष्ट्युद्धृतौघत्

कच टतपसमानः प्रौढपापौघपङ्के ।

कचटतपकरस्त्वं देव रागादिदस्थून्

कचटतपसुरेन्द्रैर्वन्धपादारविन्दः ॥ ९ ॥

कच प्रधान, द्वितीयपदादौ क्रियेयम् । ललाटंतप ! सूर्य-
प्रताप ! । कचट केशकलाप । “ट उपलेपकलापसीमासु” इति

वधनात् । तपसोऽपि शीघ्रतुल्यः । कः सूर्यधन्वः शतपा राजानः,
“तपि पंशय्ये” इति पृषिण्यां तपतीति एभिः सुरेन्द्रध ॥९॥

एवं श्रीजिनपुङ्गवं शमरमारम्यं विशालच्छविं
राकासोमममारयमुत्तमगुणं सत्तमनाकप्रभुम् ।

सिंहं मन्मथमत्तदन्तिमधने श्रेयःसरसुरविं

यः स्तांति प्रयतोऽश्नुते न मतिमानत्यन्तहारिश्रियम् १०॥

इति श्रीसोमनिष्कयुरिविरिचितं सर्वज्ञस्तोत्रम्

भ्यनाय दर्शयसात् । एवं श्रीजिनपुङ्गवविरयादिश्लोकैः
सम्बन्धः ॥ १० ॥

इति सर्वज्ञस्तोत्रावचूरिः संपूर्णा ।

॥ अहम् ॥

श्रीपार्श्वजिनाष्टकम् ।

लक्ष्मीर्महस्तुत्य ! सती सती सती

प्रवृद्धकालो विरतोऽरतो रतो ।

जरारुजापन्महताऽहता हता

पार्श्व फणे रामगिरौ गिरौ गिरौ ॥ १ ॥

लक्ष्मी इत्यादि । हे मित्र ! पार्श्व फण गच्छ । तत्र यात्रां
कुरु, इ इति सम्बोधने । १ रामगिरौ रामगिरिनामपर्वणे, फणभूत-
स्त्वं गिरि उपलसितः, उ इति निश्चये अव्ययानामसंख्यार्थत्वात्,
एतावति कृते किं स्यात् ? , जरा रुजा आपद् त्वया हता कि-
विशिष्टेन त्वया मरता किंभूता जरा रुजा आपद् अहता पूर्व-

॥ अर्थम् ॥

श्रीमृनिमुन्दरमृरिविरचितः

श्रीजिनस्तोत्ररत्नकोशः ।

जयधिपं ज्ञानतपस्त्रयाऽऽपुषं-

रचाप्य दूर्वातमयाऽऽन्तमदिपाम् ।

पदं यदाऽऽपुः किल ये नदापये

मिनांघनुर्विगतिमानुवापि तान् ॥ १ ॥

श्रीमान्नादिभिः क्षयाधरकुले जलतः सुवंशावली-

प्रायो मौक्तिकमं पदेऽप्यु म मतां शाखाशतधाम्निः ।

धर्मादिस्थितिपट्टयो यदुदिताः स्फूर्तिवधावाः सदा-

ऽभूवन् मोहननादिनस्य जगतोऽप्याधारभूताः पराः ॥ २ ॥

ईशानः पुष्पोत्तमो जिनपतिर्गमोति मृत्पथिभिः

कन्वद्रुमरुतां घटः सुरपणिभैवं धनाद्यधिभिः ।

सन्धुग्राणपथं पिताऽथ जननी चैवं दिताद्यधिभि-

र्षो ध्यातम्ननुतात् गुग्वाहनमगच्छन्तुः धियं मौञ्जितः ॥३॥

धीनंभवः स जीपात् प्रापयितुं शिवपुरं जवाद्दृष्यात् ।

विभ्रन्मार्थाधिपतां यत्ते योऽद्भुत्तमादक्षम् ॥ ४ ॥

यत्रानि चेतामि गुणमिलोत्रया यत्तोऽप्ययं भिन्वरचापलानि ।

इतीव भीत्याऽद्भुनिभाद्रुपास्ते यं वा नरः पात्वभिनन्दनोऽपम् ॥५॥

कल्पणावन्निपातनोतु भवतां निस्सीपमाहात्म्यभू-

रेवानामपि देवता स गुपतिः धीतीर्थलक्ष्मीपतिः ।

रूपं यस्य हरिः क्षमो न दशभिश्चक्षुःशतैर्वीक्षितुं

विशत्या रममानतैरपि धृतैर्वज्रैः गुणांश्चाऽद्विराद् ॥ ६ ॥

त्यक्त्वा वारिहृदं जलानपरनि सेवां यदंदिस्फुर-

द्वावप्यामृतपन्वलयस्य कुरुते नित्यं यदद्भुत्तलात् ।

तत्पुण्येन लभेत तन्मुरनराधीशोत्तमाङ्गेष्वव-

स्थानं मूर्त्तिपदमदोऽस्तु भवतां श्रीमान् स पद्ममभः ॥ ७ ॥

स्फुरत्तरस्फारफणालिरूपिणी

रत्नांशुजालैर्द्वेषदिद्दपल्लवाः ।

यः पञ्चगान्वाः समभूत्सुरद्रुमः

म चिन्तितं रातु सुपार्श्वतीर्थकृत् ॥ ८ ॥

नैवाऽमृतं मद्दददप्यजरामरस्त्वदाने

क्षमोऽस्मि विभुरेष जिनस्त्विहाऽपि ।

ध्यात्वेति यावत् इवाङ्घ्रिगतोऽयमिन्दु-

स्तच्छक्तिमस्तु विधुलक्ष्मजिनः स भूत्यै ॥९॥

देवानामवधिः स्फुरद्गुणनिधिः शुष्यद्भवाम्भोनिधि-

र्दुष्कर्मारिप्रधिर्जने हितविधिर्द्वेषा विमुक्तोपधिः ।

पातु श्रीसुविधिः सुरैर्वरविधिस्तुत्यमभावोदधि-

र्येनोद्यत्सुखाधिक्रियाकृदवधि क्रोधः सयोधो युधि ॥१०॥

नराऽमरा विभ्रति भृङ्गभूयं यस्मिन् सदा योगिमनस्सरःस्थे ।

तनोत्वयं शतलपादपद्मः संसारतापप्रचयप्रणाशम् ॥ ११ ॥

श्रेयःश्रेणिमयं तनोतु भगवान् निःश्रेयमश्रीमभु-

निर्विश्रामगुरेशसंस्तुतपदः श्रेयांसनामा जिनः ।

संपत्कम्पपराद्भृगवा त्रिजगतो विश्रामभूधेतसां

यन्नाममृतिमात्रतोऽपि भविनां पाणौ स्फुरत्यञ्जसा ॥१२॥

संवागतामरनरावलिपापैरि-

मध्वंसनप्रगुणिता इव यस्य भान्ति ।

आप्रेयशस्त्रनिवहास्त्रनुकान्तिरूपाः

पायाद्भवात्स भवतः प्रभुवासुपूज्यः ॥ १३ ॥

को नार्या जनितो विनाऽपि द्वि पतिं कास्मिन् भवेद्यन्दनं

का मान्या गृहिणां स्फुटा यदभिधा मश्रादिवर्णर्भवेत् ।

कीदग् ध्यानतपःश्रुतैर्जिनमतैः प्राणी भवत्यञ्जरो-

पपनात् । तपसो मोक्षतुल्यः । कः सूर्यश्चन्द्रः तपसा राजानः,
“तपि पेश्वर्ये” इति पृथिव्यां तपतीति पृथिः सुरेन्द्रश्च ॥९॥

इत्थं श्रीजिनपुङ्गव्यं शमरमारग्यं विशालच्छविं

राकागोमसमारयमुत्तमगुणं सत्तमनाकप्रभुम् ।

महं मन्मथमत्तदन्तिमथने श्रेयःसरस्मुराविं

यः स्तौति प्रयतोऽश्नुते स मतिमानत्यन्तहारिश्रियम् १०॥

इति श्रीसोमनिष्कगुरिबिरिचितं सर्वज्ञस्तोत्रम्

भ्यनाम दर्शयन्नाह । एवं श्रीजिनपुङ्गवमित्यादिश्लोकेन

सम्बन्धः ॥ १० ॥

इति सर्वज्ञस्तोत्रावचूरिः संपूर्णा ।

॥ अहम् ॥

श्रीपार्श्वजिनाष्टकम् ।

लक्ष्मीर्महस्तुल्य ! सती सती सती

प्रवृद्धकालो विरतोऽरतोरतो ।

जरा रुजापन्महताऽहता हता

पार्श्व कणे रामगिरौ गिरौ गिरौ ॥ १ ॥

लक्ष्मी इत्यादि । हे पित्र ! पार्श्व कणे गच्छ । तत्र यात्रां
कुरु, इ इति सम्बोधने । क रामगिरौ रामगिरिनामपर्वते, कथंभूत-
स्त्वं गिरि उपलक्षितः, उ इति निश्चये अव्ययानामसंख्यार्थत्वात्,
पत्न्यानि कृते किं स्यात्, जरा रुजा आपन् त्वया हता किं-
विशिष्टेन त्वया महता किंभूता जरा रुजा आपद् अहता पूर्व-

नाशिता । किंविशिष्टस्त्वं पृथक्कालः प्रवृद्धे के मुखे आन
 मो यस्य स पुनः किंविशिष्टो विरतः सर्वविरतः अनोरत
 नं ब्रह्मचर्यं तस्य उ रक्षा तत्र रतः । हे पुरुषलक्ष्मीः सति
 , सती उत्तमा भवति । हे महस्तुत्य उत्सववर्णनीय किं
 र्मीः सती उत्तमा स्वरूपेण, ई इति सम्बोधने तस्माद्वाचो
 म्याथ फलं जिघृक्षुः श्रीपार्श्वपात्रां रामगिरौ कुरु इति
 न्धः ॥ १ ॥

अर्चयमाद्यं भुवि नाविना विना

यत्सर्वदेशे सुमना मनामना

समस्तविज्ञानमयो मयोमयो

पार्श्व फणे रामगिरौ गिरौ गिरौ ॥ २ ॥

अर्चयमित्यादि । आद्यं पार्श्व अर्चयं क भुवि पृथिव्यां
 दे नं ज्ञानमेकाक्षरनामपालायां नं ज्ञानमवतीत्येवंशीलः
 यामी ना च एवं विशेषऽहम् । किं० अहं पुनः, विना विशि
 ष्टयः सर्वविरतत्वाद् यद्यस्मात्कारणाद्दे सर्वदेशे सुमनाः
 अहृदयः किं० मनामना मन्यन्ते जानन्तीति मना विद्वांस
 नाममां गमनं तेन उपलक्षितो ना किं० पुनरहं सम
 स्तविज्ञानमयः समस्तं सम्पत् निराकृतं विज्ञानं येन स
 तविज्ञानो नास्तिहस्तं मिनाति दिनमतीति समस्तविज्ञान
 , अन् लिहादिभ्यश्च पुनः किं० मया उपलक्षितः ! सम्प
 त्तलक्षणया श्रिया उपलक्षितः पुनः किं० उमयः उ. नीरक्षा
 ययः सकृपः कर्मधारय० । अ इति सम्बोधनं हे मित्र ! पार्श्व
 इत्यादि तदेव ॥ २ ॥

अज्ञानमत्काऽमलतालनालना

यदीयमहावनना नना नना ।

विश्वाऽहङ्कारभारज्वरहरणमहाभेषजैः काममुख्यै-

र्योधि रुद्रोपकण्ठं सबलमपि चिरं मोहभूषं वसन्तम् ।

निर्धोत्याप्येक एवात्कृष्टभटमुकुटो यः प्रविश्यौग्रसेनी-

चित्तोर्वीराजधान्याः स्वयमुपित इह श्रेयसे सोऽस्तु नेमिः ॥२३॥

वितरतु भवतां श्रीपार्श्वनाथः स मुक्तिं

फणिपतिफणमालाश्लिष्टपादारविन्दः ।

कमठदृढविमुक्ताऽवारवारिप्रवाहै-

रपि सपदि यदीयो दिद्युते ध्यानवह्निः ॥२४॥

यो वेदार्थविचारणायुधगणैर्हन्वा गणेशोल्लस-

न्मानमोन्नतचित्तदुर्गनिवहे संदेहशत्रून् स्थितान् ।

प्रागेव प्रहतस्य मोहदृष्टतेर्मल्लानिव प्रोन्मदान्

स्वान् सद्बोधनृपान् न्यवीविशदयं वः पातु वीरमशुः ॥२५॥

एवं निर्णिक्तभवत्या भरतशुचि चतुर्विंशतिर्वर्त्तमानाः

संसारक्लेशभीतत्रिभुवनजनतात्राणदुर्गोपमानाः ।

नूता मुग्धस्तवेन त्रिदशपतिनुतास्तीर्थराजा ददन्तां

तां शुद्धां योधिलक्ष्मीं लसति मयि यतः केवलानन्दलीला ॥२६॥

एवं यो मतिमान् स्तुते जिनवरान् भक्त्या चतुर्विंशतिं

शक्रालीमुनिमुन्दरस्तवगणैर्नूतक्रमाम्भोरुहान् ।

सर्वाभीष्टमुखोशयैरविरतं स्फुजेत्प्रमोदाऽद्रयो

मोहद्वेषि जयश्रिया स लभते श्रेयोऽचिराच्छाश्वतम् ॥२७॥

इति युगप्रधानावतारवृहत्प्रागच्छाधिराजधीदेवमुन्दरसूरिश्रीज्ञानसा-

गरसूरिधीमोममुन्दरमृगिशिष्यैः श्रीमुनिमुन्दरसूरिभिर्विरचिते जय-

दस्यद् श्रीजिनस्तोत्ररत्नकोशे प्रथमप्रभावे चतुर्विंशतिश्रीजि-

नार्शीर्वादरूपं स्तोत्ररत्नं प्रथमम् ।

॥ अहम् ॥

जयश्रियं प्राप्य कुरुर्मविदिषीं सद्गत्याद्यतीता मुनयः समासद्गन् ।

निर्वाणर्माद्यं गुगता ! गता गता

पार्श्व फणे रामगिरी गिरी गिरी ॥ ३ ॥

यदीयमज्ञानता तस्य पार्श्वस्य यदावेन योगलक्षणैः
 गती भक्षणमन्ता मन्ता कोऽर्थः यतो रागादिस्तस्य नालः
 मनिष्टा, "तल्लु मनिष्टायां", विस्मयायित्वं तातालयोर्विवं ता
 "तल्लु भायाने" नालयोर्विवं तालयतीति तालो पागाह्यस्तस्य
 भासो मन्तालता रागद्वेषादीनां मनिष्टा तथा पागाह्यता नता
 नघनाता तथा भव्यानुष्टिप हे गुगताः गुगानाः पुपांसो
 यस्य ममादाद् निर्वाणर्माद्यं गताः गुगतागतः भः कृष्णो
 यस्मान् तस्य संशोधनं हे कृष्णभक्तिरभित ! पार्श्व फणे-
 त्यादि भागवद्विशेषेण ज्ञातव्यम् ॥ ३ ॥

व्यनेष्ट जन्तोः शरणं रणं रणं

क्षमादितो यः कमठं मठं मठम् ।

नगमराऽऽगमक्रमं क्रमं क्रमं

पार्श्व फणे रामगिरी गिरी गिरी ॥ ४ ॥

व्यनेष्टेत्यादि । यः पार्श्वो जन्तोः प्राणिनः शरणं तथा
 यः पार्श्वो रणं संग्रामं व्यनेष्ट व्यपजीगमन् तथा च रणं
 भागणं व्यनेष्ट, उग्रस्यावस्थायां यो भगवान् कमठं व्यनेष्ट किं०
 भगवान् क्षमादितः क्षमा अदन्त्येवंशीलाः कोपना ये तान्
 तस्यति उपसिधोति यन् क्षमापरे हि क्रोधनाः स्वयमेवोपशाप्य-
 न्ति किं० कमठं मठं मठं अदन्तमित्याध्याहारः, ऋषित्वादि
 स्थाने स्थाने मठेष्वस्यान् पुनः किं० कमठं नरामराक्रमं नरमथाना
 अमरमथानाथ ये आरामास्तेषु क्रामतीति अर् लिहादिभ्यश्च
 तथा हे मित्र ! त्वं पार्श्व गच्छन् क्रमं क्रमं फणे गच्छ अयतना-
 परत्वेन यात्रां मा विधाः, इर्यासमितेर्भावयाश्रत्वात् ॥ ४ ॥

यः पञ्चकोटीमितसाधुद्वन्दैः समन्वितः केवलबोधमाप्य ।
 चैत्रस्य राकाद्विषसे प्रपन्नः शिवत्रियं श्रीविमलाचलेऽत्र ॥१४॥
 आदिप्रभोरादिमपुत्रपुत्रं गणाधिराजं प्रथमं प्रयाऽऽह्वयम् ।
 जगत्प्रणम्यक्रमपुण्डरीकं श्रीपुण्डरीकं मुनिमानमामि ॥ १५ ॥

(युगम्)

यैस्मिन् युगादीशजिनं स्मरन्तः स्वःशर्म भेजुः पञ्चोऽपि हिंसा
 मयुग्नागप्रमुखा भजे तन् स्वपापपिष्ट्यै विमलाद्रितीर्थम् ॥१६॥
 इमं गरीयांसमपि क्षितिध्रं भव्याद्भिनः स्वे हृदये दधानाः ।
 तरन्ति संसारमहोदधिं द्रागहो ! अचिन्त्यो महतां प्रभावः ॥१७॥
 जलधिर्न यथा दवाग्निभिर्न तपोभिश्च दिनेशमण्डलम् ।
 विमलाद्रिमुपागतो भवी न तथा पापभरैः प्रालिप्यते ॥ १८ ॥
 न भियो भवशत्रुसम्भवाः खलु तस्य प्रभवन्ति भाविनः ।
 विमलाचलमौलिमण्डनं श्रयते यः शरणं जगत्प्रभुम् ॥ १९ ॥
 तव नाथ ! गुणान्न कोऽप्यलं गदितुं संसृतिपारदायिनः ।
 तदपीष्टसुखाग्निहेतुके स्तवने ते रमतां मतिर्मम ॥ २० ॥
 शस्यः क्षणोऽयं दिवसः कृतार्थः श्लाघ्यः स पक्षः सफलश्च मासः
 स हायनः पुण्यपदं जिनेन्द्र ! यस्मिन् भवेद्द्वन्द्वनमङ्गलं ते ॥२१॥
 अभ्यर्थये तं दिवसं क्षणं वा संसारवासं जगदेकनाथ ! ।
 स्याद्यत्र सद्भक्तिरसोर्मिर्धातस्त्वद्वन्द्वनान्दमहोत्सवो मे ॥ २२ ॥
 त्रिलोकपूज्या भवतीजन्तुव्राणिकदुर्गा सुलभापवर्गा ।
 जगन्नयीवाञ्छितकल्पवृक्षा पादा जिनेन्द्रस्य मुदा मर्णापि ॥२३॥
 इमं मनुवे चैत्यतकं मियालुं सङ्गाधिपे दर्शितदुग्धवर्षम् ।
 छायां यत्र न यो जिनपशुगस्य चिरं कृतां वक्तव्यपुनाऽपि सेवाम् ॥२४॥
 श्रीमशुगादीशपदान्जमक्तः श्रीमहुरशारुणाभियुक्तः ।
 सम्यग्दर्शा मौलिमणिर्विमृदं यशः कपदी वितनोतु भद्रम् ॥२५॥
 एवमानुत ! युगादिजिन ! श्रीदेरमुन्दरतरान्तरमत्तया ।
 देदि योधिकमत्यां विमर्था मे स्याद्यतः सकलवैरिजयश्रीः ॥२६॥

नमस्तस्मात्ताने दुष्टेन धर्मोन्मुखं व्याधितः, हविणाविन्द्राणाम्-
 र्धैर्धर्मवशा हविणा विद्वानां वा लक्ष्मीः पराकमलभणा
 ता हविः यः काण्डवस्त्रिभ्यो भोयते मनिपद्मया गच्छति यो
 द्युत्तुर्ननुवान् मपरिधार्मा हरी हरी हरीति कर्मधारयः, यो
 धगवान् पार्श्वः विद्वानमंज्ञानमय उन्धेराग्भ्य विद्वानः पश्चा-
 त्मंज्ञानमयः कोऽर्थः परिश्रे मनपर्यवद्वानी पश्चात् कंरलद्वानी
 मयोमयो लक्ष्म्या मया उपलसितः पुनः किं० उमयोऽनन-
 मूर्त्तेश्वरता मन्दनमं पार्श्व फण ॥ ६ ॥

संरक्षतो दिग्भुवनं वनं वनं

विगजिता येषु दिवंदिवेदिवे ।

पादद्वये नूनमुगमुगऽऽमुगः

पार्श्वे फणे गमगिरां गिरां गिरां ॥ ७ ॥

संरक्षतो दिगिव्यादि । पार्श्वे फणेत्यादि ज्ञानम् । नूनमु-
 रागुराः कोऽर्थो नूनो लोके म्लुताः प्रगम्या पे सुराऽमुरास्तथा
 आगुरा दिग्काः पूरा महाराजादय भूम्य पादद्वये विराजिताः
 शोभन्ते स्म यस्य किं बुद्धौ दिग्भुवनं संरक्षतो दिग्मय उर्द्ध-
 लोकरूपा भुवनं जगत्प्रवं संसारता तथा वनं पानीवं रक्षतः
 प्रागुक्तोदकपायिन्वान् तथा वनं वृक्षादिरूपं रक्षतो वनस्पतिकार्यं
 ये विराधनाः परिहारितास्ते येन इः काम ऐदिव आग-
 च्छदिव ई निधितं दिवा मीद्वेत्त्यार येषु दिवं दिवं, येषु
 नूनमुरागुरेषु दिवा आकाशमार्गेण आ इति या मीद्वे रसर-
 धमेन तथा इः कामः । येषु ऐदिव आगच्छदिव । को भावो
 येषां ईद्वेत्त्यानी मीद्वेत्त्यानित्यं पश्यतां जनानामयं परामर्शो
 भवति । किं० एषु अनिष्ठयेन इः कामो दिवा मीद्वेत्त्या ऐन् आ-
 गच्छन् तथा दिवा नभसा ऐन् आगच्छन्, पार्श्वे फणे गच्छ ॥७॥

राज नित्यं मकलाकलाऽकला-

ममात् कृष्णोऽष्टजिनो जिनो जिनोः ।

महापूज्यं वृषभासमागमा-

ऽऽपार्श्व कणे गमगिर्गं गिर्गं गिर्गं ॥ ८ ॥

गगनेत्यादि । हे मित्र ! त्वं पार्श्व कणेत्यादि मान्त्रन् । किं०
महापूज्यं महद्दार्श्विकेने महागः श्रीमन्नो देवनन्देवाद्य-
स्नेः पूज्यं हे वृषभामभामभ ! वृषेण भनद्दहा मामते वृषभामो
रुद्रमन्दरीप्यते मा कान्तिर्यस्य हे वृषभामभामभ । आ अति-
शयेन उच्यते गतो यो भगवान् स नित्यं रराज किं० भगवान्
पार्श्वः । अमारकृष्णः गुणमम् । सकलाकलाम् । सकलः स,
प्रभासोऽकलो रागद्वेषादिकलामुक्तः, अकं दुःखं कुष्टादिवभवं
लान्तीति अकलास्तानामपयति “अम द्रम हम्म गतो” आत्म-
पार्श्वं गमयति य अनन्तान् किप् सकलधामावकलयेत्यादि-
कर्मधारयः । किंविशिष्टो भगवान् अष्टजिनो निष्पापः । पुनः
किंविशिष्टो भगवान् जिनस्तीर्थकृत्, पुनः किंविशिष्टो भगवान्
जिनोजिनं कृष्णमप्यवति रक्षति जिनोः शंखेश्वरसैन्यपरकं
श्रीशङ्खेश्वरपार्श्वमत्पनजलाभिषेकेन न्यपेधन् ततश्च जिनः
कृष्णो जयः श्रीमान् पार्श्वो ररक्ष इत्यादि ॥ ८ ॥

तर्के व्याकरणे च नाटकचये काव्याकुले कांशले
विरुयातो भुवि पद्मनन्दिमुनिपस्तरचस्य कोशं निधिः ।

गम्भीरं यमकाष्टकं भणति यः शं भूयसा लभ्यते
श्रीपद्मभदेवनिर्मितमिदं स्तोत्रं जगन्मङ्गलम् ॥ ९ ॥

इति पार्श्वजिनाष्टकम् ॥

अथ नामकं दर्शयन् सन् तर्केतिश्लोकेनाऽऽह ॥ ९ ॥

अथ टीकाकारः स्वनामकमनुष्टुपेनाऽऽह ।

श्रीराजशेखरगुरोश्चातुर्विधोपजीविकः ।

अत्र स्तवे व्यघाटीकां सूरिः श्रीमुनिशेखरः ॥ १ ॥

इति श्रीपार्श्वनाथस्तवनावचूर्णिः समाप्ता ।

मां रूपाभिरति' त्वदेकशरणां नव्यमभां भूपजाम्
स्फूर्त्तद्रागवशां चिरं परिचितां त्यक्त्वा सुधाकीर्णम् ।
मुक्तिं रूपविवर्जितां बहुतरैर्भोग्यां चिरत्नां कथं

निस्स्वामिच्छसि रागसंस्तवमुचं वाग्योगहीनां प्रभो ॥१७॥

इतीरितो यो नरनाथपुत्र्या चिरानुरागाचितराजमत्या ।
जगाम मोहं भगवान् वशी न स नेमिनेता शिवतातिरस्तु ॥१८॥

येनाञ्जनश्यामरुचाऽपि राजीमनीमनस्तन्मयभावमाप्तम् ।
रक्तं तदन्वत्यवदातमासीत्तं नेमिनेतारमहं प्रणामि ॥ ११ ॥

यस्य मतापज्वलने बभूवुर्मदाः पतद्वा इव विष्टपानाम् ।
तमप्यरिं कामभट्टं जिगाय यो नेमिनाथं शरणं श्रये तम् ॥१२॥

नेपे ! वभासे शुतिमण्डलं ते तनोः शितिस्लिग्धतमं प्रसर्पेत् ।
महागोशभं परदेशनायां फेनायितं यत्र रदमभाभिः ॥१३॥

तेषां मुखा क्लेशकरं जनन्या जन्माऽङ्गिनां भारकरं परिश्याः ।
जानन्ति दूष्कर्मदृता भवन्तं न ये भवन्तं प्रणमन्ति पेशम् ॥१४॥

संगारदुःखापयनाशनाय स्वपेद वैद्योऽसि जगन्नयेऽपि ।
स्वगङ्गपांशायजहाः कभं ही माप्स्यन्ति तस्मिन्निशमं तीर्थ्याः ॥१५॥

वैश्रवण्यमाणेन गतिप्यनारते

मया ममप्राम्बपि निशरुणिणा ।

दुःखान्यनन्तान्यनुभूय विधयता-

ऽना मगभ्रांति विभुस्ततोऽत्र माम् ॥ १६ ॥

पूनः पूनशोऽपि दिवगः स यतो मागो मूहर्तोऽस्तु स वन्मरथ ।
स्वदनेन यत्र मोदिभो ! मे मनेष्टमीलयपदवन्मतेरा ॥ १७ ॥

धर्मी त्रिरस्यादमपुत्र्य दाता स्वपेद तेनाऽस्मि मरन्तपेद ।
नेपे ! शरणं शरणं मगभ्रः प्रभूनिर्ग तत् कुद मे मगभ्रः ॥१८॥

श्रीगुण्डरीकाऽनन्तमन्दनाय गृणादिदेशाय नमोऽस्तु तस्मै ।

नैःश्रवण्यमाणेन विदुरीर मदा मदाडावगतो वृषानि ॥१९॥

॥ अर्हम् ॥

श्रीगीतमाष्टकम् ।

धीन्द्रभूतिं वसुभूतिपुत्रं पृथ्वीपवं गीतमगोशरजम् ।
पुनरन्ति देवागुत्तमानचेन्द्राः स गीतमो यच्छतु वाञ्छितं मे ॥१॥
भीरुडमानान् शिपदीववाप्य मूर्ध्निमात्रेण कृतानि येन ।
भद्रानि पूराणि चतुर्दशापि स गीतमो यच्छतु वाञ्छितं मे ॥२॥
भीर्भीरनाथेन पुरा षणीमं दन्त्रं महानन्दमुखाय यस्य ।
ध्यापन्त्यर्षी गुरिबराः समग्राः स गीतमो यच्छतु वाञ्छितं मे ॥३॥
यस्याऽभिधानं मुनयोऽपि सर्वे वृद्धानि भिक्षाभ्रवणस्य काले ।
मिष्टान्न-पाना-ऽम्बरपूर्णकामाः स गीतमो यच्छतु वाञ्छितं मे ॥ ॥
अष्टापदाष्टौ गगने म्यञ्जया यथा तिनानां पद्मन्दनाय ।
निशम्य शीर्षानिशयं गुरेभ्यः स गीतमो यच्छतु वाञ्छितं मे ॥५॥
त्रिपञ्चमं त्वया ज्ञतापत्नानां तपःकृतानामपुनर्भवाय ।
अक्षीणलब्ध्या परमाश्रिता स गीतमो यच्छतु वाञ्छितं मे ॥६॥
मदक्षिणं भोजनमेव देयं मापयिष्ये सद्गुणपर्ययेषु ।
कैवल्यवस्यं प्रददां गुनीनां स गीतमो यच्छतु वाञ्छितं मे ॥७॥
शिवं गते भर्तेरि शीरनाथे पुगवशानन्वमिदं व मत्वा ।
पट्टाभिषेको विद्ध्ये गुरेन्द्रैः स गीतमो यच्छतु वाञ्छितं मे ॥८॥
श्रीगीतमस्याऽष्टकमादरेण त्रयोवकाले मुनिपुङ्गवा ये ।
पठन्ति ते गुरिपदं च देवानन्दं लभन्ते नितरां क्रमेण ॥९॥
इति श्रीगीतमाष्टकं समाप्तम् ।

॥ अर्हम् ॥

श्रीवीतरागभगवंतव समयालोकनं विनाऽभूवन् ।
द्रव्यं क्षेत्रे काले भावे मे पुद्गलावर्थाः ॥ १ ॥

वन्दे पतुर्विगतमिदं गोऽष्टापदावतारे प्रपथेश्वरादीन् ।
 जगत्प्रार्थीष्टुगुणमदानः सुरद्रुमा ये भरते वभूवुः ॥ २० ॥
 प्रणामि गेमेतगिरीन्द्रतीर्थावतारचैत्येऽमितनाथमुख्यान् ।
 जिनैश्वरान् विंशतिमक्षरधीमृद्धारदारान् सुरनायकार्ण्यान् ॥ २१ ॥
 गन्तान् निर्दृतिमाजुहः प्रियतमापेत्योप्रसेनाकसो
 द्वारे वीक्ष्य विवाहदम्बमपिषान्मोदारिभूभृद्भ्रम् ।
 भीतोऽरुणमुपक्रमोचितपशुर्मन्ये प्रिया बान्धवा-
 इत्यवन्वा पूकृतिकारिणो गिगिसिरः श्रीनेमिनाथोऽगमन् ॥ २२ ॥
 पञ्चैतद्भुवनानिशापिगुभटी स्वं देवरं च द्विषो
 मोहाद्यातु विमोक्ष्य सद्भवती तत्रैव पत्यात्मनः ।
 भेजे तेन सदैव निर्दृतिरमां नित्यां परानन्दभाण्
 वन्दे राजपतीं सदा भगवतीं तां विश्ववन्द्यक्रमाम् ॥ २३ ॥
 यो भ्रातृमायापितनेमिचैद्योदितौपथैर्मोहगरं निरस्य ।
 स्फुरत्यबोधः समतां स्वबन्धोर्लभे स्तुवे तं रथनेमिसिद्धम् ॥ २४ ॥
 श्रीनेमिसाधुक्रमभक्तिलब्धदिव्यद्विरिदानिशपमभावा ।
 श्रीसङ्करसा विहितावधाना श्रेयोऽग्निका यन्तु सिंहयाना ॥ २५ ॥
 यथाबलोरय मधुणोज्ज्वलन्तः पूतोऽभितो यं विदधे गिरीन्द्रः ।
 शृङ्गेऽतितुङ्गेऽय एविशमूर्तिं प्रणामि नेमेरवलोकनाख्ये ॥ २६ ॥
 तनूज्वलं श्रीद्वारिजाम्बवत्पानेमेर्विनेयं जगदग्न्यसत्त्वम् ।
 श्रीरिचन्द्रेः शिखरेऽय लब्धशिवं मुदा शाम्बमुनिं नयामि ॥ २७ ॥
 अध्युष्टकोटीषु कुमारकाणां प्रभुर्मदूनां मति दैत्यशत्रोः ।
 द्विषोऽपि यो वैरिगणं जिगाय मशुम्नसिद्धं प्रणमाम्यहं तम् ॥ २८ ॥
 यस्कीर्धभक्त्या गतपापराशिर्धौरोऽपि देवधियमाप रम्भाम् ।
 निर्वाणमागामिमेव गमी स देवात्सुखं सिद्धविनायको मे ॥ २९ ॥
 कपर्दिसमेन्दुसहस्रविन्दुगुहैभकुण्डममुखाः परेऽपि ।
 महम्मलसाऽऽन्नवणादयथ तीर्थमदेशाः सुखदा जयन्ति ॥ ३० ॥
 सर्ववस्तुकलनैकनदीष्ण ! ज्ञानसागरगुरो ! त्रिजगत्पाः ।

मोहमरोहरोडाकट इव भवरङ्गसङ्गतः स्वामिन् ! ।
 कालमनन्ताऽनन्तं भ्रान्तः पद्कायकृतकायः ॥ २ ॥
 आदारिकवैक्रियर्तजसभापाप्राणचित्तकर्मतया ।
 सर्वाणुपरिणतैर्मे स्थूलोऽभूत्पुद्गलावर्तः ॥ ३ ॥
 तत्सप्तकैककेन च समस्तपरमाणुपरिणतैर्यस्य ।
 संसारे संसरतः मूक्ष्मो मे जिन ! तदावर्तः ॥ ४ ॥
 निःशेषलोकदेशान् भवे भवे पूर्वसम्भवैर्मरणः ।

स्पृशतः क्रमोत्क्रमाभ्यां क्षेत्रे स्थूलस्तदावर्तः ॥ ५ ॥

प्राग् मृत्युभिः क्रमेण च लोकाकाशः प्रदेशसंस्पृशतः ।
 मम यो जिन ! सर्वः स्वामिन् ! क्षेत्रे मूक्ष्मस्तदावर्तः ॥ ६ ॥
 मम सकलकालसमयान् संस्पृशतोऽतीतमृत्युभिर्नाथ ! ।

अक्रमतः क्रमतश्च स्थूलः काले तदावर्तः ॥ ७ ॥

क्रमणस्थानेव समान् प्राग्भूतैर्मृत्युभिः प्रभूतैर्मे ।
 संस्पृशतः मूक्ष्मोऽहंन् ! कालगतः पुद्गलावर्तः ॥ ८ ॥

अनुभागवन्पहेतून् सङ्ख्यालोकाभ्रदेशपरिसङ्ख्यान ।
 म्रियतः क्रमोत्क्रमाभ्यां भावे स्थूलस्तदावर्तः ॥ ९ ॥

प्राग् मरणैः सर्वेषामभि तेषां यः क्रमेण संहेतः ।

भावे मूक्ष्मः सोऽभूत्त्रिनेश ! विश्वत्रयावीश ! ॥ १० ॥

नानापुद्गलपुद्गलावन्धिरावर्तनिनन्तानहं

पूरं पूरमियधिरादिक्रियदिशं षाडं दृढं नोदवान् ।

दृष्टादृष्टचरं भवन्तपधुना भक्तयाऽर्पयामि मयो !

नस्मान्मोचय रोचय स्वचरणं धेयःश्रियं प्रापय ॥ ११ ॥

इति पुद्गलसङ्ख्यास्तवर्नं समाप्तम् ।

न मनामन्कृती-

गामुपैव धीजति ।

यथ । जगद्भयेऽपि ते

ः कवितागुणस्ततः ॥ ३ ॥

कल्पपोतयः

स्मृन्ति शब्दास्तु विकल्पनाऽतिगम् ।

अवोद्भूभिस्तस्य कथं कृतिः स्तुते-

न धीतरागः स्तुतिभिश्च तुष्यति ॥ ४ ॥

तथाऽपि नार्थापयिकं न्यगाशदो

हितस्य सम्भृत् मुनिभिर्हितपिणाम्

निषेच्य चैतन्फलमप्यलम्भि तः

फलानुवादेन च हेतवे सृष्टा ॥५॥

हिताधिपद्मावपमप्यतो जनः प्रभो । निपीदन् पथमेनवाहतः ।

मुनिधितार्थेऽनुगते च पूर्वैः यधि प्रवृत्तिर्न विचारमर्हति ॥६॥

मनामि केषामपि न स्पृशन्ति ते स्वरूपमेवा मुषिषां मृषा नु गोः ॥

अनन्तशर्मन्मनि यद्वयि स्थितान्यमून्यमूहंति भवन्ति भाविनाम् ॥७॥

पुरेऽथ नूनं सरसां मितिदिषामधीयतेऽमूनि सरोरुहाणि च ।

यज्ञःसमृद्धादिमन्त्रवमेशः प्रभो । गुणेभ्यस्तव सौरभं पुनः ॥८॥

त्वदीयभक्तेः फलदानकौशलं समीहमाना विविधा लता द्रुमाः ।

धूर्वं तदभ्यामकृते फलान्यविध्रवं जनेभ्यो वितरन्त्यनेकधा ॥९॥

पतन्ति न क्षुद्रतनूभृतोऽथ यत् पुरे स्वयोनित्त्वपि कीटकादयः ।

इति प्रभो । तेऽतिशयाम्बितेरान् न कोऽपि मूर्खेरपि वक्तुमीश्वरः ॥१०॥

श्रीवज्रशिष्यादिकल वज्रसेनान्नागेन्द्रचन्द्रादिकुलप्रतिष्ठा ।

वभूव यस्मिन् भगवन् । पुरस्ते सोपारकं नन्दतु तीर्थमेतत् ॥११॥

पथेष्टसंवत्सरदानकाले फलपद्रुमत्रिदशादिकेभ्यः ।

यमंशोऽदा महिमानमुच्चरेते तमद्यापि निर्दर्शयन्ति ॥ १२ ॥

मुग्धोऽसि नो तुष्यसि तीर्थिकेभ्यः

उज्जयन्तगिरिशेखर ! नेमे ! विश्वरक्षणचणाय नमस्ते ॥३१॥

एवं रैवतशैलमौलिमुकुटश्रीनेभिनेतर्जग-

त्सर्वाभीष्टकरः स्तुतोऽपि मयका मुग्धस्तवेनाधुना ।

कारुण्यामृतवारिधे ! मम कृपापात्रस्य बोधिधियं

शुद्धां देहि जयश्रिया भवरिपोः स्याद् ब्रह्मलक्ष्मीयतः ॥३२॥

एवं नेमिजिनं जगप्रयपतिं श्रीरैवतालङ्कृतिं

शकालीमुनिसुन्दरस्तवगणैर्नूतकर्म यः स्तुते ।

सर्वाभीष्टगुखोद्यैरविरतं स्फूर्जेत्पमोदाऽद्वयो

मोहद्वेषि जयश्रिया स लभते श्रेयोऽचिराच्छाश्वतम् ॥३३॥

इति युगपथानावतारवृहत्तपागच्छाभिराजश्रीदेवसुन्दरसूरिश्रीज्ञानसागर-

सूरिश्रीमामसुन्दरसूरिशिष्यै श्रीमुनिसुन्दरसूरिभिर्विरचिते जयद्वन्द्वे

श्रीजिनमोप्ररत्नकोशे प्रथमप्रभाषे श्रीगिरिनारमौलिमण्डनश्रीने-

मिनाथस्तवनरूपं मोप्ररत्ने

तृतीयम् ।

संवत् १५७६ वर्षे, एतत् स्तवनद्वयमपि, स०-देवराज सं०-हेमराज

स० पट्टमिहमहाम्य गौरर्णकलशच्छयनामाराधनशाभितश्रीः-

श्रीजिनालयस्यादिमाममोममुपेनस्य गायेन कृतं तैर्देवान्

वन्दमानैव ।

॥ प्रथमम् ॥

जयश्रीमद्विनः पूज्यो यस्याःऽर्गात्पूतमंष्ट्रिभिः ।

नीये गांसारकं तत्र ते स्तुते शृणुमवधुम् ॥ १ ॥

शुभं चैत्यं भवनेभ्यः प्रथमं !

शुभं चैत्यं भवनेभ्यः प्रथमं !

धनिःशुभं चैत्यं भवनेभ्यः प्रथमं !

स्तुतुःशुभं चैत्यं भवनेभ्यः प्रथमं ॥ २ ॥

दधत्परब्रह्ममयैकरूपतामपि त्वमेको बहुधा प्रकल्पितैः ।
 श्रितोऽसि रूपैरपि नामभिः परैरिवाद्वाः कृपजलाद्युपाधिभिः ॥
 चिराद्विज्ञानतमस्तिरोहितं
 निसर्गदोषत्रजगर्तदुर्गमम् । /
 विना त्वया सर्वदशा प्रभो ! पथं
 निवस्य सम्यग् न हि कोऽप्यदीदृशत् ॥ २० ॥
 प्रकाशिते केवलभास्यता त्वया
 जगत्प्रशेषेऽपि समं गवां गणः ।
 उदीयतेऽद्यापि यदिन्दुभानुभि-
 स्तदीन ! तत्तेऽभ्यमितुं नु कौशलम् ॥ २१ ॥
 कलिम्बरदाशरशरतिनां सतां
 न धर्मलक्ष्मीं जिन ! हर्तुमीश्वरः । /
 यतो नदीमानृकदेशवर्तिना-
 मवग्रहः सम्यग्मां न शोषयेत् ॥ २२ ॥
 प्रगणदाशां व्यजरात्कर्मभि-
 स्तदीन ! माध्यस्थ्यमुपास्थिते ततः ।
 भनीश्वरं दूषेततस्कारः कर्त्ता
 कदम्बेन तद्भवनात्कम्पितम् ॥ २३ ॥
 विभेमि तन्नाथ ! गर्भीक्षय साधनं
 तनां निर्दानीःऽस्मि सर्वत्र तागते ।
 नदादिनं पालय मां निते धर-
 श्रयोऽद्वैतकेननेः कृपां कुरु ॥ २४ ॥
 भनादिष्वन्तमगच्छमश्रुषं
 गदयन्त मूनयः ममादिताः ।
 नदेहनिष्ठ परमोऽहं ! तन्मद-
 स्तदीन तनोक्तिषु मुञ्चिता कृपाः ॥ २५ ॥
 वरं श्रीः कृपयेन ! कृपयन्तमगच्छामुपासते !

न सतामलंकृती-

। गामुषमव शीतनि ।

। य । जगमयेऽपि ते

ः कवितागुणस्तनः । ॥ ३ ॥

कल्पयोनयः

स्पृशन्ति शब्दास्तु विकल्पनाऽतिगम् ।

अवोद्भूभिस्त्रस्य कथं कृतिः स्तुते-

ने शीतरागः स्तुतिभिश्च तुष्यसि । ॥ ४ ॥

तथाऽपि नाथोपयिकं न्यगाघदो

दितस्य सम्पत् मुनिभिर्हितैर्नपिणाम्

निषेध्यैतत्फलमप्यलम्भि तैः

फलानुवादेन च हेतवे स्पृहा ॥५॥

दितार्थिपद्मावयमप्यथो जनः प्रभो ! निषीदन् पथमेनमाहतः ।

मुनिश्चितार्थेऽनुगते च पूर्वजैः पथि प्रवृत्तिर्न विचारमर्हति ॥६॥

मनाभि केषामपि न स्पृशन्ति ते स्वरूपमेवा गुधियां मृषा नु गीः ? ।

अनन्तशर्मान्मनि यच्चपि स्थितान्यमून्यमूहंशि भवन्ति भाविनाम् ॥७॥

पुरेऽत्र नूनं सरसां मितिद्विषामधीपतेऽञ्चूनि सरोरुहाणि च ।

यशःसमूहाद्विमलत्वमंशशः प्रभो ! गुणेभ्यस्तव सौरभं पुनः ॥८॥

त्वदीयभक्तेः फलदानकौशलं समीहमाना विविधा लता द्रुपाः ।

ध्रुवं तदभ्यासकृते फलान्यविधमं जनेभ्यो वितरन्त्यनेकधा ॥९॥

पतन्ति न क्षुद्रतनूभृतोऽत्र यत् पुरे स्योनिष्वपि कीटकादयः ।

इति प्रभो ! तेऽनिशयान्मिनेतरान् न कोऽपि मूर्च्छेरपि वक्तुमीश्वरः ॥१०॥

थीवज्जशिष्यारिकल वज्रसेनान्नागेन्द्रचन्द्रादिकुलप्रतिष्ठा ।

वभूव यस्मिन् भगवन् ! पुरस्ते सोपारकं नन्दतु तीर्थमेतत् ॥११॥

यथेष्टसंवत्सरदानकाले फल्पद्वुरत्रप्रिदशादिकेभ्यः ।

यमंशशोऽदा महिमानमुच्चरेते तमद्यापि निदर्शयन्ति ॥ १२ ॥

मुग्धोऽसि नो तुष्यसि तीर्थिकेभ्यः

यस्वदेकशरणाऽभवत्कृपा त्वां कृपैकविषयः श्रितोऽस्मि तत् ॥
 स्पृद्धते महिमतस्त्वयाऽत्र यः पातयन्ति तमथः स्मरादयः ।
 त्वं तु तानपि निहंसि निर्ममो नाथ ! केयमकृतज्ञता तव ? ॥८॥
 निर्वहन्ति भविनो यतोऽखिला मोहमेनमपि हंसि सेवकम् ।
 धर्ममेककरुणं च भापसे विश्वसन्ति बहवो न तत्त्वपि ॥ ९ ॥
 न स्पृशन्ति तव शासनं भिया वालिशस्तदिति नातिचित्रकृत्
 साधवोऽपि पदनादिसेवकान् घ्नन्ति यत्र जगतां भियानपि ॥१०॥
 इति वा पाठः ।

श्लाघ्यते स विमलोऽर्जुदाधिपो योऽम्बिकावरमवाप्य सन्मतिः
 भाविनीमवगणय्य सन्ततिं त्वद्विहारमिममाश्वचीकरत् ॥ ११ ॥
 लल्ल एष कलिमल्लजित्वरः कस्य न स्तुपिर्द स वीजडः ।
 उद्धरन् स्वमिव यो भवावटाच्चैत्यमेतद्दुददीधरत्तव ॥ १२ ॥
 स्तौमि तान् जिनपते ! मृगानपि श्रीपदर्वुदगिरीन्द्रवासिनः ।
 ये दरीपु रममाणकिन्नरीगीतमुज्ज्वलयशः पिवन्ति ते ॥ १३ ॥
 पक्षिणोऽपि जिन ! संस्तवीमि तानर्जुदाद्रिशिखरप्रचारिणः ।
 भव्यलोचनचकोरचन्द्रिकां ये पिवन्ति तव भूर्त्तिमक्षिभिः ॥१४॥
 यः समत्सरपतिस्त्वपि प्रभौ श्रेयसां न सत्रिलासमीक्षते ।
 यस्य भास्वदुदये तमोदशोर्नैपयज्जलरुहां विकाशदृग् ॥ १५ ॥
 रोपकल्पममधारि न त्वया नापि शस्त्रकटकादिदम्बरम् ।
 किङ्करीकृतजगत्त्रयस्तथाऽप्यान्तरो रिपुगणो न्यहन्यत ॥१६॥
 त्वन्मते तमबला अपि स्थिता घ्नन्ति मोहनपतिं समाहिताः ।
 यो विदम्ब्य हरि-शंभु वेधसो देवतत्वपदतो व्यदृश्यन् ॥ १७ ॥
 नाश्वधीः कसपि दानवादिक् रोपतोपविशोऽपि नाऽभवः ।
 आश्रयैव त्रिजगन् मुग्धाकृतं यस्वयेति विभुता तवाद्भुता ॥१८॥
 यामु नाथ ! पतयोऽपि नाकिनां कम्पमेव दधते हतोत्तसः ।
 ता जनिव्ययजरादिकापदस्त्वत्परो न हि निहन्तुमीश्वरः ॥१९॥
 नाभिराहितभृगुव्यथस्तदृष्या श्रितोऽस्मि शरणं जगन्प्रभुम् ।

कदापि धाम' मन्त्रं न दुःस्विता-

द्य चरन्त्यादिभ्यो यथा मन्त्रेण ।

न चापि यन्त्रेण विष्णोर्भक्त्यापत्तां

हृष्याः प्रियानां प्रियतन्त्रधः परे ॥ २० ॥

न यद्य नरदादि मन्त्रं अनुर्ध्वनी

विष्णुपते कश्चिद्व्यवस्थानात्

विषेण्यदन्तो मन्त्रोऽपि न कथं

विष्णुनिष्कन्त्यद्य परम्य वा मन्तः ? ॥ २१ ॥

यथाऽन्वयमिह प्रियतन्त्रया मधोः

न्वयानि धारागिणलघ मन्त्रपी ।

विनेह तां मन्त्रपदार्थं नर श्रियं

न विश्वगृह्यादिभिरप्ययुः परे ॥ २२ ॥

नयेतमोऽपि मनुजकारिणो निमान्

द्विषं यदापाऽपि करोष्येत्तमः ।

मनुवन्ति युक्तं तत्र एव ते मुने !

दुर्धर्मवर्त्तं न परं च कश्चन ॥ २३ ॥

नयाऽप्यावापणमदृगुणमनुर्वा

रमेन भक्तोऽन्वयमिह मनुतो मया ।

न चैव तुष्यामि पृथ्यादतन्त्रं

स्यधारमेन च न हातुपदीमि ॥ २४ ॥

धीमोषारकर्तार्यभूषणमणे ! धीमदृयुगादिसभो !

धर्मत्वं मुनिमुन्दरापरमुत्सुन्या मयाऽपि मृतः ।

त्वं कर्मविजयधिषा मम परं श्रेयः शयत्ताऽचिरा-

न्वित्त्वानन्दरमाविलासमुपमं विश्वेष्टकल्पद्रुमः ॥ २५ ॥

इति युगमथानावनात्पृथ्व्यागच्छाधिराजर्थादेवमुन्दरगूरिधीमान-

सागमगूरिधीमोममुन्दरगूरिशीत्यैः धीमुनिमुन्दरगूरिभिर्विरचिते

अथद्वयङ्गे धीजिनमोक्षप्रदीपे प्रथममन्त्रे धीमोषारक-

र्तार्यनाथधीकृतमदेवमन्त्रम् धीमोक्षं अनुर्धम् ।

तन्प्रसीद भगवंस्तथा द्रुतं हन्मि ताः स्व-परयोर्वधाऽखिलाः ॥२०॥
 त्वां विहाय जगतां हितं परान् ये भजन्ति कुपियः शिवश्रिये ।
 स्नान्त्यतीत्य जिन ! मानसं सरः शुद्धये मरुमरीचिकासु ते ॥२१॥
 प्रैधदुःखविषमाप्रघोषपो येन शाश्वति भवोद्भवोऽखिलः ।
 तत्त्वदागमरसायनं मम धीजिनाऽस्तु गुल्भं भवावधि ॥ २२ ॥
 श्रेयसामसि निधिः क्लिप्ताऽप्यो भाविनामुपचिकीरिह स्थितः ।
 तान्यसंरूपभविनां प्रणेषुपां यद्दासि न च हानिमिपृति ॥२३॥

सर्वमशस्यफल्दः परमोन्नतिधीः

सदंशभूः श्रितवताभविताऽरिचकात् ।

तीर्थोत्तमः महत्पद्मसरस्वतीको

जीयाज्जिनादिम ! भवानयमर्बुदश्च ॥ २४ ॥

एवं श्रीमुनिगुन्दरस्तुतिपदं त्वां श्रीपुगादिप्रभो !

स्तुत्वा भूधरनायकार्बुदशिरङ्गवृद्धामणेऽभ्यर्थये ।

मोहारानिजयश्रियाऽतिमुभगां श्रेयोरमां तां मम

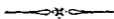
प्रल्लाऽतमयीं मदेद्यनुभवो यस्यास्तर्ववाऽर्हतः ॥ २५ ॥

इति युगप्रधानावतारशृङ्खलागच्छाधिराजश्रीदेवमुन्दरसूरिश्रीशानसा-

गरसूरिश्रीसोममुन्दरसूरिशिष्यैः श्रीमुनिगुन्दरसूरिभिर्विरचिते

जयशय्ये श्रीजिनस्तोत्ररत्नकोशे प्रथमप्रस्तावे अर्बुद-

गिरिश्रीऋषभस्तोत्ररत्नं षष्ठम् ।

॥ अर्हम् ॥

जयश्रियं सर्वरिपून् जिगीषतां

स्तुता यदाख्याऽपि तनोति मन्त्रवत् ।

स्तवीमि तं पार्श्वजिनं शिवश्रिये

श्रीजीरिकापल्लिवनंसमिष्टदम् ॥ १ ॥

प्रसद्य मातः ! कुरु भारति ! स्थिरां

बुद्धात्प्रथमः कर्मणः न दुःखिता-

स बुद्धेर्गणेश्वरस्य संप्रदाया ।

स गणेशस्यैव विद्वान्भारतवर्षे ।

मुखात्प्रथमोऽपि कर्मणः स्वयम् ॥ २० ॥

न चाप्यन्यथापि कर्मणः अनुपूर्णा

विद्वत्पतेर्बुद्धेर्गणेशस्यैव ननु

विद्वत्पतेर्गणेशस्यैव ननु कर्मणः

विद्वत्पतेर्गणेशस्यैव कर्मणः ॥ २१ ॥

पद्यात्प्रथमस्य विद्वत्पतेर्गणेशस्यैव ।

पद्यानि भाव्यानिगुणस्य सप्तमी ।

विद्वत्पतेर्गणेशस्यैव ननु कर्मणः

विद्वत्पतेर्गणेशस्यैव कर्मणः ॥ २२ ॥

कर्मणः कर्मणः कर्मणः कर्मणः

कर्मणः कर्मणः कर्मणः कर्मणः

कर्मणः कर्मणः कर्मणः कर्मणः

कर्मणः कर्मणः कर्मणः कर्मणः ॥ २३ ॥

कर्मणः कर्मणः कर्मणः कर्मणः

कर्मणः कर्मणः कर्मणः कर्मणः

कर्मणः कर्मणः कर्मणः कर्मणः

कर्मणः कर्मणः कर्मणः कर्मणः ॥ २४ ॥

श्रीमोक्षरत्नकोशेऽपि कर्मणः कर्मणः । श्रीमद्विष्णुसाहित्येऽपि ।

भवत्येवं ह्यनिमुन्दरामरगुणानुत्था पद्यात्पि स्तुतः ।

सं कर्मणः कर्मणः कर्मणः कर्मणः

स्मित्यान्न्दरमाविष्टासमुभयं विश्वेष्टकल्पद्रुमः ॥ २५ ॥

इति मुगधधानावनाम्बुष्टकपागच्छाधिराजर्थादेवमुन्दरगूरिर्श्रीज्ञान-

सागरगूरिर्श्रीगोममुन्दरगूरिर्गिरिः श्रीगुनिमुन्दरगूरिर्गिरिः

जयद्वन्द्वे श्रीजिनमोक्षरत्नकोशे प्रथमपद्यावे श्रीमोक्षर-

त्नकोशे श्रीमोक्षरत्नकोशे प्रथमपद्यावे श्रीमोक्षर-

॥ अहम् ॥

जयश्रियाऽऽङ्गो भरताधिनेता यस्यादिमो लेप्यमयीं सुतोऽत्र ।
 प्राणिष्टिपञ्जीवित एव मूर्त्तिमादिप्रभुं वृद्धपुरे स्तुवे तम् ॥ १ ॥
 व्युत्पत्ति-मेषा-प्रतिभादयां गुणा न हेतवस्ते व्यभिचारिणः स्तुते
 भक्तिस्तु हेतुस्तदतः प्रवृत्तिमान्न मादृगप्यत्र विभोऽपराध्यति ॥१॥
 आनन्त्यभाजामपि ते गुणानां स्तुतावशक्तिं न च नाथ ! मन्ये
 अनन्तविज्ञानबलस्वरूपां धत्से स्वयं येन हृदा ममैक्यम् ॥३॥
 यदस्ति गम्यं तदचेतनं न चेत्समोहमन्यच्च पथे न चेतसः ।
 अमोहविज्ञानमयस्ततः कथं स्तुतेः पथं यासि स मोहसंविदः ? ॥४॥

तथापि भक्त्या स्तुतयस्त्वयीरिता

भवन्त्यभीष्टार्थफलाय भाविनाम् ।

पयोद्वन्द्वान्तरितेऽपि भास्यति

प्रजाभिरयाञ्जलयः कृता इव ॥ ५ ॥

अनन्तकालप्रभवैरनन्तैरपीश ! शब्देन हि वाच्यरूपः ।

स्तुत्योऽसि विश्वैरपि चेति वान्याऽवाच्यं स्वरूपं भवतो गृणन्ति ॥६॥

समग्रतीर्थातिशयद्विवृद्धात्तीर्थात्तवेदं पुरमन्विताहम् ।

चतुर्युगेऽप्याचमनाद्यवर्णः ख्यानं चतुर्भिर्भुवि नामभिर्यत् ॥७॥

स्तुवे पुरस्याम्य भुवं त्वदंजिसंस्पर्शपूर्णां किल यत्र धर्मम् ।

उपादिशश्वेत्यपदे युगादौ त्वं देशनाथास्त्रि कृते सुरेन्द्रैः ॥८॥

संभ्यापितायास्तत्र नाथ ! मूर्त्तेरिहाऽभवत्सागरकोटिकोटिः ।

चिरञ्जनीर्षं तदिदं न कांस्कान् स्वसेवकांस्तारयते भवान्धेः ॥९॥

मूर्त्तिमन्वान्तर्गतमारकाष्ठा बहिः सलेपाऽपि हरत्यजसम् ।

दुष्कर्मलेपे भविनामियं तद्वाषाद्वर्त्नीयान् विधिरेन्तरङ्गः ॥१०॥

वीराग्निनन्दाङ्गरथ ९९३ चीकरन्

न्वशैत्यपूते ध्रुवमेनभूरतिः ।

यस्मिन् महः मंगदि कल्पराचना-

माथां तदानन्दपूरं न कः स्तुते ? ॥ ११ ॥

विभिन्दती तीक्ष्णमुखेन यत्पटं
 करोति मूच्येव हि मार्गमात्मनः ॥ १५ ॥
 प्रयत्नभाजामपि ते स्तवेऽग्रतः
 प्रवृत्तये स्पृर्भवदिष्टसिद्धयः ।
 सुखाकृताः शीतलवायुनाऽपि हि
 श्रयन्ति तृष्णातरलाः स्वयं सरः ॥ १६ ॥
 विभिय याद्यान्तरविघ्नसंमिल-
 त्कपाटयुग्मं परशुस्तव स्तवः ।
 मनीषिणः केवलगोपुरे शिवा-
 लये ध्रुवानन्दमये प्रवेशयेत् ॥ १७ ॥
 पदं महिम्नां तव संस्तुतिं दध-
 न्न दूयते दुःखभरैर्भवोद्भवैः ।
 धृता जलैः किं सरसीं समाश्रितः
 प्रदणनेऽरण्यभवेर्देवाग्निभिः ? ॥ १८ ॥
 तर्पामि पूमां ददते न तत्फलं
 न यन्त्र-मन्त्रा न च योगसाधनाः ।
 न याऽपि देवान्तरपर्युपासना-
 स्तनांति यत्ने स्तवनं मनोऽतिगम् ॥ १९ ॥
 महोद्यता शुद्धदम्भितिमदा-
 ऽवदानमोपानतनिप्रनिर्मिता ।
 दधानि निःश्रेणितुला तव स्तुतिः
 शिवालयारोहकरी मनस्विनाम् ॥ २० ॥
 स्तुमन्मेकं यत्नं कर्माश्रमं
 तवानुकम्पाकलमोगनालिनम् ।
 मदान्तरे यं परमेश्वरिण्यदः
 स्वयं मदानन्वविपल्लगद्गुरुः ॥ २१ ॥
 दधानि श्लोकाश्रयगः स विनतिं

इत्येवमृषोः शिव शर्वोः ॥
 यद्यन्ति नुं शिव शर्वोः ॥
 शर्वोः शर्वोः शर्वोः शर्वोः ॥ १० ॥
 यद्यन्ति विश्वोः शर्वोः शर्वोः ॥ ११ ॥
 यद्यन्ति शर्वोः शर्वोः शर्वोः ॥ १२ ॥
 यद्यन्ति शर्वोः शर्वोः शर्वोः ॥ १३ ॥
 यद्यन्ति शर्वोः शर्वोः शर्वोः ॥ १४ ॥
 यद्यन्ति शर्वोः शर्वोः शर्वोः ॥ १५ ॥
 यद्यन्ति शर्वोः शर्वोः शर्वोः ॥ १६ ॥
 यद्यन्ति शर्वोः शर्वोः शर्वोः ॥ १७ ॥
 यद्यन्ति शर्वोः शर्वोः शर्वोः ॥ १८ ॥

अथवा —

शर्वोः शर्वोः शर्वोः शर्वोः ॥
 शर्वोः शर्वोः शर्वोः शर्वोः ॥
 शर्वोः शर्वोः शर्वोः शर्वोः ॥ १९ ॥
 शर्वोः शर्वोः शर्वोः शर्वोः ॥
 शर्वोः शर्वोः शर्वोः शर्वोः ॥
 शर्वोः शर्वोः शर्वोः शर्वोः ॥ २० ॥
 शर्वोः शर्वोः शर्वोः शर्वोः ॥ २१ ॥

शर्वोः शर्वोः शर्वोः शर्वोः ॥ २२ ॥
 शर्वोः शर्वोः शर्वोः शर्वोः ॥ २३ ॥

॥ अर्धम् ॥

जयश्रियाऽऽद्यो भरताधिनेता यस्यादिमो लेप्यमपी सुतोऽत्र ।
 मानिष्टिरज्जित एव मूर्तिमादिमभुं वृद्धपुरे स्तुते तम् ॥ १ ॥
 व्युत्पत्ति-मेषा-प्रतिभादयो गुणा न हेतवस्ते व्यभिचारिणः स्तुः ।
 भक्तिस्तु हेतुमदतः प्रवृत्तिमात्र मादगप्यत्र विभोऽपराध्यति ।
 आनन्द्यभाजामपि ते गुणानो स्तुतावशक्तिं न च नाथ ! मन्त्रे
 अनन्वविज्ञानबलस्वरूपो धन्से स्वयं येन हृदा धर्मस्यम् ॥३॥
 यदस्मि गम्यं तदनेतने न चेन्ममोहमन्वय पथे न धेतसः ।
 अमोहविज्ञानपरमवतः कथं स्तुतेः पथं यासि स मोहसंविदः ॥४॥

तथापि भक्त्या स्तुतयन्त्रपीरिता

धरन्त्यभीष्टार्थकलाय धारिणाम् ।

ययोऽदृग्दान्तरितेऽपि भास्यति

प्रजाभिर्षोऽल्लयः कृता इव ॥ ५ ॥

धरन्तकाचमभरिनन्तैर्यतिः ! शब्देने हि वाच्यरूपः ।

स्तुत्यायमे विभोऽपि चेति वाच्याऽन्तर्यं स्वरूपं धरतो घृणन्ति ॥३॥

समयवीथीतिगयद्विरुद्धात्तीथीतवेदं पुरमन्वितादम् ।

भक्त्युत्पत्त्यायमजागरण. अथानं यत्तुमिद्वेति नामपिपेत् ॥३॥

स्तुत पुरस्यायम् ॥ २ ॥ इतिगम्यमपूती । कल यय धर्मम् ।

इयादृश्वेत्पदं गुणादी ॥ २ ॥ दृगनाथाश्चि कृते गुणैः ॥२॥

सम्भावितायाम् । नाथ ! मूर्तेः इहाऽवयवगागरकोशिकोऽतिः ।

विश्वरूपे न. इति न कश्चिज्जान मनेरकीभ्यायने यथाऽऽः ॥३॥

मूर्तिस्तुतान्तर्गतमाकाशा वदिः मूर्तेः इति इत्यनयम् ।

स्तुतमे इति मूर्तिनातिव कथायाठयीयान विरिगन्तम् ॥३॥

मै गतिरुन्दाइत्रम् १.१.३ नीकम्

नैयत्तुं धर्मनमूर्तिः ।

यस्मिन् वदिः मूर्तेः कल्पसायना-

मार्गा नदन्तम् । न कः स्तुते ? ॥ ३३ ॥

मृगास्त्वदन्येषु मरुस्थलेष्विव

स्फुरद्गुणाम्भोभ्रमविप्लुताशयाः ।

इहा ! तमोग्रीष्मखरातऽऽपार्दिता

वृथैव ताम्पन्ति शिवाशयाः स्तवैः ॥ २९ ॥

तव स्तवान्मुक्तिरमाऽप्यवाप्यते

मयास एव त्वपरस्य सर्वतः ।

ददाति रत्नाकरवन्मणिश्रियं

न चित्रनुत्याऽपि जलाशयान्तरम् ॥ ३० ॥

स्तुतिस्रजं ते सुमनोमतामिमां

दधाति यः स्वे गुणगुम्फितां हृदि ।

स जीरिकापल्लिविभो ! विमुच्यते

कुकर्मभिः पार्श्व ! सुलैकभाजनम् ॥ ३१ ॥

एतज्जाति-भया-ऽऽपयादिविधिप्लेशैर्जगद् व्याकुलम्

तैरेव व्यथितैर्न शययमचितुं श्रीपार्श्व ! देवान्तरैः ।

त्वामेवेति षुधाः श्रयन्त्यपमपि स्तोतुं मष्टतो जनः

सर्वेष्टा लभतां त्वदेकशरणः श्रेयःश्रियः शाश्वतीः ॥३२॥

जीरापल्लिविभूषणं जिनमिति श्रीपार्श्वनाथं मुदा

शकार्त्वीमुनिमुन्दरस्तवगणैर्नूतकर्म यः स्तुते ।

सर्वाभीष्टगुणोपैरविरतं स्फूर्जन्ममोदाऽद्रूपो

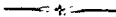
मोहद्वेषि जयश्रिया स लभते श्रेयोऽगिराच्छाश्वतम् ॥३३॥

इति युगप्रधानावनाम्बृक्षपागच्छाविराजधीदेवमुन्दरमूरिधीशानमा-

सागामूरिधीमोममुन्दरमूरिसिन्धौ श्रीमुनिमुन्दरमूरिभिविरचिते

जयस्यंष्ट श्रीजिनमनोव्रतनकोशे प्रथमप्रभावे श्रीजीरा-

पत्नीश्रीपार्श्वमनोव्रतनं सप्तमम् ।

यथा निजानुष्टितिमाधुऋन्विना

जिनेन्द्र ! मुक्तिः कणभस्रशिष्यैः ।

भवद्गुणद्वेषभवात्तिशानिना

न वक्षि तेषां मुलभां तु तामपि ॥ १२ ॥

स्वसेवकानेव भवाम्पुराणावर्हेन् ! परे मल्लयितुं समर्थाः ।

प्रभुस्त्वसस्तारयितुं त्वमेतानेवेति तेभ्योऽधिकनाऽस्तु कानेः ॥ १३ ॥

निरञ्जनाव्यक्तमगम्यमेकं तीर्थ्याः स्वरूपं तव माऽनुभूवन् ।

धृत्वाऽपि ते नाथ ! गुणानतुल्यान्न देव ! तत्त्वं तु विदन्ति चित्रम् ॥ १४ ॥

जानासि विश्वं न च ते परोऽस्ति ज्ञानाऽर्च्यसे त्वं जगता न तेऽर्च्यः ।

त्वमर्च्यसे मुक्तिमुखं सुरेन्द्रैरर्च्यर्थास्ते न हि तेन चार्च्यः ॥ १५ ॥

मनोदकं मोहमलाविलं मे न केवलश्रीपरिभोगयोग्यम् ।

त्वद्भ्यानधीकातरुचूर्णयोगात्परां विशुद्धिं तदुपेतु नेनः ॥ १६ ॥

अनन्तसङ्ख्यस्य भवद्गुणाब्धेः स्वपापराशेश न यामि पारम् ।

ततो जगन्नाथ ! तथा प्रसीद यथा तयोर्द्राक् तमुपैमि सम्यग् ॥ १७ ॥

अनन्तपापैः पततो भवे मे ज्ञाता न कोऽप्यस्ति ततोऽनिस्त्रिये ।

आराध्यसे यैस्तु यथावदेपामेकोऽसि पातेति मनाक् प्रमोदे ॥ १८ ॥

विभेमि घोराद्भवदुःखराशेर्मोहं च तद्धेतुमलं न हातुम् ।

ज्ञातुं ततोऽनन्यगतिं प्रभुर्मा पार्श्व ! त्वमेकोऽसि कुरुचितं तद् ॥ १९ ॥

शरीरवशेषु मनोवृद्धेषु मविश्य मोहारिकुलानि जीवान् ।

गृह्णासि कैवल्यपुरेऽत्र हेतुस्तवारिषडुर्गमुचः कृपैव ॥ २० ॥

चित्रं न तदर्णयितुं मभावस्तवामरेन्द्रैरपि यन्न शक्यः ।

अनन्तमेतं यदनन्तशक्तिः शक्नोति वक्तुं न जिनोऽपि पार्श्व ॥ २१ ॥

तव प्रभावाप्तयसेवधेर्तुं लवान् गृहीत्वाऽम्बुनिधेरिवाब्दाः ।

स्वर्धेनु-रत्न-द्बु-घटादयोऽर्थाः मीणान्ति विश्वानि यथेष्टदानैः ॥ २२ ॥

घोरेऽधुना पार्श्व ! कलौ निदाये विघ्नातपार्श्वानि सतां मनांसि ।

कथं समाप्स्यंस्तव मूर्तिरेषा न चेत्सुधाकुण्डनिभाऽभविष्यत् ॥ २३ ॥

स्वर्वाभ्यधिष्ठायकवर्गमेतं नागाधिरादत्तदयिताऽऽद्यमीश ! ।

धनमाप्त्यै नानौपयिकजनितह्लेशनिवहाः ॥ ५ ॥
 योगाभ्यासे निविडजडिमा धीप्रवेशो न शब्दे
 ब्रह्मण्यात्मन्यपि न च लयो नानुभूतिस्तपसु ।
 येषां दानाद्यपि न विदितं त्वत्पदद्वन्द्वभक्त्या
 तेऽपि ज्योतिर्जिनवर ! परानन्दरूपं लभन्ते ॥ ६ ॥
 त्वद्भक्त्या यद्भवति भविनां मर्त्यनाथामरेन्द्रा-
 दैश्वर्याप्तिः स्पृशति हृदयं कस्य नेतस्तदेतत् ।
 ज्योतिः किञ्चित्परममुनयोऽप्यर्थयन्ते तपोभि-
 र्यद्योगाद्यैरपि तदपि यत्स्यात्करप्राप्तमस्याः ॥ ७ ॥
 कुमारो भूपोऽभूज्जगदनुपममौढिचरितो
 भवेनैकेनैवामृतपदगमी यत्सुरभवात् ।
 अणोरेकस्यैतत्तव जिन ! विभी ! भक्तिनिचये
 न केषामाश्चर्यं जनयति फलं विश्वविदितम् ॥ ८ ॥
 अरीन्निर्जित्योदध्यवधि भुवमात्मैकपतिकां
 निवार्यानार्येष्यखिलतनुमद्भातमनघाम् ।
 मणीचैत्यैरुद्यैः सुभगवपुषं च व्यसनहृत्
 स राजा त्वद्भक्त्याऽधिगतविभवो नाथ ! कृतवान् ॥ ९ ॥
 स गोविन्दः सद्वाधिपतिरमलैश्वर्यविभवो
 न केषां श्लाघाया व्रजति विषयं शुद्धमनसाम् ? ।
 तव मासादस्योद्भूतिकृतिमिपाद्येन कृतिना
 समुदध्रे स्वात्मा भवजलाधिपातोद्भवभवात् ॥ १० ॥
 परं श्रेयः प्राप्य त्वमसि कृतकृत्यः स्वयमिदं
 परेषां दातुं च प्रभवसि तदर्थं कृतिनः ।
 भजन्नेऽतस्ते त्वां मुदितमनसः स्वार्थरसिका
 जिनोपेयं शुद्धौपयिकवशतः स्याद्विसद् सत् ॥ ११ ॥
 प्रगल्भन्ते दोषैः कल्पमतपः सिद्धिविभवं
 न मोक्षं दातुं वा न च विरहितस्तैस्त्वदपरः ।

कदाचिद्व्यसनात्प्राप्तं वाचाःशुभं च कर्मणः कदाचि ॥ १ ॥
 इत्युक्तं तदा तदात्तं वाचाःशुभं च कर्मणः कदाचि ॥ २ ॥
 इत्युक्तं तदा तदात्तं वाचाःशुभं च कर्मणः कदाचि ॥ ३ ॥
 इत्युक्तं तदा तदात्तं वाचाःशुभं च कर्मणः कदाचि ॥ ४ ॥
 इत्युक्तं तदा तदात्तं वाचाःशुभं च कर्मणः कदाचि ॥ ५ ॥
 इत्युक्तं तदा तदात्तं वाचाःशुभं च कर्मणः कदाचि ॥ ६ ॥
 इत्युक्तं तदा तदात्तं वाचाःशुभं च कर्मणः कदाचि ॥ ७ ॥
 इत्युक्तं तदा तदात्तं वाचाःशुभं च कर्मणः कदाचि ॥ ८ ॥
 इत्युक्तं तदा तदात्तं वाचाःशुभं च कर्मणः कदाचि ॥ ९ ॥
 इत्युक्तं तदा तदात्तं वाचाःशुभं च कर्मणः कदाचि ॥ १० ॥

इति श्रीविष्णुसहस्रनाम

॥ अष्टमः ॥

कर्तव्यादिभिः सिद्धयुः श्रीहाननःकनक
 कर्तव्यं सिद्धं राजावहासककनक कनक ॥ १ ॥
 काने कर्तव्यं न कर्तव्यं न कर्तव्यं न कर्तव्यं न कर्तव्यं न कर्तव्यं ॥ २ ॥
 कर्तव्यं कर्तव्यं कर्तव्यं कर्तव्यं कर्तव्यं कर्तव्यं ॥ ३ ॥
 कर्तव्यं कर्तव्यं कर्तव्यं कर्तव्यं कर्तव्यं कर्तव्यं ॥ ४ ॥
 कर्तव्यं कर्तव्यं कर्तव्यं कर्तव्यं कर्तव्यं कर्तव्यं ॥ ५ ॥
 कर्तव्यं कर्तव्यं कर्तव्यं कर्तव्यं कर्तव्यं कर्तव्यं ॥ ६ ॥
 कर्तव्यं कर्तव्यं कर्तव्यं कर्तव्यं कर्तव्यं कर्तव्यं ॥ ७ ॥
 कर्तव्यं कर्तव्यं कर्तव्यं कर्तव्यं कर्तव्यं कर्तव्यं ॥ ८ ॥
 कर्तव्यं कर्तव्यं कर्तव्यं कर्तव्यं कर्तव्यं कर्तव्यं ॥ ९ ॥
 कर्तव्यं कर्तव्यं कर्तव्यं कर्तव्यं कर्तव्यं कर्तव्यं ॥ १० ॥

यथा निजानुष्ठितिसाधुकल्पिता

जिनेन्द्र ! मुक्तिः कणभक्षशिष्यकैः ।

भवद्गुणद्वेषभवार्त्तिपातिनां

न वक्षि तेषां सुलभां तु तामपि ॥ १२ ॥

स्वसैवकानेव भवाम्बुराशावर्हन् ! परे मज्जयितुं समर्थाः ।

प्रभुस्त्वत्तस्तारयितुं त्वमेतानेवेति तेभ्योऽधिकताऽस्तु का ते ? ॥ १३ ॥

नेरञ्जनाव्यक्तमगम्यमेकं तीर्थ्याः स्वरूपं तव माऽनुभूवन् ।

धृत्वाऽपि ते नाथ ! गुणानतुल्यान्न देव ! तत्त्वं तु विदन्ति चित्रम् ॥ १४ ॥

जानासि विश्वं न च ते परोऽस्ति ज्ञाताऽर्च्यसे त्वं जगता न तेऽर्च्यः ।

त्वमर्च्यसे मुक्तिसुखं सुरेन्द्रैरप्यर्च्यमास्ते न हि तेन चार्च्यः ॥ १५ ॥

मनोदकं मोहमलाविलं मे न केवलश्रीपरिभोगयोग्यम् ।

त्वद्भ्यानधीकातकचूर्णयोगात्परां विशुद्धिं तदुपैतु नेतः ! ॥ १६ ॥

अनन्तसदृश्यस्य भवद्गुणाब्धेः स्वपापराशेश्च न यापि पारम् ।

ततो जगन्नाथ ! तथा प्रसीद यथा तयोर्द्राक् तमुपैमि सम्यग् ॥ १७ ॥

अनन्तपापैः पततो भवे मे त्राता न कोऽप्यस्ति ततोऽतिस्त्रिये ।

आराध्यसे यैस्तु यथावदेपामेकोऽसि पातेति मनाक् प्रमोदे ॥ १८ ॥

विभेमि घोरान्धवदुःखराशेमोहं च तद्धेतुमलं न हातुम् ।

प्रातुं ततोऽनन्यगतिं प्रभुर्वा पार्श्व ! त्वमेकोऽसि कुरुचितं तत् ॥ १९ ॥

शरीरवमेषु मनोवृद्धेषु प्रविश्य मोहारिकुलानि जीवान् ।

गृह्णासि केवल्यपुरेऽत्र हेतुस्तवारिपङ्कगमुचः कृपैव ॥ २० ॥

चित्रं न तद्दर्शयितुं प्रभावस्तवामरेन्द्रैरपि यन्न शक्यः ।

अनन्तमेतं यदनन्तशक्तिः शक्नोति वक्तुं न जिनोऽपि पार्श्व ! ॥ २१ ॥

तव प्रभावाप्तयसैवधेनुं लवान् गृहीन्वाऽम्बुनिधेरिवाब्दाः ।

स्वर्धेनु-रन्न-दु-षटादयोऽर्थाः प्रीणन्ति विश्वानि यथेष्टदानैः ॥ २२ ॥

घोरेऽधुना पार्श्व ! कर्मा निदाघे विघ्नानपार्त्तानि सतां मनांसि ।

कर्षं समाप्त्यन्तव मूर्तिरेषा न चेन्गुधाकृण्डनिभाऽभविष्यत् ॥ २३ ॥

स्वर्दीप्यधिष्ठायकवर्गमेतं नागाधिरादत्तदपिताऽऽप्यमीश ! ।

स्फुटे तवान्यस्य च मोहसादनया
 जपार्पिते तान्नगदीशनेनो ॥ १२ ॥
 गुता विनेया अपि वीरगम्भरा
 भवन्ति वीरा इति सर्वसम्मतम् ।
 गिरोऽपि वीरस्य नु तेऽतिवीरतां
 भजन्ति विश्वामितमोहनिर्भयात् ॥ १३ ॥
 निरायुधः प्रोऽङ्गिरविग्रहः सधी-
 र्भवद्विषो युक्तमगाः शिवं पदम् ।
 जयं तु मोहस्य जगद्धयीजित-
 स्त्वया कृते वक्ति तत्रोक्तिरेव चेत् ॥ १४ ॥
 सुधां स्वदीया द्यनिषाय मुक्तयः
 स्थिता रसैश्च न कस्य संमतिः ।
 निषीय ता पद्विबुधाः सुधाशनां
 दिवं न वाञ्छन्ति शिवैकचेतसः ॥ ५ ॥
 श्रुतोऽपि धर्मः कुरुते धृतिं सतां
 त्वयोरितोऽर्ज्यस्तु भयातुरां धियम् ।
 किमीक्षितोऽप्यातनुते जलाशयो
 न क्षीयमानं ज्वलनश्च संज्वरम् ॥ १६ ॥
 त्वयैव सत्तत्परमा षशीकृताः
 परंपेहच्छाग्रहिल्लिर्विदम्बिताः !
 वसन्त्यतो यत्र हृदि त्वमेव ता
 वसन्ति तत्रैव विभो ! किमद्भुतम् ? ॥ १७ ॥
 सतां भवकेशरुजां सयात् परं
 न वै शुभानुष्ठितिषु मपोजनम् ।
 रसायनं तत्र सर्वैश्च आगम-
 स्तदाऽऽभवं मेऽस्तु स एव सद्गतः ॥ १८ ॥
 स्तुवं मनः स्यं तदर्थात्तनैपुणं

द्विपक्षपि त्वां सृह्यन् पदं परं
 स्ववीति देवान्तरमीश ! यः कविः ।
 तदस्य दूरे न विशीर्यते त्वयं
 यदाशु देवास्तदहो ! प्रमादिनः ॥ ६ ॥
 शिवश्रियो याः परमा भजन्ति ता-
 स्त्वदंद्भिभक्तेर्जिन ! किङ्करीपदम् ।
 नरामरेन्द्रादिरमास्तु तद्दशाः
 श्रयन्ति तस्याः किमिवेति वेद कः ? ॥ ७ ॥
 दधासि तोषं न न रोषविप्लवं
 करोपि चिन्तामपि नैव कस्य चित् ।
 विभषिं चाऽऽत्मैकगुणांस्तथापि ते
 कथं प्रसादं सृह्यन्ति पण्डिताः ॥ ८ ॥-
 प्रसन्ति युक्तं भवतः कुतीर्थिका
 हरादिकानां खलु ते हि सेवकाः ।
 इमेऽपि मोहस्य जगद्विदम्बना-
 पत्नीयमः सोऽपि यतस्त्वदन्नमन् ॥ ९ ॥
 वपुर्दनापु.स्यजनाङ्गनादिकान्
 भवे पदार्थानतिशान् प्रदर्शयेन् ।
 अमारभूतानपि सारनाजुषः
 स्वसेवकान् योऽद्भुतमौचशक्तितः ॥ १० ॥
 उपासितारोऽस्य विमोहमापिनो
 ध्रुवं स्वदन्ये तदर्थात्शक्तयः ।
 अतस्वरूपानपि तास्त्रिकानिद
 प्रदर्शयन्नेऽर्थगणाग्निजाश्रवः ॥ ११ ॥
 (अर्थतो पुण्यम्)
 मजेन यणेन त्रिनाम्नान्यता
 तदीयता तद्विषयानुपपत्तिनी ।

स्फुटे तवान्यस्य च मोहरादनया
 जयापिने तज्जगदीशतेतरे ॥ १२ ॥
 मुता विनेया अपि वीरसम्भवा
 भवन्ति वीरा इति सर्वसम्पतम् ।
 गिरोऽपि वीरस्य नु तेऽतिवीरता
 भजन्ति विश्वानितमोहनिर्जयात् ॥ १३ ॥
 निरापुषः प्रोज्झितविग्रहः सभी-
 र्भवद्विषो युक्तमगाः शिवं पदम् ।
 जयं तु मोहस्य जगप्रवीजित-
 स्त्वया कृतं वक्ति तयोक्तिरेव चेत् ॥ १४ ॥
 गुधां स्वदीया व्यनियाय युक्तयः
 स्थिता रसैरत्र न कस्य संमतिः ।
 निपीय ता यद्विबुधाः गुधाजना
 दिवं न वाञ्छन्ति शिवकचंततः ॥ ५ ॥
 श्रुतोऽपि धर्मः कुम्भे धृतिं सता
 स्वपेरितोऽर्ज्यन्तु भयातुरां धियम् ।
 किपीसितोऽप्यातनुते जलाशयो
 न शीतिमानं ज्वलनत्र संज्वरम् ॥ १६ ॥
 स्वयं च ममस्वरमा वशीकृताः
 परंयदृच्छामिदिलिर्बिदम्बिताः ।
 वताप्यतो यत्र हृदि स्वयं च ता
 वतन्ति तत्रैव विभो ! किमद्भुतम् ? ॥ १७ ॥
 सता भयमंशकता सयात् परं
 न वै ह्युभानुष्ठितिषु मयोन्नमम् ।
 वताप्यते तत्र तत्रैव यागम
 कदाऽऽभवे मेऽस्तु न तत्र राहतः ॥ १८ ॥
 एतदे मताः च तदर्थात्तर्नकुल

श्रीजिनस्तोत्ररत्नकोशः ।

मोहद्वेषि जयधिया स लभते श्रेयोऽचिराच्छाश्वनम् ॥२५॥
इति युगप्रधानायतारबृहत्तपागच्छाभिराजश्रीदेवगुन्दरगूरिश्रीज्ञानसागर-
सूरिधीसोमगुन्दरगूरिशिष्यैः श्रीगुनिगुन्दरगूरिभिर्विरचिते जयदन्वये
श्रीजिनस्तोत्ररत्नकोशे प्रथमप्रस्तावे इन्द्रगौळशारश्रीकल्पभ-
देवस्तोत्ररत्नं दशमम् ।

॥ अर्हम् ॥

जयधीर्गर्भगे मातुर्यग्राभूस्तदेवने ।
निष्ठापयिषिते चात्र श्रीचालुरयमहीपतेः ॥ १ ॥
श्रीमन्धारणदुर्गस्थं श्रीमन्तमजितं जिनम् ।
जगज्जग्रेण मोहेनाजितं तं संस्तुवे मृदा ॥ २ ॥ (युगम्)
अशक्तपद्मो तव नाथ ! संस्तुवे
सुरेश्वराद्या अपि नूनमासते ।
न तेऽपि कुर्वन्ति न तं स्वशक्तिनः
निवाशयेतीह ममापि गूयमः ॥ ३ ॥
विधीयमाना भगवन् ! गुणानां
स्तुतिस्तवाल्पाऽपि ददात्यभीष्टम् ।
गुणा यदल्पाऽपि निषीयमाना
नीरोगतां प्राणभृतां तनोति ॥ ४ ॥
अनन्तं ते ज्ञानं न पथि घनतां नापि च सुखं
न गम्यं ते रूपं न तव परितम्याप्सुपमितिः ।
गुणान्तेऽनन्तवाञ्छितं न विषया वाञ्छनसयो-
र्न शक्यं स्तोत्रं तत्रापि यत्रोऽयं फलवान्
न विश्वासः प्रोक्तोऽयनिखिलविदां शुद्धमनसां
भयेन्मोहप्रस्तो न पुनरपि क्व वेदितुमलम् ।
त्वदन्यो नापोहः पभवति तत्रैवागमनिर्वि-
भगन्ते याथान्मयात्फलमपि लभन्ते च ह ।

द्विपक्षपि त्वां सृष्टयन् पदं परं
 स्ववीनि देवान्तरमीश ! यः कविः ।
 तदस्य दूरं न विधीर्यते त्वयं
 यदाशु देवास्तदहो ! प्रमादिनः ॥ ६ ॥
 शिवश्रियो याः परमा भजन्ति ता-
 स्त्वदंघ्रिभक्तेर्जिन ! किङ्करीपदम् ।
 नरामरेन्द्रादिरमास्तु तदशाः
 श्रयन्ति तस्याः किमिवेति वेद कः ? ॥ ७ ॥
 दधासि तोषं न न रोषविभ्रवं
 करोषि चिन्तामपि नैव कस्य चिद् ।
 विभषिं चाऽऽर्मकगुणांस्तथापि ते
 कथं प्रमादं सृष्टयन्नि पण्डिनाः ॥ ८ ॥-
 श्रमन्ति युक्तं भवतः कृतीर्थिका
 हरादिकानां सन्तु ते हि भैरवाः ।
 इमेऽपि मोहस्य जगद्दिडम्बना-
 पटीयमः मोऽपि यतस्त्वदश्रमम् ॥ ९ ॥
 वष्टुर्दनापु.स्यजनाद्गगनादिकान्
 भवे पदार्थानगिर्यान प्रदर्शयेत् ।
 भ्रमाभूतानपि सायनाश्रुपः
 स्वमेवकान् योऽद्भुतर्माचनक्तिनः ॥ १० ॥
 उपामितार्गोऽस्य विमोहपापिनो
 ध्रुवं स्वदन्त्ये तदर्थात्तनक्तयः ।
 भ्रतपरम्परापि तापिकानिच
 प्रदर्शयन्नेऽर्थगणाभिजाश्रवः ॥ ११ ॥
 (अर्थतो पुण्यम्)
 भजेन योगेन त्रिनाम्यवन्वता
 तदीयता तद्विभयानुपापिनो ।

भीमिनस्तोत्ररत्नकोशः ।

द्विषाऽपि नमून् नितिशुभजन्मा जित्वा भवाधिर्गतिमाप युक्तम् ।
 न्यातस्तु चित्रं विजयाङ्गोऽपि भक्त्यु भूमिर्विजयोऽवम्बु ॥१५॥
 कथं नु मम्यक् तव दर्शनाय पुथा यतन्तेऽपि तवस्क्रियाऽऽद्यः ।
 जानं हि तवस्य न तस्य रूपं विलोकते कश्चन लोचनाभ्याम् ॥१६॥
 अनादिमिध्यात्त्वतमःपणागतः सुतस्वरत्नमकरमफागतः ।
 शिवमदं तान ! जगत्सुखाकरः स्वभाग्यं दीपवदीदिवः स्थिरम् ॥१७॥
 अनन्तबोधमभवं निरस्य विकल्पजालं भवपातहेतुम् ।
 त्वदागमार्थोऽभूत्तपानशर्मन्नीनं मनो मेऽस्तु तव प्रसादात् ॥१८॥
 स्पष्टेऽष्टमतिभुवि विभौ शत्रुषां नातिगन्तुं
 मोहस्पशां स च तनुमतामर्दनकस्वभावः ।
 आदासीन्यं भजसि भगवंक्षेत्राऽऽज्ञावशेऽप्रा-
 नन्यश्राणे श्रिजगति कथं तद्भविष्याम्यहं ही ॥१९॥
 भक्ता यद्यपि सन्ति तेऽत्र यहवः प्रीटाः सुरेशादयो
 रद्भं न्यस्य तथापि मामपि विभौ पाल्यत्वचिन्ताऽऽध्वनि ।
 भौष्मग्रीष्मखरातपादिततनुलासारतोऽग्निं यथा
 शैल्यं प्रापयतेऽऽचुदः किमु तथा नो वातुकायः कथान् ? ॥२०॥
 मोहेनास्मि वशीकृतो जिन ! भजे मम्यक् तवाज्ञां न चेत्
 को दोषो मय तत्तत्रैव महिमा यत्र कलङ्कं श्रयेत् ।
 भूतेन प्रहिलीकृतो न कुरुते तत्सेवकः कोऽपि चे-
 द्वाज्ञां किल दूषणं सुमहतस्त्वन्मन्त्रिकस्यैव यत् ॥ २१ ॥
 तत्त्वं श्रीभक्ति ! प्रसीद तपरिं निजित्य मोहं त-
 स्वाधिन्मोचय मां पदं नय निजं स्वं सेवकं भाक्तिकम् ।
 किं तस्य मधुना प्रभोर्न ददते भक्तस्य यो बाञ्छितं
 युक्ता तेऽर्हविचारणा ननु जगन्नाणकसन्ध्याभृतः ॥ २२ ॥
 किं भक्तः स नयः मधुं वसयितुं शक्नोति भक्त्याऽऽऽननः ?
 ॥ पाठान्तरम् ॥
 मदर्थये तान मुहुर्मुहुस्त्वां त्रैलोक्यचिन्तामणियेकमेवम् ।

गुरोर्लवाद्ध्यतुलागमस्य ते ।

भवामुद्द्रीतिनिषानकानरं

भवन्नमेवोपजगाम यत्प्रभुम् ॥ १९ ॥

इदं चतुर्दारविशालमण्डपं

निरीक्ष्य चैत्यं तव भारतोत्तमम् ।

इमानि नन्दीश्वरकुण्डलादिगा-

न्यपीक्षितानीव विभावयेद् बुधः ॥ २० ॥

चतुःपुमर्याद्भुतगर्भसाधनं

स्तुतं चतुर्वानममृद्विबन्धुरैः ।

चतुर्गतिर्येनविनाशहेतवे

चतुर्मुखं त्वां भगवन् ! प्रभुं भजे ॥ २१ ॥

भवान् यथा पश्यति संविदा जग-

द्भवत्स्वरूपं हि तथैव गम्यते ।

तथा समृद्धो भवनश्च नो पृथक्

ततो भवानेव भवद्गुणानर्चन् ॥ २२ ॥

कथं तदद्भ्य भवद्गुणा गिरां

स्ववाग्निशानां विपर्ययिष्यन्तु मे ? ।

तथाऽपि वाञ्छन् मणिमेव तन्प्रभा-

स्वपि प्रवृत्तः फलभाग् यथा भवेन् ॥ २३ ॥

भयं तथाऽर्थेषु गुणानुयायिषु

प्रवृत्तिमान् केष्वपि ते स्तुतिं सृजन् ।

यथावदासाऽपि गुणान् परं स्तुते-

स्मदा न कर्तेत्यपनेऽपुनाऽप्य तन् ॥ २४ ॥

(पुग्मम्)

एवं गिद्धगुणगिद्धनगरालङ्कार ! वीर ! प्रभो !

भक्तयोऽन्वृतिगुन्दरस्तरागणं स्तुत्वा स्वशक्त्या त्रिवर !

मदेहि किञ्चिन्मम तत्पुनर्न येनार्थये त्वामपरं च नाथ ! ॥ २३ ॥
 न कः स्तुते तारणदेवि ! भक्तविपत्सरिनारणकर्मते ! त्वाम् ॥
 पापि मतीता रणानिर्जितारिर्या तीर्थमेतज्जिनभक्तिकांथ ॥ २४ ॥

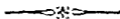
एवं तारणदुर्गभूषणमणेः कृत्वा स्तवं ते मुदा

दृष्ट्वा मागमुनिमुन्दरस्तुनिततीर्थात्स्यभावादहम् ।

याचे श्रीभजितमभो ! भवारिपुक्षेपाक्षयश्रीपदा

शुद्धां शोधिरमामन्तमचिराच्छ्रेयो लभेऽहं यथा ॥ २५ ॥

इति युगप्रधानावताग्वृद्धतपागच्छाधिराजधीदेवमुन्दरमूरिर्धीजनमा-
 सागरमूर्धिमोममुन्दरमूरिशिष्यैः श्रीमुनिमुन्दरमूरिभिर्विरचिते
 जयदन्वङ्गे श्रीभजितस्तोत्ररत्नकौशे प्रथमप्रस्तावे श्रीतारण-
 दुर्गाङ्काश्रीभजितशामिस्तोत्ररत्नं एकादशम् ।

॥ अहम् ॥

जय श्रीममागहृदपुरवरात्कृत्वा मुनिमणे !

जिनेन्द्र ! धीवाम्भे ! विभुवननुतानन्तपरिमन् ।

नर स्तोत्रं कुरे कणिकणमर्णोऽयोनितपद !

मभो ! यमायत्यागित ! शिवकथं प्राणुमपजम् ॥ १ ॥

मृतञ्चि गं दिव्यरत्नो मरुपय

स्तवं विभो ! नेऽत्रपरीममाद्रिये ।

निमिद्रिष्टाया यमुपागनेऽप्युपि

मजेन यत्पूतकोऽपि मे न हिम् ? ॥ २ ॥

गुणात्परितान मगरन्तनन्तान्

न मन्पते कः मूर्धिमर्दनी ? ।

द्यात्वं वनन्तं न पूर्वानन्तै-

ये मृगपाया भवि वाग्नि हादिम् ॥ ३ ॥

गुणात्परितान्ताव मे यथा यथा

मृदन्त्यान्त्रा निदन्त्यायो हृदि ।

तथा तथा निर्गुणतां भजन्त्वहो !
 स्वस्यापि मन्त्रादिगुणप्रयोजनान् ॥ ४ ॥
 ध्रुवं गुणैस्ते युगपदिलोकी
 भूता समग्रा कथमन्यथाऽप्यौ ।
 लभ्या लभन्तो नृगुराऽमुराणां
 इत्कर्णवचने परितः सदाऽर्हन् ॥ ५ ॥
 वरीकृताः साधु निराधयास्त्वया
 गुणा घनन्ता अपि ताविनाऽपिमाः ।
 यस्यास्पदं विश्वकृतो हरादय-
 धिन्ता पुनर्दोषगणस्य तस्य का ? ॥ ६ ॥
 स्तुतः निवायाऽपि भवान् भदन्त !
 भवेन्न चार्थाय परोऽणवेऽपि ।
 सर्वे हितायाऽपि तरुः गुराणां
 सिक्तः फलायाऽपि न चाऽवफेसो ॥ ७ ॥
 युधा भवादिभ्यति ये जनि-स्थिति-
 सवैः कथं नाथ ! तदेककर्मणः ।
 भजन्ति तेऽर्हन् ! विधि-विष्णु-भरवा
 न तत्रयस्तत् शरणं स्वमेव नः ? ॥ ८ ॥
 मूर्तिः मधो ! ते नवखण्डरूपा
 गुह्यश्रियो यज्जनयत्यखण्डाः ।
 नताः स्मृता वा महितेति हेतोः
 कार्ये गुणक्रान्तिमत्तं भिनत्ति ॥ ९ ॥
 धर्मे परानन्दमयं किमैकं
 रूपं स्वमहेशिह को विवादः ? ।
 तेनैकतां येन हृदा हृषाना
 गृयाः परानन्दमया भवन्ति ॥ १० ॥
 अन्तःकयायश्चलनेन देवाः ।

यदिह स्वयि स्त्रीनर्तनमाप्तुभूती नटपि प्रिलोपसिद्ध ॥ १० ॥
 त्रिनेत्र ! विश्वरूपया हृदाद्रियु मन्त्रस्त्रिना मा मन्त्राद्रियु स्वयुः ।
 पतिस्त्रिलोकपाथ परो न वर्धने तथा नर्वर्धयुपमोपमंयता ॥ ११ ॥

स्वया परमप्रदरगः प्रदर्शितः

न कोऽपि निटान्तमरोचरे प्रमो ? ।

पनोप्रवाणा गुधिया यमदनता

मुखे भ्रमो धानि गुधामृतापयि ॥ १२ ॥

कृतापराधिपयि याग्नयाऽभयन

विधोऽनुकस्यारगतंभृता हृदाः ।

मयस्त ना एव मयीपर्वव यम्

नस्त्रिना बेदि जगत्पंथनाम् ॥ १३ ॥

बुधोप-दृष्टव्ये विपटियोजनात्

नयादिनाज्ञेयमष्टिपोजनात् ।

जगत्प्रमो ! धर्मगुह्यद्वेषणात्

स्वया बालाव-यमुव शिर्षं जगत् ॥ १४ ॥

नावर्ध, यावर्ध, यम्य याटावबुधं

ना यायायादयाग्नभ्रमो हृदि ।

नस्य शीघ्रयन्तुऽपदुष्टिंवा इव

धीभरात्तं जहत्संभ मो बटिंविन् ॥ १५ ॥

स्त्री त्रिलोकीजगत्प्राणदीपागुहं

काश्चनर्धामहे ये भजने विधो ! ।

नामुपद्रोहगीता द्विधा मारवः

यद्यर्थाः कश्चिं तुषाया इव ॥ १६ ॥

वत्पमानाव-वद-मे गुणोः कश्चिन्

मेव दातुं शक्यते किं वाणिजाह ।

दृष्टवान्ता मयमेव किं मेवरो

मेवयथावः मययति.० दुर्यं कर्म. १. १. १० ।

ध्यातमात्रोऽपि विश्राणयस्येव तु

त्वं फलं वाञ्छितं मोक्षसौख्यावधि ।

याचितः कल्पवृक्षोऽपि दत्ते न य-

द्वस्तु विश्वे तदप्यस्ति किं किञ्चन ? ॥ १८ ॥

अस्ति ते सुखसमृद्धिरनन्ता

तां च सेवकगणाय ददासि ।

त्वामजस्रमिति सेवितुमीहे

रोधकं तु हर मेऽत्र कुकर्म ॥ १९ ॥

यस्य जन्मनि जगद्व्रितयस्या-

प्युत्सवाद्द्वयमयं दिनमासीत् ।

सारमायुषि तदेव समग्रे

त्वं स पाहि भगवन् ! भवतो माम् ॥ २० ॥

चेत्कृपायकल्पे मम चित्ते

त्वं करोषि विमलो न हि वासम् ।

तत्करोतु तदिमं त्वयि नित्यं

सिद्धमिष्टमियताऽपि ममेश ! ॥ २१ ॥

सन्ति नाथ ! बहवोऽपि मदाद्या

नाम येऽत्र दधतेऽन्वयशून्यम् ।

वर्द्धमान ! भव सान्वयनामा

देहि मे तदनु रूपगुत्वानि ॥ २२ ॥

त्वन्तमोऽस्मि न परोऽत्र कृपालु-

मैगमथ न कृपाऽऽस्पदमन्यः ।

द्वाविर्मा च मिलिर्मा मम पुण्यै-

रगतो यद्विचित्रं तद्वेदि ॥ २३ ॥

एवं मया स्तुत ! जगन्पददार्णवैक !

श्रीगोमगुन्दरतमर्दिद ! वर्द्धमान ! ।

देयाः पटं ततमहागुनिगुन्दरं मे-

जन्तैः सुखैर्जिन ! भवारिजयधिपाऽऽप्यम् ॥२४॥

इति सुगमपानावतारबृहत्प्रागच्छाभिराजधीदेवमुन्दरमूरिधीज्ञानसागर-
सूरिधीसोममुन्दरमूरिधिष्यै श्रीमुनिमुन्दरमूरिभिर्विरचिते जयद्वन्द्वे
श्रीजिनस्तोत्ररत्नकोशे प्रथमप्रभावे श्रीमहावीरमङ्गलशब्दार्थस्तो-
त्रमष्टम्यादौ मङ्गलार्थं भणनीयं स्तोत्रस्तं चतुर्दशम् ।

॥ अर्हम् ॥

जयधियं यः सकलान्तरारिजयैषिणां भावभृतां तनोति ।
नवीमि तं वीरजिनं मुदाऽहं महोदयान्तमुखैकहेतुम् ॥ १ ॥
समीहितशेषमुखौघकारी करोषे वासं हृदि मे यदीश ! ।
अहो ! तदेवोऽपि जनो दधानि वीराधिकारं विनुतौ तवाऽपि ॥२॥

विभेति यो घोरभवाम्पुराशितः

समीहते वा शिवमातसम्पदः ।

लभेत नोपायमयं परं यतो

भवन्तयेवेति निपेवते सुधीः ॥ ३ ॥

लसन्ति पुंसां सुखसम्पदोऽखिला

भजन्ति नाशं सकला भियः पुनः ।

तवैव पादाम्बुजवन्दने रतः

को नेहते तानि कृती फलावपि ॥ ४ ॥

हितानि वाञ्छन्ति तदेककारणं

भवन्तमीशं न भजन्ति चाहताः ।

उपायहीनाः सद्गुणैरागिणो

वृषा विपीदन्ति जटा इहा ! परे ॥ ५ ॥

तपांसि तेषां खलु देहदण्डनं

वृषैव योगागमसङ्गमादराः ।

शुभाय नैवापि कुदेवसेवना

भवन्तमीशं किल ये न जानते ॥ ६ ॥

सन्ति ध्रुवं तापमयाम्बुदन्धे ।

संस्पर्शमात्राडपि येन तेषां

सनां लभन्ते हृदयानि तापम् ॥ ११ ॥

मुखं नु लावण्यमुधामग्स्ते

विश्वोपकाराय चकार वेधाः ।

दशास्त्रिलोक्या अपि यत्र मग्नाः

नेत्यं सदाऽऽनन्दमयं श्रयन्ति ॥ १२ ॥

अक्षय्यकोशस्त्वमनन्तशर्मश्रियां ध्रुवं विश्वजनोपकारी ।

इत्से त्रिलोक्याः स्मृति-बन्धनाद्यैः सदैव ताः स्वेन च द्वीयसे न ॥१३॥

त्वदर्शनेन प्रभवन्ति येषां नेत्रेषु हर्षाश्रुजलप्रवाहाः ।

तेषां प्रशाम्येद्भवदुखदावः कल्याणवल्ल्यश्च जिनोद्भूमन्ति ॥१४॥

त्वदर्शनं नाथ ! कथं गृणन्ति मनीषिणोऽभीष्टफलप्रदायि ? ।

लब्धे हि तस्मिन् सुधियां फलं स्यात् मानिष्टसर्वेष्टनिष्टतिरेव ॥१५॥

जज्ञेऽश्वसेनाधिपतेरपीश ! युक्तं सुरेन्द्रैः स्तुतता पितुस्ते ।

क्षारोऽपि रत्नव्रजजन्मनाऽब्धिः स्तूयेत रत्नाकर इत्यमर्त्यैः ॥१६॥

योषा सुरेखा त्रिदेशेश्वरैः स्तुता

वामाऽप्यवामा जगतोऽपि साऽभवत् ।

प्रमूय या त्वां जिन ! विश्वबोधकं

रविं दिगैन्द्रीव सुखाचकार तत् ॥ १७ ॥

अचिन्त्यदानैर्लायमानमर्हन् !

नीतास्तथा कल्पनगास्त्वयाऽत्र ।

यथा किलोत्पाद्य समीरणेन

क्षिप्ता रजोवन्निखिलाः सुमेरौ ॥ १८ ॥

चलाचलत्वं भविनो भजन्ते

यात्राकृते पार्श्वविभो ! तवार्हन् ! ।

मुखधियस्ते त्वचला लभन्ते

गुणाय दोषोऽपि हि ते प्रभावाद् ॥ १९ ॥

अम्योर्गे वा शिरणि निगतान् वा
 क्षमाभक्तो वाग्निं परेऽरिभीम् ।

हृष्टिं मरिष्टः शिरसा भृतो वा
 न्वं पामि तान् नाप । नवः क्षमाभृत् ॥ २० ॥

नव शिरोवर्षा मरिमा चकाम्नि य-
 स्तदपिनापपेवनाम्ममरति ।

मयन्ततः पार्थ ! नग प्रग-ऽमुता-
 म्बुद्वर्षेनार्थं भगवद्विद्वानिदम् ॥२१॥

न मममतिं नं नृपतिं स्तवीति कः
 मुग्धाकृते येन जगज्जनाः मदाः ।

धीपार्थ ! विभोद्विनममदायक !
 स्वर्गोर्ध्वकल्पद्रुमगोपणादिह ॥ २२ ॥

स्तभनात्याज्ञा नव हृष्टि-वग्नि-व्यान्-वद्वर्षेवादीन ।

मोर्ध्वं किं नष्टरति मयवाऽप्युलपाहे पदेनाम् ।

शम्भुर्धत्ते शिरणि मरितं बहुजां वां क्रियम्या

मादान्मयोक्तिः शिशुगणपदोत्तुङ्गनाशकयतायाम् ॥२३॥

एवं न्वं नुनवाऽपम ! मयवा धीपार्थनापार्थ्यसे

नागेन्द्रस्तुनमोषमुन्दरपक्षाः पञ्चायनीपूजित ! ।

नाम्ना यन्मुनिमुन्दरन्वमविद्रां तादृक् तदेवाऽऽननु

म्याद्वाशरितयधियार मय यतः श्रेयोऽचिराच्छाश्वतम् ॥२४॥

हृष्टि युगमभानावन्तान्मृदवपागच्छाधिगजधीदेवमुन्दरमूरिभीज्ञानसागर-

मूरिर्धीनोमगुन्दरमूरिशिष्यै धीमुनिमुन्दरमूरिभिर्बिरचिते जपद्वयद्वे

धीजिनमोऽवतन्कोने मयममस्तावे नागहृदभृषण-

धीपार्थजिनमोऽवतं द्वादशम् ।

जिनेन ! वाचो लघु नाशयन्ति ते ॥ १३ ॥
 भजन्ति ते वीर ! विभो ! कथं गिरः
 सुधारमेनोपमिति मनीषिताः ? ।
 भवापनापं मरणं नरां च या
 हरन्ति चेनोविपयीकृता अपि ॥ १४ ॥
 स कोऽपि दीपो भवताऽऽगमाद्भवा-
 नदीपि नैकान्तमतावलम्बनः ।
 पतद्भ्रमहैरिव लङ्घितुं हि यः
 परैरहो ! ज्ञाशक्तो न करपि ॥ १५ ॥
 त्वाननेन्दुदितगोततिः सतां
 करोति तं कश्चन शीतिमोक्षयम् ।
 शुराशुराऽवारिततापमभयाः
 कषायदावा अपि ये हरन्ति न ॥ १६ ॥
 गोग्रभाजा भवता मटाष्टयो
 शृषाधिपानानि सकोऽपि भारते ।
 एकोऽपि यो लङ्घयितुं बहून्मै
 संसारकान्तास्मनन्तमङ्गिनः ॥ १७ ॥
 विभो ! नवाऽहो ! तव वीरतेह
 मणाधिपानां हृदये निव्हीनम् ।
 जगन्ध सन्देहमहारिजानं
 शुषाणिषाणैरपि रूपहीनम् ॥ १८ ॥
 तदागमालोचनबाधितसः
 करोति ये वीर ! भवं भवोक्षयिः ।
 तनोति मोहः क्षुभति तथापि तां
 यथा भजे बाजितरीं स तेऽनिशम् ॥ १९ ॥
 इये विबुं साक्षय जाय ! तेन ये
 विवाधके ही बहूया बदाहयैः ।

॥ अहम् ॥

जयर्थाः संश्रयेद् यस्य स्तोत्रं द्वेषाजरिनिर्जयान् ।

तं श्रीपार्श्वमशुं स्तौमि फलवर्द्धिविभूषणम् ॥ १ ॥

आरोग्या-ऽऽयु-र्विभव-विभुता-भोग-सद्बुद्धि-रूप-

श्रेयःश्रेणि-प्रणय-विनयायाज्यपुत्रादिलाभा ।

यत्पूजा स्वर्गततिजनुषां वर्णिका स्यात्फलाना-

पत्राप्याप्या स भवतु सतामिष्टकृत्यार्थदेवः ॥ २ ॥

साम्राज्यश्रीर्गतरिपुभया चक्रिणो वा समृद्धि-

देवन्द्रादित्रिदशपदवी साऽपि चार्हन्त्यलक्ष्मीः ।

सम्पन्मुक्तेरपि च सुलभा ध्यायतो यत्पदाब्जं

स श्रीपार्श्वः सृजतु हृदये मे निवासं सदाऽपि ॥ ३ ॥

दत्सेऽपि त्रिभुवनविभुस्त्वं पुमर्थश्रयार्ति

मेत्य श्रेष्ठं हरसि कृतिनां सर्वसंसारदुःखम् ।

तेन श्राणं सकलजगतां त्वां त्रियोगीविशुद्ध्या

केशव्यूहव्यपगमकृते नाथमेकं प्रपद्ये ॥ ४ ॥

भूम्यन्तर्गतवर्षदेवकुलिकासंस्थां स्रवन्तीं पयो

दृष्ट्वा स्यां मुग्धि चमत्कृतमना ज्ञात्वा सुराऽऽदेशतः ।

थाद्दो यत्प्रतिमां फणालिरुचिरां माचीकटदान्धलः

स श्रीमान् फणवर्द्धिभूषणमणिः पार्श्वप्रभुः पातु माम् ॥ ५ ॥

देवादेशात्तव त्रिनयने । कार्यमाणेऽत्र चेत्ये

थाद्दाश्रया शिवकरपूजा तेन चान्पार्दिनाऽपि ।

निषण्णेऽम्यादिमवरमहामण्डपेऽयाश्रयस्त-

न्मिर्ह्यै यावद् शशिणविरहाज्जग्मतुस्तौ विपादम् ॥ ६ ॥

तावग्यातत्रिन ! तव पुरः स्वस्तिकं रूपकाणां

वीक्ष्यादायाऽमरवरगिरा प्रत्यहं चैवमस्मात् ।

द्रव्यादेतां सकलमतुसं मण्डपैः पञ्चभिस्तं

मामाहं ते कतिपयदिनैः कारयामामतुर्द्राह ॥ ७ ॥

पराभवो यः किल सेवके रिषो-
 रयं धुनीते विभुतागुणं विभोः ॥ २० ॥
 जडा विपीदन्ति सुरान्तराऽर्चनैः
 समीहया भूपतिसम्पदामपि ।
 नुतेरनन्तो महिमा स कौऽपि ते-
 ऽवहीलना तासु ययापि ते कले ॥ २१ ॥
 तवागमागाधसुधासरोवरे
 निलीयतां मेऽज ! तथा मनोज्ञपः ।
 यथा भवापायदवानलोदितं
 न विन्दते तापभरं पनासपि ॥ २२ ॥
 भवन्तु नूनं सुकृतानि तानि मे
 सदा मनो हे भुवनैकवान्धव ! ।
 इदं निलीनं तव पादपङ्कजे
 दृढानुबन्धं चलतां जहाति यैः ॥ २३ ॥
 समीहमानः शिवमेव कोविदो
 यतेत संसारमुखाणवे न तु ।
 परैरग्नेनैव च वञ्चिता जना
 मतो भवानेव गतिः स देहिनः ॥ २४ ॥
 न दातुमीशा मरुतां महीरुहा
 न यां घटा नो मणयो न धेनवः ।
 अनन्तसातोदयिनीं ददाति ता-
 मपीश ! पुंसां कमलां तवानतिः ॥ २५ ॥
 अपारसंसारविकाग्भेदिने
 सदा परानन्दचिदेकयोगिने ।
 समीहिताऽशेषगुणैर्विदायिने
 नमो नमो धीरजिनाय नायिने ॥ २६ ॥
 मङ्गलानि विलसन्ति समन्ता-

दानमन्ति रिपवो जिन ! पुंसाम् ।

सम्पदः समामिहापि सुखाधिः

सम्भवन्ति भवतो नुवतो वै ॥ २७ ॥

एवं वीर ! जिनामुनाऽपि मयका मुग्धस्त्वनेन स्तुतां
हृद्येनेन सुकेवलाक्षरपदं भक्त्या कृपावारिधे ! ।

आरोग्योत्तमवोधिबीजविभवं दत्त्वा प्रसथाशु मे

देयाग्निर्मलकेवलाक्षरपदं मोक्षज्जयश्रीभरम् ॥ २८ ॥

एवं वीरजिनं जगन्नयपतिं श्रेयोविलामालयं

शकालीमुनिमुन्दरस्तवगणैर्नूतकर्म यः स्तुते ।

सर्वाभीष्टसुखोच्चर्यरविरतं स्फूर्जत्यमोदाऽद्वयो

मोहद्वेषि जयश्रिया स लभते श्रेयोऽचिराच्छाश्वतम् ॥२९॥

इति युगप्रभानायतारवृहत्तपागच्छाधिराजश्रीदेवमुन्दरमूरिश्रीजानमागर-

मूरिश्रीसोममुन्दरमूरिशिष्यैः श्रीमुनिमुन्दरमूरिभिर्द्विरचिते जयद्वयद्वे

केवलाक्षरपदं स्तोत्ररत्नं पद्यदशम् ।

॥ अर्हम् ॥

जयश्रीनिलयं यस्य पदाम्भोजं भजन् भवी ।

भवतेऽभीप्सितं श्रेयः श्रीवीरं तं स्तुवे विभुम् ॥ १ ॥

न शब्दध्वन्पक्षा मम चतुरता नापि कविता

गुणो नार्थोत्पत्तिः स्फुरति पदुता नो भणितेषु ।

मयत्रः स्तोर्तु र्वा तदपि पश्यं हेतुरिह मे

विभोऽनन्योपाये शिवगुणफले गाढरुचिता ॥ २ ॥

न ये पार्श्वं मैश्या न वज्रकरणा नोदुघचरणा

न शीलालया नो वा दमितमनसो नोप्रतपसः ।

दधानैरेतेष्वप्यतुल्यकरुणामेष जगदे

शिवश्रेयोपायोऽहम् ! मुनिभिरिति ते संस्तुनारियम् ॥ ३ ॥

नपरैकैवाश्रयणनिषुर्णनाथ ! न गुणा-

स्तवाऽनन्ताः शक्याः स्तवयितुमनन्तरपि युगैः ।
 प्रभावावयं नत्तान् जिन ! सममनन्तानभिदधम्
 स्तुवन्ति स्तोतारस्तव मतविदो वादिन इव ॥ ४ ॥
 पुनर्नमाभावोऽखिलजनहितैकार्थकरणं
 न वैलुष्यं कार्यं क्वचिदपि न चोत्सुवयमपि यत् ।
 कदाऽप्यस्वास्थ्यं नेत्यनुपमतयेवाभवपरान्
 स्वरूपं ते देवानधरयति मुग्धाशयमुपः ॥ ५ ॥
 महानन्दमाप्तौ न भवति रतिः संसृतिमुखे
 गतेऽत्यन्ताभावं वपुषि खलु जन्माऽस्ति न पुनः ।
 समप्रैश्वर्याप्तौ प्रभवति न मित्रेतरमति-
 र्भ्रुंमन्यैरन्ये कथमनुमृतास्तच्छिरधिया ॥ ६ ॥
 विमुक्तो रागागैः प्रथयति फलं नो तदुचितं
 विनाऽमी नादृष्टं न च तदुदये निट्टतिगुणम् ।
 स्वयं नाप्राप्तस्तत्प्रभवति परेभ्यो वितरितुं
 स्वदन्यं सेवन्ते कथमित परे तेन कृषियः ॥ ७ ॥
 भ्रमेयास्ते वाणा भुवनत्रयिनः शम्बररिपोः
 कथायास्ते योधा इतनर-गुरार्थीश्वरमदाः ।
 भयं मोहस्तेषां प्रभुरपि भद्रं स्तुतिपदं
 विभो ! तावथावन्न तव चरितं संस्पृशति इत् ॥ ८ ॥
 उपादिभ्योपेक्षा प्रभवति जिहासाऽपि य यतः
 प्रयागं तद् ज्ञानं व्ययगतविचारं मम परैः ।
 उपागामि ज्ञानं म्यमपि न तथा कैयन नु य-
 द्दुर्गोपेक्षं स्वव्ययकल्पमिति नाऽमाधु तदपि ॥ ९ ॥
 वदन्तो यथागम्यान्प्रमितिनिविर्गं वस्तु सकलं
 स्वयाऽहेन । ये महा निश्चिन्तयिदुषा गत गरिताः ।
 न शार्दीन्द्राः केचिच्छृरि इदुनकोदुरगिरो-

शोषे दम्य कृणाः प्रधामणिकर्गोन्मिश्राः प्रमपेन्ति खे ।
 फर्मेषामि जगद्वयस्य दहनः मेवाऽऽगतप्राणिनां
 धूमपायाम्नुलपन्ति या हूनवहज्वालोज्ज्वलायाः श्रियम् ॥२१॥
 धत्ते कल्पलताः स्वमूर्तिभिर्गमि शोचन्मणीपङ्कजाः
 समार्हान्द्रफणाच्छलाग्निजगतीभीतीः क्षिपन् मत्तथा ।
 सप्तद्वीपमेषिषुद्विनिफगभीष्टार्थदानाय यः
 संमाराभ्युधिमेतवेज्ज्मु विभवे पार्श्वाय तस्मै नमः ॥ २२ ॥
 शब्दानीतमनन्तमद्गुणमयं व्यावृत्तिपट्टिभक्तो
 यत्ते तत्प्रमनक्षपत्कविपयं देव ! प्रतिष्ठाचणम् ।
 यत्तद्विमलपद्मिह म्नुनिधिया न स्यां कथं वानकी
 पूर्वाप्तानुममानयाऽप्ययानिपि स्त्रामिन् ! फलार्थादिति ॥ २३ ॥
 स्तुन्वेति पार्श्वे ! फलवर्द्धिविभूषणस्य
 पादद्वयं प्रणतमन्मृनिमुन्दरं ने ।
 याचे भवारिविजयश्रियमोक्ष ! यस्यां
 स्यां नित्याविष्फुरदनन्नमुखाद्वयात्मा ॥ २४ ॥

इति युगप्रधानावनारवृहत्तपागच्छाधिगजार्थदेवमुन्दरमूरिश्रीज्ञानमागर-
 मृगिश्रीमोममुन्दरमृगिशिष्यै श्रीमुनिसुन्दरमृगिभिर्विचिने जयदन्त्येह
 श्रीजिनमोत्ररत्नकोशे प्रथमप्रस्तावे श्रीफलवर्द्धिमण्डनश्रीपार्श्व-
 नाक्षमोत्ररत्न त्रयोदशम् ।

॥ अर्हम् ॥

जयश्रीविल्लासालयं सर्वदेवा-
 गुराधीशसंसेव्यपादारविन्दम् ।
 जगन्नायकं दायकं ब्रह्मलक्ष्म्याः
 स्तुवे श्रीजिनं वर्द्धमानाभिधानम् ॥ १ ॥

प्रभो ! मङ्गलं शाश्वतं संस्तवस्ते
 समाकर्षणं सम्पदां सर्वतोऽर्हन् ! ।
 धृतिः कान्ति-कीर्त्ती महत्त्वं प्रतिष्ठा
 सुखं चेति तस्मिन् प्रयत्नं विद्ध्याम् ॥ २ ॥
 युगेऽस्मिन्निशीथेऽपि मोहापनोदात्
 प्रकाशाय मोक्षाध्वनोऽदीदिपद्यः ।
 स्थिरं विश्वविद्योतिसिद्धान्तदीपं
 नमो वर्द्धमानाय तस्मै जिनाय ॥ ३ ॥
 अभीष्टं त्वदीयागमार्येक्षणाना-
 मुपेयं परानन्दशर्मैव नेतः ! ।
 उपायस्तु तस्य त्वदाज्ञैव सम्यक्
 प्रदेहीति तापैव शुद्धां प्रमार्हन् ! ॥ ४ ॥
 ध्यायन्ति ये नाथ ! पदद्वयं ते
 पदद्वयं ते मुधियो लभन्ते ।
 महोदयं वा सुमनोमनो वा
 सदेव दाता हि पदं ददाति ॥ ५ ॥
 जगन्नयत्राणचणे प्रभो वे
 त्वपि प्रपद्ये न भयं कुतोऽपि ।
 विश्वप्रकाशप्रवणे रवी य-
 क्ष सैव्यमाने तमसोऽवकाशः ॥ ६ ॥
 अनिशीतिसमृद्धिरद्भुता तव संविद्धिभवश्च सर्वगः ।
 भ्रानोपकृतौ प्रगल्भसे कृतकृत्यः स्वयमीश ! तन्गुणम् ॥ ७ ॥
 न च कस्यपि नापि तुष्यसि प्रभुता काऽपि तथाऽपि तंऽद्भुता ।
 अपि गर्वगुरागुणेश्वरा न प्रदाज्ञां तव लङ्घयन्त्यहो ! ॥ ८ ॥
 विजगन्निजजन्मनाऽप्यहो मृगपश्यं यद्वलम्भयः गुणम् ।
 अनिमन्निभृतेऽपि तोषितैर्ददितुं तन्न परैः प्रगन्म्यते ॥ ९ ॥
 यदन्तमुशापिमुश् परं भवतो यन्न न तत्र साक्षिणः ।

उदीर्णमोहमनिरोधकेक्षणाः

समीक्षितुं तव प्रभवः कथं परे ? ॥ १७ ॥

गिरा प्रपद्यापि भवन्तमीश्वरं

भवन्ति केचित्कुत्रियो भवास्पदाः ।

जगज्जिगीषाऽऽतुरविक्रमः परं

न तीर्थिकैस्तुप्यति मोहवैर्ययम् ॥ १८ ॥

त्वां प्रत्यजं विमतिपन्नचेतमः

कथं न शोच्या भगवन् ! कुतीर्थिकाः ? ।

मतास्तथैवापतिपन्नका अपि

ध्रुवं प्रपद्यापि विरायकाश्च यत् ॥ १९ ॥

त्वयि प्रपन्नेऽपि विभो किमद्ग ! मे

सृजन्ति रागादिरिपुत्रजा व्यथाम् ? ।

अहो ! विशुद्धिर्मनसः सकर्मणां

सुदुर्लभाऽमी प्रभवन्ति यां विना ॥ २० ॥

कुज्ञानदर्शनकपाटयुगेऽभविष्यद्

दुर्लक्षता तव विभो ! यदि नार्गलेयम् ।

मोहोच्चदुर्गमतिगत्य सुदर्शनासि-

द्वारेण के शिवपुरं न तदाऽध्ययास्पन् ? ॥ २१ ॥

निर्दोषे ते भुवनविदितेऽप्याद्वितीये चरित्रे

मुह्यन्नर्हन्नपि शिवगमी तीर्थिकैः सङ्गतोऽङ्गी ।

छन्नः काचैरिव वरमणिर्यो विनेष्टार्थभाश्रो

सामग्रीं तामभवफलदां देहि यत्स्यां कृतार्थः ॥ २२ ॥

दानं चारु न मे न शीलमतुर्ल नोग्रं तपो नो स्थिरो

भावो नाऽतिदया क्रियासु न रुचिर्नान्योऽपि कश्चिद् गुणः ।

भावि ब्रह्म तथाऽप्यतः स्तवनतः सम्बन्धमात्रेण ते

तुच्छादप्यभवैवमस्मि मृदितश्चिन्ता तवैवाग्रतः ॥ २३ ॥

देवसुन्दर ! मुदैवमनन्तज्ञानसागर ! मयाऽपि नुतोऽर्हन् ! ।

यदीक्षितं कापि न चेक्ष्यतेऽपि तै-

र्भजन्ति न त्वामिति युक्तमीश ! ते ॥ ५ ॥

स्वजातिवात्मत्यवशादिवाङ्मिनः

सकर्मकरैव मिलन्ति देवतैः।

अलक्ष्यरूपं त्रिजगद्विलक्षण-

स्थितिं भवन्तं ननु के श्रयन्तु तत् ? ॥ ६ ॥

स्वतन्त्रमुज्ज्वलमयता रिपूकृता-

स्त्वया स्मराद्याश्चिरसेवका अपि ।

उपारतं त्वामिति विघ्नयन्ति ते

जनं त्वदन्त्यास्तु बहुं प्रयुञ्जते ॥ ७ ॥

त्वया निरास्यन्त चिरत्नसेवकाः

स्मरादयो हंसि च तत्पदान्यपि ।

भजन्ति तत्त्वां बहवो भियेव ना-

द्विनोऽन्यथाचारवतः परान् श्रिताः ॥ ८ ॥

परेषु मोहाः प्रमदादिभिः स्फुट-

स्तदन्विते ज्ञानमशेषं न च ।

न तद्विना वस्तु यथायथं वद-

त्यतः परोक्तैः किमु वक्ष्यते जगत् ? ॥ ९ ॥

विधूय तेऽध्यानमशेषवेदिन-

स्वपस्त्रिक्याऽनुष्ठितयः परेषु याः ।

म्कुरन्ति मोहम्य निदम्बनाऽम्बुधे-

ध्रुवं विभो ! ता अपि काश्चिद्मयैः ॥ १० ॥

यत्रो महिम्नां मिन ! कोऽपि वर्णये

परेषु मोहान्ध्रवितेषु यो जडः ।

निवन्धनं त्रेशतनेरमीष्वयं

सतां कृपायै स्यादियैर शोकतः ॥ ११ ॥

इयामे च वापेयजनिर्दग्ध्याम् ।
 एकादशी पार्श्वतपःप्रदाऽर्के १२
 जन्मेन्दुलक्ष्माऽऽप तपोऽस्य विश्वे १३ ॥ ५ ॥
 मना १४ मतिं प्राप च शीतलोऽथ
 शुभ्रेऽभजन् तां विमलो रमे ६ ऽहेन ।
 शान्तिर्नवम्यामजितथ ग्रम्भा ११
 रमे १४ अभिनन्दथ तिर्था १५ च धर्मः ॥ ६ ॥
 माघेऽथ पद्माभजिनोऽग्निने रमे ६
 व्युतो रवा १२ जन्मतपथ शीतले ।
 विश्वे १३ शिवं धीरुपभोऽभजन्मति
 श्रेयानमायां च १५ मितेऽथ पक्षके ॥ ७ ॥
 यूगेऽभिनन्दनरनुर्वेगुपुत्रयगुनो-
 ज्ञानं च धर्मविमलोऽभवकृतीया ।
 अर्यां प्रते च विमलेऽजितजन्म सर्वे ८
 नन्देऽजितप्रतापिनेऽजितभिनन्ददीप्ता ॥ ८ ॥
 यसे १३ धर्मो दीक्षिता पान्गुनेऽथ
 इयामे पशुयां ज्ञानमायागुपार्था ।
 मिर्द्धिं चाभेऽऽसीं मतिं चेंदुलक्ष्मा
 नन्देऽपारिगुपुपदन्तावताः ॥ ९ ॥
 आदीय ईसे ११ मतिमाप सर्वे १२
 धेयान जनिं मेऽवधितां भूतध ।
 पसे १३ तपःधेयार्थं वागुपुऽथे
 जगुर्मनी १४ तस्य तथा पुर्वा १५ च ॥ १० ॥
 मितेऽपारं चेंदोऽथ अहियुऽथावता
 जिनारथाः १५ भुक्तं च वानाम् ।
 मयापनी १५ गुणतस्य मतिं
 भूतध मः मितेऽथ च ॥ ११ ॥

अथवा-

सुबन्ति परित्यजयाद्विभुर्ण

नेदाः प्रभुर्वं भगवन् । परंपरि

कपायदास्यात्तमता म अमंता

उभूदनि दाम्य अमितेन तेन नः ॥ १७ ॥

विभो । कृत्वाग्निर्वाह्यता यथा यथा

एते यत्नेन मन्वे शिवाभ्वनि ।

अथन्ति दूरेण मन्वता यथा

पृथग्यग्योऽभिधनाय अमादिष ॥ १६ ॥

एवर्षान् । वसप्रयमानुर्णान्वं

शिवधियाग्यापयिष यदग्यपि ।

जटः वातुर्णमन्वता यथा यथा

अपायमन्ताऽयु विभाधिताः एते । ॥ १५ ॥

एवया विभाधो । मन् । मन्वता यथा

मन्वता यथा । मन् । मन्वता यथा

वा मन्वता यथा । मन् । मन्वता यथा

मन्वता यथा । मन् । मन्वता यथा

मन्वता यथा । मन् । मन्वता यथा

मन्वता यथा । मन् । मन्वता यथा

मन्वता यथा । मन् । मन्वता यथा

मन्वता यथा । मन् । मन्वता यथा

मन्वता यथा । मन् । मन्वता यथा

मन्वता यथा । मन् । मन्वता यथा

मन्वता यथा । मन् । मन्वता यथा

मन्वता यथा । मन् । मन्वता यथा

मन्वता यथा । मन् । मन्वता यथा

मन्वता यथा । मन् । मन्वता यथा

पार्श्वच्युतिज्ञानलभा चतुर्थ्या
 वाणेऽवतारः शशिलाञ्छनस्य ।
 वसौऽयुगादीशजनुश्चरित्रे
 शुभ्रेऽथ कुन्धोरनलेऽवबोधः ॥ १२ ॥
 इषाऽवनन्तान्जितशम्भवेपु
 सिद्धिनिधीऽसा सुमतेश्च रुद्रे ११ ।
 बोधोऽस्य विश्वे १३ जननं च वीरे
 पद्मप्रभां ज्ञानकरी च राका ॥ १३ ॥
 राधेऽथ कृष्णे प्रतिपद्विमुक्तये
 कुन्धोर्द्वितीयाऽजानि शीतलस्य ।
 सिद्धीं शरे ५ प्रव्रजनं च कुन्धोः
 धीशीतलस्यावतरथ तर्के ६ ॥ १४ ॥
 नमोः शिवं दिश्युः १० दभूदनन्तो
 यज्ञे १३ मनो १४ नास्य चरित्रबोधौ ।
 जनिथ कुन्धोर्विशदेऽभिनन्दो
 वेदेऽच्युतोऽश्वेऽवततार धर्मः ॥ १५ ॥
 फणभृत्यऽभिनन्दनिर्गुतिः
 सुमतेर्जन्म च तत्तपोनिधौ ९ ।
 दिशि १० वीरमती रवी १२ च्युति-
 विपले विश्वनिधि १३ च्युतोऽजितः ॥ १६ ॥
 ज्येष्ठे तु कृष्णे च्युतये रसोऽभूत्
 ध्रैर्यासनेतुर्मुनित्रन्म नागे ८ ।
 निधौ ९ म सिद्धो जनिनिर्गुती धी-
 शान्तेस्तु यज्ञे १३ भूवने १४ तपोऽस्य ॥ १७ ॥
 मिते चर १५ तपेति १ नरगां
 श्रीसामुद्रयावतरः मुपाश्वः ।
 नागो रवी १२ विश्वदिने १३ तपोऽस्या-

पादे त्रिर्धा धीदृषभश्च्युतोऽर्धा ४ ॥ १८ ॥

इपेऽप्यवर्गो विमले निर्धा ९ धी-
नमेस्तपस्या धवले तु पष्ट्याम् ।

वीरश्च्युतो दन्तिनिऽनेमिपोतो
रवे १४ विमुक्तो वमुपूऽयजन्मा ॥ १९ ॥

धावणे श्यापलेऽर्धा १३ शिवं श्रेयसो-
ऽनन्तनाथाऽवतारेऽभवत् सप्तमीऽ ।

अष्टमी धीनयेर्नेमने सेवर्धा ९
विच्युतः कुन्धुनापोऽथ पक्षेऽर्जुने ॥ २० ॥

नयनेऽगुपतिच्युतिः श्वरे ५
नेमेर्नेम्य रसेदऽस्य तु प्रथम् ।

भुजगे ८ चापेयनिर्हृती
राकायां समवातरन्मुनिः ॥ २१ ॥

श्यापे नभस्ये तुरगेऽप्यवर्गधन्द्राभनेतुऽच्यवर्नं च शान्तेः ।
वर्साऽगुपाश्वावतरोऽथ शुद्धे निर्धा ९ शिवं धीमुविधेध जज्ञे ॥ २२ ॥

दर्शे १५ त्वाश्वयुजे श्रिवासुतमती राका १५ दिने धीनये-
र्जज्ञे चाऽवतरो मयेति विनुताः कल्याणकैः धीजिनाः ।

कल्याणौपकराः प्रयोधमतुलं तत्त्वं त्वनन्तं स्फुर-
सित्यानन्दमयी यतो मम भवेदुद्यज्जयधीः परा ॥ २३ ॥

एवं सर्वजिनेश्वरांश्चिजगतीश्रेयोविलासमदान्
शकालीमुनिमुन्द्ररस्तवगणैर्नृतक्रमान् यः स्तुते ।

सर्वाभीष्टमुखोद्यपरविरतं स्फूर्जत्प्रमोदाऽद्रयो
पोहद्वेषि जयधिया स लभते श्रेयोऽचिराच्छाश्वतम् ॥ २४ ॥

इति युगप्रधानावतारवृहत्तपागच्छापिराजधीदेवमुन्द्ररसूरिभीज्ञानसागर-
सुरिर्धासोममुन्द्ररसूरिशिष्यैः धीमुनिमुन्द्ररसूरिभिर्विरचिते जयश्च्यञ्जे

धीजिनस्तोत्ररत्नकोशे मथमप्रस्तावे चतुर्विंशतिधीजिन-

कल्याणकस्तोत्ररत्नमष्टादशम् ।

॥ अहम् ॥

जयश्रिया मोहरिपोरवाप्त-
 त्रिलोकसाम्राज्यरमाभिरामम् ।
 विदेहभूमण्डलमण्डनं श्री-
 सीमन्धरं स्वामिनमानुवामि ॥ १ ॥
 सृजन्ति यं दिव्यदृशः सुयोगिन-
 स्तव स्तवं तं विदधे जडोऽप्यहम् ।
 पिबेद् गजो वारिसरस्यजोऽपि वा
 स्वतुन्दिपूरं समता फले पुनः ॥ २ ॥
 भवन्ति ये सिद्धरसास्तव स्तवं-
 रिषोपधैर्भावितभातवः प्रभो ! ।
 तेषां सदा शीलितयोगसम्पदः
 स्फुरन्ति कल्याणसमृद्धयः पराः ॥ ३ ॥
 प्रवृत्तचित्तमिदं समन्ता-
 न्यारिप्रवं मे विषयेषु लुभ्यत् ।
 गुणैर्नियदं स्तवयोजितस्ते
 स्थिरीभवन्साम्यजशर्मणोऽस्तु ॥ ४ ॥
 मरेत्र ! देशान्तरितोऽपि पूजा-
 स्तवादिभक्तीममं संपतीन्त्र ।
 भवन्ति नाऽध्रान्तरितेऽपि भानौ
 नृणां किमर्थाञ्जलयः कृतार्थाः ? ॥ ५ ॥
 चित्रयं तिन ! पृष्कलावतीं
 त्रिनुमः पूर्णविदेहभूषणम् ।
 नगरीमपि पृग्दरीकिर्णां
 न्वमभूषेत् नगनपःकलम् ॥ ६ ॥
 श्रीदृग्भुनाथारजिनान्तरे नं
 ज्ञानः त्रिराजन्वय मुग्रनम्य ।
 अलात्रनं रावपितुष राग्ये

ii

iii

iv

v

शिवंगमी भाव्युदयार्हतोऽनु ॥ ७ ॥
 तपांसि तान्येव तपांसि मग्ने
 तानेव योगानपि ताव ! योगान्
 येषां महिम्ना नयनातिथित्वं
 सतां शिवर्थाप्रतिभूः प्रयामि ॥ ८ ॥
 श्राव्या ग्रहा भ्रान्तिजुषोऽपि तेऽमी
 ये ताव ! पश्यन्ति दिनान्तरे त्वाम् ।
 गतभ्रमोऽपि त्वयि विश्ववन्धा-
 बहं त्वथन्यस्त्वं दूरवर्ती ॥ ९ ॥
 स्तवीमि सीमन्धर ! पक्षिणोऽपि
 पश्यन्ति ये पक्षवलादिनं त्वाम् ।
 अहं तु पापस्तव दर्शनार्थ-
 मनोरथैरेव सदा कदर्थे ॥ १० ॥
 मनोरथा अप्यथवा भवन्तु
 सदा भवदर्शनगोचरा मे ।
 ध्यातोऽपि यत्पूजितवद्दासि
 त्वमीप्सितं सर्वमिति प्रपोदे ॥ ११ ॥
 स्तवीमि कर्माणि मुनीन्द्र ! तानि
 बभूव येभ्यो मनसः प्रभूतिः ।
 ध्यानेन साक्षादिव येन कृत्वा
 त्वां दैवतं स्पर्षा भगवन् ! कृतार्थः ॥ १२ ॥
 दूरेऽपि भक्त्या विमलेऽग्नि चित्ते
 सहकान्तिभाग् मे हर तत्तपोऽन्तः ।
 किं दर्पणान्तः प्रतिविम्बितोऽपि
 रविः प्रकाशं न तनोति गेहे ? ॥ १३ ॥
 त्वं सर्वसर्वेष्टहिनोपकारी
 दूरेऽपि मां बोधय विश्ववन्धो ! ।

त्वमेव तान् सम्यगवन् न मत्प्रभो !

परं शिवस्यापयिकं त्वदीरितात् ॥ १८ ॥

त्वदंहिसंस्पृष्टरजस्यपीश ! यः

स्फुरत्यभावः स सुरान्तरेषु न ।

उपान्तदारुण्यपि चन्दनस्य यत्

क सौरभं तत्फलदान्तरेषु वा ॥ १९ ॥

परे ददन्ते भवचारके जनि-

स्थिति-क्षयांश्चित्रमहाव्यथेऽङ्घ्रिनाम् ।

अचिन्त्यसौख्यं च यद्गोदये भवा-

नतन्त्रयथैत्य इतो विशेष्यसे ॥ २० ॥

विवेचयन् यथरितैर्हरादिकान्

निजान् भवन्तं विजहच्च दूरतः ।

अलम्भयत्त्वामिति माहशानपि

प्रभुं स मोहः किल वान्धवः परः ॥ २१ ॥

तव स्वरूपं सुगतो विचारयं-

स्तदन्यवत्सु व्यतिवृत्तिमेव यत् ।

त्वचां च तद्वत्सु ददर्श धीनिधि-

व्यावृत्तपभेदाविति तत्त्वमास्थितः ॥ २२ ॥

विलोकते देव ! तवागमाञ्जना-

न्निसर्गचिद्दर्शनलोचनोपगम् ।

अनाद्यविद्यातिमिरं निरस्य यः

स एव किञ्चित्त्वं रूपमीक्षते ॥ २३ ॥

समः प्रभोऽर्थः खलु देशतोऽपि ने

विवेचनो नो न परोऽपि मोहयुक् ।

सचेतनो मोहविवर्जितश्च यः

स तु त्वमेवेत्युपमां न गाहसे ॥ २४ ॥

कथं स मेयो महिमा तव प्रभो !

करोति किं नो गगने स्थितोऽपि
 सुधामयूषः कुमुदे प्रबोधम् ? ॥ १४ ॥
 दुर्गादिनद्यन्तरितोऽपि नेत-
 रूलासयस्येव गुणस्त्रिलोकीम् ।
 किं काचकुम्भान्तरितोऽपि दीपः
 प्रकाशयत्येव करैर्न वेदम् ? ॥ १५ ॥
 अनाद्यविद्योदरपाशवद्धं
 मां मोचय त्रातरिहापि सन्तम् ।
 पर्योजगर्भप्रतिपन्नरोधं
 भृङ्गं यथा दूरतरोऽपि भानुः ॥ १६ ॥
 जगन्ति पश्यन्नपि किं कपायै-
 र्मां पीडितं पश्यसि न स्वभक्तम् ? ।
 दृष्टस्त्वया यन्न हि पीड्यते तै-
 रुरीकृतो वज्रिनितेव सर्पः ॥ १७ ॥
 यथेच्छदानैरनृणीकृते त्वया
 जगत्पशेपेऽपि ऋणादितोऽस्मि किम् ? ।
 कर्मोत्तमर्णैर्भवगुप्तितो न य-
 न्मुच्ये जिनाद्यापि ऋणाद्भवस्थितेः ॥ १८ ॥
 सुयोगविद्याविधिसम्प्रयोगत-
 स्तन्मामपि प्रापय तत्त्वशेवधीन् ।
 येनानृणीभूय निरस्य रोधका-
 ननन्तधामा विलसामि मुक्तिभाक् ॥ १९ ॥
 त्वां यत्र चित्ते विनिवेश्य मोदे
 रागादयो देव ! दहन्त्यदोऽपि ।
 ततो जगद्रक्षणदक्षिणोऽपि
 कथं विभो ! रक्षसि नाश्रयं स्वम् ? ॥२०॥

त्वमेव नान गम्यताम् न पश्यसि !

परं शिवाभ्यापयिकं स्वदीहिनाम् ॥ १८ ॥

नदीहिमंशृष्टरजस्यपीत्र ! यः

शृष्टंस्वभासः स सुगन्तरेषु न ।

उपान्नदाह्यपि चन्दनस्य यत्

ह सौरभं तन्फलदान्तरु वा ॥ १९ ॥

परं ददन्ने भवचारके जनि-

स्थिति-शयांश्रितमहाव्यथेऽहिनाम् ।

अचिन्त्यसौख्यं च महोदये भवा-

नतन्त्रयथेत्य इतो विशेष्यसे ॥ २० ॥

विशेषयन् यश्चरितहरादिकान्

निजान् भवन्तं विजहज दूरतः ।

अलम्भयत्त्वापिति मादज्ञानपि

प्रभुं स मोहः किल चान्यत्रः परः ॥ २१ ॥

तत्र स्वरूपं सुगतो विचारयं-

स्तदन्यवत्सु व्यतिवृत्तिमेव यत् ।

त्वत्तां च तद्वत्सु ददर्श धीनिवि-

व्यावृत्त्यभेदाविति तत्त्वमास्थितः ॥ २२ ॥

विलोकते देव ! तवागमाञ्जना-

न्निस्सर्गविद्दर्शनलोचनोपगम् ।

अनाद्यविद्यातिमिरं निरस्य यः

स एव किञ्चित्तत्र रूपमीक्षते ॥ २३ ॥

समः प्रभोऽर्थः खलु देशतोऽपि ते

विचेतनो नो न परोऽपि मोहयुक् ।

सचेतनो मोहविवर्जितश्च यः

स तु त्वमेवेत्युपमां न गाहसे ॥ २४ ॥

कथं स मेयो महिमा तत्र प्रभो !

हातुं यदीशे न रसेषु लौल्यं न गन्धगर्द्धं न हि शब्दरागम् ।
वाञ्छं न च स्पर्शसुखे न रूपेऽप्युद्यत्रूपायः सति ते श्रुतेऽपि ॥
महाव्रतानां न हि मे विशुद्धिर्नास्ति प्रगल्भः समिधीश्च धर्तुम् ।
शुभीस्तथा पालयितुं प्रमादध्यातुं च सद्भ्यानमसद्विकल्पैः ॥४॥

(युग्मम्)

भीतस्ततोऽर्हन् ! भवदुःखराशेरितश्च मुक्तेर्विमृशन्तु पातान् ।
स्तवेष्वसारेष्वपि ते यतेऽस्यामान्नायमान्नाय कुतश्चिदेतम् ॥५॥
मां कद्ददं निर्गुणमप्यमुं तद्रक्ष प्रभो ! त्वं दययैव दीनम् ।
शक्यं न चेन्निर्गुणपालनं तद् गुणान् ददस्वेत्यपि ते हि वश्यम् ॥३॥
ज्ञानं न मेऽस्ति प्रचुरस्तु गर्वः क्रोधोऽस्ति भूषान् न तपश्च तीव्रम् ।
न सत्क्रियाऽऽस्ते बहुला तु माया वस्त्रादिलोभोऽस्ति न संयमस्तु ॥

सन्तीश ! शिष्या न च शुद्धशिष्या

आडम्बराः सन्ति न सुक्रियास्तु ।

वाग्दिण्डिमोऽस्ति प्रशमस्तु नान्तः

सत्पुस्तकाः सन्ति न चार्थबोधः ॥ ८ ॥

एवं समग्रा अपि सन्ति दोषा

गुणाः पुनरानां मयि लेशतोऽपि ।

विभेमि दोषप्रभवात् फलान्तु

लुभ्यामि तस्मिन् गुणसंभवे तु ॥ ९ ॥ /

उपायहीनं तदुपेयसक्तं

मां किञ्चिदीर्शापयिकं प्रशाधि ।

यतो जिनैपोऽपि गुणानवाप्य

लभेत तेषां फलमप्यभीष्टम् ॥ १० ॥

(अर्पितश्चतुर्भिः कलापरुम्)

गर्वेण मे ज्ञानमपाक्रियेत ध्यानं च सर्वैरुचिकल्पजालैः ।

चारिग्रलेशोऽपि न सत्कृपायैः क्रियाकलापश्च सदा प्रमादैः ॥११॥

इत्यान्तरंभं श्रियते द्विपात्रिः प्रसद्य सर्वस्वामिदं मदोग्रैः ।

विहारकल्याणरूपञ्चकादिभिः ? ।
 यतस्त्वदाप्ताद्भुवनोपकारितां
 द्रव्यादयोऽर्था दयते परेऽप्यहो ! ॥ २५ ॥
 तन्नोपि तत्सप्तसु नाथ ! रज्जुषु
 स्थितोऽपि चेज्जन्मनि नारकाङ्गिनाम् ।
 हृदि स्थितस्तत्कृतिनां सुखादयं
 यदव्ययं त्वं ददसे किमद्भुतम् ? ॥ २६ ॥
 अवाप्य रागादिकसेवकान् परै-
 र्वशीकृतं नाथ ! यथा त्रयं जगत् ।
 निरस्य चैताञ्च तथा स्वया न तद्
 स्वसेवकं मामश्मन्तुमर्हसि ॥ २७ ॥
 ददासि चेत्त्वं स्वसमाधिवारिधे-
 र्मर्मरुक्तं विन्दुमपीश ! तोपतः ।
 ततः स्मराद्या मम केऽरयः कुतो-
 ऽप्यवा भयं किं मुलभं न शर्म वा ? ॥ २८ ॥
 तदर्थये त्वां शशुमुद्रिनो भवा-
 दवाप्य रागाद्यारिभिः कदर्शितः ।
 समाधियोगं मम देहि तं द्रुतं
 यतो विमुख्ये जिन ! भावशाश्रवात् ॥ २९ ॥
 जिनवर ! भवतैव दर्शितोऽयं
 जिन इह कोऽपि स धर्मकल्पवृक्षः ।
 निरवधिं लभते शुभानि यस्मात्
 त्रिनगदपीष्टफलान्यन्नादनन्तात् ॥ ३० ॥
 बहुविधमभिवीक्ष्य सर्वदेवा-
 स्तद्गदितवन्परगुणाथ तर्कनेत्रैः ।
 धरणमगमकं तवैव पादा-
 वरितपतच्चनिधिं च पाहि तन्माम् ॥ ३१ ॥

चिन्तेताऽस्ति न च त्वदन्यस्तत्ते पुरो नायका पूनकरोमि ॥१२॥
 त्रयैश्वर्यरमालयोऽस्ति कृपालुरेकश्च कृपाऽऽस्पदेषु ।
 मसिद्धिर्नेमिनी तत्रैव सम्यक् ततो मां निन ! तां च रक्ष ॥१३॥
 त्वदुत्थानकदर्थितं मे लगत्यनुष्ठानविधौ मनो न ।
 गय चाऽयं न मनो विना स्यान् प्रयाममाश्रं तदमो हटा ! मे ॥१४॥
 मस्यभयः किमवश्यभावी दुःखार्णवानन्तभवश्चमो मे ? ।
 विरिक्तवैहि मनोऽनेनीदमयं यदहं हि वक्तुमीद्रे ॥ १५ ॥
 ॥मेव नार्थं शरणं प्रपये सदाऽप्यधीये भवदागमं च ।
 रसामि ते नापमयांश्च मन्त्रांस्तेषामधिष्ठायकदेवताश्च ॥ १६ ॥
 इमेमि पापाजिन ! दुर्गेतश्च याचं च सर्वान भवपातरशाम् ।
 हि च सद्भवानमदुर्विकल्पं मनःशुभालम्बनमन्त्रणं ॥ १७ ॥
 शारिखर्गस्य मिलत्तयापि मनो दूरन्तं न निषेदुमीद्रे ॥
 तस्मिन्निर्दिष्टे दुर्गेतौ पातयतीति रक्ष ॥ १८ ॥
 स्वयि मयं . . . . . ॥१९॥
 कदर्थयित्वा . . . . . ॥२०॥
 उर्ध्वगुणस्थानकमाहकशुभाबन्धुभयानकृत यतऽरम् ।
 तावन्मनोऽरिः कुबिकल्पपार्श्वनिष्य मां ही सिपतेऽथ एव ॥२०॥
 न स्वल्पं आर्हति पूतिषर्णा
 यथा न पुष्टी लज्जनादिभोगम् ।
 न चातिथारी पूतपानभेर्ष
 नाऽर्हमि ह्युक्तं दुपनोहती ही ॥ २१ ॥
 कृपां कृपालो ! मांयं पौं हि तस्यद
 मदीहं मे चातिमिषा यथाऽनिरुम् ।
 बधीभवेगमानसकं भवामुपरी
 सिपेथं यमां कुबिकल्पमासता ॥२२॥
 रवापमपमातकः प्रभुपकं
 रांभता-निभं शरणं भवपायः ।

तत्तथा कुरु यथा कुविकल्पा

न क्षिपन्ति रिपवो नरके माम् ॥ २३ ॥

वाङ्-मनो-ऽङ्गजनितं मम पापं .

द्रव्यतोऽपि भवतः स्तवनाद्यैः ।

नाशमाशु लभतां शिवता ते

तेऽप्यलं यदिह नाथ ! तत्रैव ॥ २४ ॥

संश्रुतेन मनसा महर्षयो

येन निर्वृतिमनन्तशोऽप्यगुः ।

मां तदेव कुविकल्पभृद्भवा-

म्भोनिधौ क्षिपति ही करोमि किम् ? ॥२५॥

प्रभो ! निषीयापि तवागमामृता-

न्यवाप्य चारित्ररसायनान्यपि ।

सहे प्रमादादिगदैः कदर्थनां

श्रयामि तत्कं शरणं हतोऽस्मि ही ? ॥२६॥

दुर्ध्यानतो मे विरमेव चित्तं

विभेमि पापान्नरकप्रदाय ।

स्वयं रिपुः स्वस्य तदित्यनन्य-

गतिस्तवाग्रे विलपामि नाथ ! ॥२७॥

कृपाऽऽस्पदं मां तदुपेक्षसे किं

न हंसि मेऽद्यापि दुरापदं यत् ।

कृपा न किं त्वां त्ययत्यधीशा-

भ्यासीर्हृदो मे किमुनाऽकृपत्वम् ? ॥ २८ ॥

भवादृशः पामि मुराऽमुरानपि

प्रभुस्ततस्त्वां शरणं श्रयन्ति ते ।

दीनं श्रितं पासि न मां नु तत्र-

मोक्ष्य वस्त्रं तिलकं करोमि किम् ? ॥ २९ ॥

अद्यादि किं देव मया कृष्म्ये

स्वच्छं नो यदितुं जेननोऽपि ॥ ५ ॥

नराहिभक्त्याऽर्धितदारगार-

सम्दिपुताऽनराग्यलक्ष्म्यः ।

द्विपत्तयः सन्तभोगयोगा

जिनेन ! पुग्मैः गुभगा नृगां ध्युः ॥ ६ ॥

निरन्तरागोम्यमद्वताप-

यनःपतिष्टानभुनांर्जितानि ।

मुदोर्षेमायुःगुभगन्तमार-

कला लभन्ते जिन ! तेऽहिभक्ताः ॥ ७ ॥

इहाप्यभीष्टानि मुगानि भुक्त्वा

युगादिनेतर्भवतोऽर्चनार्थः ।

भग्या भग्ने किल चक्रिगुका-

ऽहमिन्द्रदेवालयशर्मलक्ष्मीः ॥ ८ ॥

रणे जयं सम्पदमाशु दुस्या

वदा द्रुतं बन्धनमांशमीश ! ।

नृपावरुद्धाश्च नृपावदानं

भक्ता लभन्ते ऋषभमभो ! ते ॥ ९ ॥

द्विधाऽऽमर्षेर्नाथ ! कदधितस्य मे

द्विधा च दोषैः सकलात्तिलोलवैः ।

त्वमेव नेता जगतां पिता हिता-

ऽऽवहः शरण्यः शरणं भवाधुना ॥ १० ॥

नवप्रभावेषु सुरान्तरेष्वहो !

त्वमेव गज्जस्यतिशीतिभिः कलौ ।

ग्रीष्मे हि शुष्यन्ति जलाशयाः परे

प्रवर्द्धते वारिनिधिस्तु वारिभिः ॥ ११ ॥

जगन्नर्यारक्षणदक्षिणे प्रभौ

त्वयि प्रपन्ने शरणं शरीरिणाम् ।

यमेदशी धिग् यदनर्हताऽभूत् ? ।

जगन्नयेशोऽपि न पासि यन्मां

शोचामि हा ! हा ! हतकः स्वमेव ॥ ३० ॥

यद्यप्यद्रष्टव्यमुखोऽस्मि पाप्मभिः

प्रसीद हे नाथ ! तथापि मय्यपि ।

स्वदर्शनं देहि विधेहि मेऽर्हतां

यतो भवेत्साऽपि तव प्रसादतः ॥ ३१ ॥

मार्थये शिवममुष्य कारणं संयमस्तु विषमस्त्वयोदितः ।

न प्रमादरिपवस्त्यजन्ति मां किं करोमि भवभीभृतस्तनः ? ॥ ३२ ॥

मचेतनाऽचेतनवस्तुजातेष्ववाप्तसाम्यास्तकृपापपद्मम् ।

मनः सदा मे गतदुर्विकल्पं भूयात्प्रभो ! त्वद्गुणवादिमप्रम् ॥ ३३ ॥

जगज्जनानन्दि हितोपकारानवद्यहृद्यापतिकृत्प्रवृत्ति ।

भवद्गुणस्तोमरूपैरुत्तुति वचोऽस्तु मे नाथ ! शिवानुवृत्ति ॥ ३४ ॥

विश्वादिषीढापरिवर्जनात्प्रमादमुक् संयमयोगशुद्धिः ।

तव प्रसादान्मम सिद्ध्युपायस्त्वदानतिव्यापृतिरस्तु कायः ॥ ३५ ॥

त्रातुस्ते निजदुःखसन्ततिपिति स्तोत्राज्जिनेन्द्राऽवदं

शक्रालीमुनिमुन्दरस्तवपदप्रलोचयरक्षामभोः ।

कारुण्यामृतवारिधे ! यदि कृपापात्रे कृपां गाहसे

तद्दुःखप्रतिकारमाशु कुरु मां सर्वैः सुखैर्योजयन् ॥ ३६ ॥

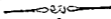
इति युगप्रधानावतारवृहत्तपागच्छापिराजर्धदेवमुन्दरमूरिर्धीज्ञानसागर-

मूरिर्धीसोममुन्दरमूरिशिष्यैः धीमुनिमुन्दरसूरिभिर्विरचिते

जयश्च्यव्हे धीजिनस्तोत्ररत्नकोशे मध्यमप्रस्तावे

स्वसामारिकदुःखप्रकटनदुःखप्रतिकारावि-

शक्तिरूप स्तोत्ररत्न विंशम् ।

॥ अहम् ॥

जयभिर्षां तेषुभिर्मेपमानसमप्रलम्बिपरदिनीनदीशम् ।

यपेह नाप्यन्नि धियो द्विषा त्रिषा
 परत्र मागारिकदुःखनाम्नया ॥ १२
 अपं जनः करपि कर्मभिः कृतैः
 परानिभूतो भवते पदे पदे ।
 ततो विपद्योऽप्यामिताक्षिभिः प्रभो !
 प्रमोदते न्वापिगत्य तायिनम् ॥ १३ ॥
 दुष्पक्षदुःखाद्वयगर्भपातिनो
 देवान्तरायात्मकुम्भानलम्बिनः ।
 अयं तत्राशापविद्यष्टिमाभितः
 स्वपक्षरं भीषद् एव मन्पते ॥ १४ ॥
 विचित्रदुःस्वानलतापिताः परे
 ध्रियन्ति का नापिपिकेन तृष्णिकाः ।
 अपं तु ते ध्यानसरोऽभिगत्य तान्
 समीहिताऽऽप्लवा मुदितोऽनुकम्पताम् ॥ १५ ॥
 यथाऽसि देवान्तरदूरितानां
 ज्ञानादिकानां शरणं गुणानाम् ।
 समग्ररोगादिभयाकुलाना-
 मपीश ! नाभेय ! तथा त्वमेव ॥ १६ ॥
 देवान्तरापास्तनया गुणानां
 ज्ञानादिकानां शरणं यथाऽहन् ।
 समग्ररोगादिविपन्नप्लुतानां
 श्राता तथैवासि विभुस्त्वमेव ॥ १७ ॥
 त्वयि प्रभो ! देलडलापुरेणे
 यथाऽचिते द्राग् विपदः क्षयन्ति ।
 नानाभवोपाञ्जितसम्भवानि
 तथैव कर्माण्यपि नाभिमूनो ! ॥ १८ ॥
 संवर्मितानां भवदाज्ञया यथा

सुरासुरेन्द्रालिविधीयमानक्रमाभ्युजोपासनभासमानम् ॥१॥

सहस्रपत्राद्भुतहेमपत्रे पद्मासनासीनमदीनमेधम् ।

जगत्त्रयैकमभुनाप्रभावप्रभाऽभिरामं मुनिराजिराजम् ॥ २ ॥

अनुत्तरब्रह्मपयं निरङ्कुमृगाङ्कुविम्बोज्ज्वलकायकान्तिम् ।

श्रीवर्द्धमानादिमशिष्यनाथं श्रीगौतमस्वामिनमानुवामि ॥३॥

(विशेषकम्)

निदेशतो वीरजिनेश्वरस्य दरमपश्लोकमितं व्यधाद्यः ।

श्रीमूरिमन्त्रं त्रिजगद्धिर्तपो स गौतमो रातु ममेष्टसिद्धिम् ॥

४ सरस्वती विश्वहितावधाना मूरीश्वरध्यानपदप्रभावा ।

सहस्रहस्तप्रथिता त्रिलोकस्वामिन्यपि मार्थितशस्तदार्त्री ॥५॥

श्रीदेवता विश्वविमोहनी चासुरेन्द्रवर्गस्तवनीयरूपा ।

५ यक्षाधिपो विंशतिशस्तहस्तस्फुरज्जगज्जैत्रपराक्रमश्च ॥ ६ ॥

इन्द्राश्वतुःषष्टिरभीष्टदाश्च त्रिलोकरक्षाप्रभवत्प्रभावाः ।

यक्षाश्वतुर्विंशतिरार्हताङ्घ्रिसेवापवित्रीक्रियमाणगात्राः ॥ ७ ॥

देव्योऽपि दिव्याव्ययशक्तियुक्ता भक्ता जिनेष्वार्हतभद्रसक्ताः ।

उपासने यं गणधारिमन्त्राधिष्ठायिका नित्यमचिन्त्यभक्त्या ॥

यन्नाममन्त्रोऽपि जयत्यचिन्त्यशक्तिमेककुम्भ-मणि द्रुमादीन् ।

तं सर्वचिन्नातिगणम्पेहेतुं श्रीगौतमं नमि भवान्धिसेतुम् ॥ ९ ॥

पदं यथाऽब्धिस्तटिनीतटीनां ग्यं तारकाणां विट्पी सनानाम् ।

तथा विभो ! गौतम ! सर्वलम्बिप्रभामाहेष्टां भगवंस्त्वमेव ॥१॥

मुक्तिं ब्रजंस्त्वं न्यदधाः स्वनाम्नि

सश्रीसम्वीनोप ! निजानुलम्बीः ।

वसत्यदो यत्र नरे गणेन्द्र !

वसन्ति यत्ता अपि तत्र सर्वाः ॥ ११ ॥

कान्ताः शिवार्ता तत्र लम्बयस्त्वा

दूःग्माद् भ्रमन्त्यः क्लिप्त वीक्ष्यमाणाः ।

नामापि गृह्णन्ति नरेश ! यत्र

जगद्विषो न प्रभवन्त्युपद्रवाः ।
 तथा कषायादिभयान्कर्मजसः
 शरीरिणां पापमहारयोऽपि च ॥ १९ ॥
 किं कामकुम्भैर्मणिभिः सुराणां
 मरुद्गर्वाभिः सुमनोद्गुम्भैर्वा ।
 हृदि स्थितिं देलउलावतंसः
 सतां यदि श्रीऋषभो विधत्ते ॥ २० ॥
 अनन्तचिदर्शनवीर्यशर्मणे
 जगद्विषयाहननैककर्मणे ।
 युगादिदेवाय इतास्त्रिलार्चये
 नमो नमो देलउलार्च्यमूर्त्तये ॥ २१ ॥
 समग्रभक्तेहितशर्मदायिने
 समग्रभीत्या जगदेकातायिने ।
 स्थितिप्रदायांद्भिर्जुषोऽपुनर्भवे
 नमोऽस्तु मे श्रीऋषभाय शम्भवे ॥ २२ ॥
 वशीकृतिर्वाञ्छितसर्वसम्पदा-
 मुदग्रमुच्चाटनमापटां ततः ।
 प्रवासदात्री निम्बिलांढमा दुर्गं
 ममास्तु भक्तिवृषभप्रभो परा ॥ २३ ॥
 तरीमिवाश्रित्य तरन्ति चारिधि-
 र्भवाह्वयं ये नृमुरामुरादयः ।
 भजेयमाग्नमृषभप्रभोरिमां
 भवन्तु पुण्यानि च मे तदाऽऽप्तये ॥ २४ ॥
 बहुविधवद्गुणैः कृतकै-
 निहतिधियां कनि नैव देवतानि ।
 निरुपाधिसमताविचारिणां तु
 त्वममि विभो ! ऋषभैरु एव देवः ॥ २५ ॥

सूत्कण्ठयेवानुसरन्ति तं द्वाग् ॥ १२ ॥

त्वयाऽऽतपस्यासमयात्कराब्जे

जज्ञे निलीना खलु केवलधीः ।

दीक्षामिपाद्यन्न्यदथा यदीय-

शिरस्तु तं ते द्रुतमापुरेताम् ॥ १३ ॥

त्वयाऽऽत्मनो वीरजिनाधिपेना-

ऽभेदस्तथाध्यापि वशेन भक्तेः ।

अनन्तचिदर्शनवीर्यसौख्य-

लाभात्तदात्मैव विभो ! यथाऽभूः ॥ १४ ॥

शिवश्रियः कोऽपि हृदोऽनुराग-

स्त्वपीश ! सीभाग्यरमात्मकेऽहो ! ।

नामापि यत्ते जपतः प्रबुद्धा-

नेपाऽखिलान् प्रापयतेश ! शर्म ॥ १५ ॥

त्वदीयभक्तेः शिवशर्मलक्ष्म्या

मैत्री प्रभो ! कापि परा नवीना ।

स्वाधारकान् भण्यजनान् गुणाढ्यां-

स्त्वस्यै पत्नीन् सा हि ददात्येषान् ॥ १६ ॥

न के पदार्था बहवो महान्त-

स्तव प्रभावे तु विचिन्त्यमाने ।

पृथ्वी न पृथ्वी न गिरिर्गरीयान्

नान्निर्मदीयान्न नभोऽप्यदध्रम् ॥ १७ ॥

विदन्ति मानं जलपेरुवो वा

केचित्कथंविन्नभसोऽपि विशाः ।

न ते प्रभावे पुनरस्ति मानं

भवन्त्यमाना अपि किं तदाऽर्थाः ? ॥ ॥ १८ ॥

ब्रह्मास्पदं वा कमलापदं वा

वदन्तु पदं तव पादपोस्तु ।

एवे देलउलापुरे सुविदितं श्रीमद्युगादिमधुं
 शकालीमुनिमुन्दरस्तवगर्भनूतक्रमं यः स्तुते ।
 सर्वाभीष्टसुखोच्चैरविरतिस्फूर्जत्प्रमोदाद्वयो
 मोहद्वेषि जयश्रिया स लभते श्रेयोऽचिराच्छाश्वतम् ॥२६॥
 इति युगप्रधानावतारवृहत्तपागच्छाधिराजश्रीदेवमुन्दरसूरिश्रीज्ञान-
 सागरसूरिश्रीसोममुन्दरमूरिशिष्यैः श्रीमुनिमुन्दरमूरिभिर्विरचिते
 जयश्रिये श्रीजिनस्तोत्ररत्नकोशे प्रथमप्रस्तावे देउलाविभू-
 षणश्रीऋषभजिनस्तवनरत्न त्रयोविंशम् ।
 ग्रन्थसंख्या १०६३ ।

॥ अहम् ॥

श्रीगुणविजयगणिविरचित-
 चतुर्विंशतिजिनभवस्तवः ।

नत्वाऽऽदौ विधिवद्गुरोः क्रमकजद्वन्द्वं गरीयः श्रियो-
 गेहस्य प्रकटप्रभावकलितस्याधारमूर्त्तद्विदा ।
 श्रीमन्नाभिनरेन्द्रनन्दनमुखस्याद्वादिनामादरा-
 दिग्मातङ्गजगन्निशाकरमितान् वक्ष्ये भवान् भक्तितः ॥१॥
 पूर्वं यो धनसार्थराट् पुगलिकः सौधर्मद्वन्द्वारकौ
 विद्याभूष महाबलो नरपतिः कल्पे द्वितीये मरुत् ।
 भूपालो युगलीगुरः प्रथमके कल्पे भिषक् द्वादशे
 देवधकधरः समग्रविपुषोत्तंसो वृषाङ्कः धिये ॥ २ ॥
 जम्बूद्वीपविदेहवण्डविजयाभूभामिनीभूषणं
 भूषधीविमलादिबाहन इति माहप्रतिष्ठाऽऽस्पदम् ।
 नीर्वाणो विजयाभिधानविपुलस्फूर्जद्विमानेऽभवत्

अनाप्य माहात्म्यरमां नु तस्यै
निषेवतेऽम्बुनि सदा तपस्वी ? ॥ १९ ॥

भो भोः ! श्रिये किं व्यवहारस्वेदे-
राराधितः किं बहुमन्त्र-तन्त्रैः ।

किं दैवतोपासनकर्मभिश्च
श्रीगौतमं ध्यायत नाथमेकम् ? ॥ २० ॥

पुरा यथा गौतम ! तापसादिकान्
मिथ्यामतादुद्धरसि स्फुरत्कृपः ।

तपस्क्रिया-संयम-योगदुर्वलं
भवावटान्मामपि तद्वदुद्धर ॥ २१ ॥

भवाद्धिभेभ्युत्कटदुःखराशे-
र्धतु द्विधेशे न च योगशुद्धिम् ।

गतिर्न मेऽन्याऽस्ति ततः शिवेच्छो-
स्त्वमेव तद्देहि कृपां मयीश ! ॥ २२ ॥

भावद्विपो ये निहतास्त्वयेश !
ते व्यन्तरीभूय भवद्गुणेव ।

निरौजसं त्वत्कुलजं समीक्ष्य
मां पीडयन्तीति मुनीन्द्र ! रक्ष ॥ २३ ॥

गणिवर ! तव सद्गुणैकलीनं
भवतु मना मम गौतमाऽविरामम् ।

विजहतु तदिमे कपायमुख्या
रिपुनिकराश्च मयीति सुमसीद ॥ २४ ॥

एवं श्रीगणनाथ ! गौतमगुरो ! स्तुत्वा मयाऽभ्यर्च्यसे
नाम्नाऽहं मुनिसुन्दरोऽभवमथो कुर्याः प्रसादं तथा ।
स्यां सर्वज्ञ ! यथार्थतोऽपि विशदज्ञानादिरन्नत्रया-

गोर्वाणाम्बिदिवेऽननिष्ट द्रुममे निर्वाणप्रमेष्टुहः
 गुर्वावर्षानपाःमभूर्धवभिदे श्रीपुष्पदन्तो जिनः ॥ १० ॥
 विद्वत्पर्यविदेहवत्तविजयाविश्वम्भराविभ्रुतः
 पद्माक्षः क्षिनिपालर्षौलिमुकुटः श्रीपद्मपृथ्वीपतिः ।
 श्रीमत्प्राणतवामिनाकिनिकरालद्वारचूडामणि-
 लेखोऽथ मन्मथतिलः प्रथमतानु सिद्धिं सुवर्णमभः ॥ ११ ॥
 भार्मीन्वापद्गुभानगर्यधिपतिर्दासीकृतागिग्रनो
 नीतिज्ञो नलिनादिगुन्मनृपतिश्चन्मतिः सद्गतिः ।
 आदाप व्रतमन्पूतेऽमृतभुजां मुख्यो गुरुः श्रेयसे
 श्रीधेयांसन्निनादितेपरमणः स्वर्पेनुतुल्यः सवाम् ॥ १२ ॥
 पद्माधकमपाणिरिन्दुवदनः पद्मोत्तरस्मापतिः
 पुरजं विमलादिषोषसचिवः प्रोक्षामधामा स्फुटम् ।
 कल्पे प्राणतनाम्नि चारुधिपणो देवाधिराजस्ततो
 देयाद्वासवपूज्यपादकमलः श्रीवासुपूज्यः शिवम् ॥ १३ ॥
 भूभूषामुमहापुरीनरपतिः श्रीपद्मसेनाधिपो
 निःश्रेयाञ्चनिपालपालितयज्ञाः सामन्तवन्द्यक्रमः ।
 लात्वा दैक्ष्यमवातरहमयुतो देवः सहस्रारके
 श्यामायास्तनुजस्तनोतु नियतं सौख्यानि भव्याङ्गिनाम् १४ ॥
 राजा पद्मरथः स्वकीयधिपणागीर्वाणभट्टारकः
 संजातः सकलार्थसाधनपदुर्व्याविर्ण्यमुख्ये भवे ।
 देवः प्राणतकल्पगः सुरवभूनेप्रप्रिभागातिथि-
 दिष्ट्याद्दः कुशलं मुकृत्यकुशलः श्रीमाननन्तोऽन्वहम् ॥ १५ ॥
 भूभर्ता भरताऽवनो हृदयः श्रीभदिलाधीश्वरो
 दुर्नीतिस्थितिभिज्जयी च विजये स्वाहाऽश्ननः सुन्दरः ।
 स्वादस्तापमवाग्धितारणविधी सत्कर्णधारः प्रभु-
 र्मन्त्रेनोजलचालकाचलविलामी धर्मदन्तावलः ॥ १६ ॥
 श्रीपिणाधिपभूपतिर्मिथुनिकः सौधर्मरुत्पे मरुत्

4

1875
1876
1877
1878
1879
1880

शिवोन्दिरां वेदिं करो लुठन्तीम् ॥ १३ ॥

नगरप्रताप ! प्रतिपक्षतां तव

धितः भयम्ने प्रतिपक्षतां धियाम् ।

अतीतसंगारक्षमां पदं वक्षं

पदाभूर्जं ते दधतः स्वमानमे ॥ १४ ॥

“अतीतसंगारक्षमां च क्षम्यतां

पदं पदां ते दधतः स्वमानमे” ॥

॥ इति बौधराट्टपाठः ॥

सुपैर देवद्रुमरमदुम्भाः

कर्मा न सन्तीति वदन्ति मुग्धाः ।

तत्रैव मूर्धां स्वस्तु ते निम्ल्ल्यु-

स्वदा न कार्षे हि करोति सर्वे ? ॥ १५ ॥

मितंपचत्वं किमिदं तव प्रभो !

यमाधवा काऽप्यतुलाऽस्त्यनर्हता ।

यदक्षरानन्तमुत्तधिषां निषेः

सतोऽस्यप्यातनुषे न मेऽधिनिः ॥ १६ ॥

मितंपचत्वं घटते न ते निधिं

तमाधिनां पाट्टिनरस्यविधमम् ।

अनर्हता मे यदि तत्क्षिपस्य तां

प्रसद्य सयोऽग्र विभ्रुस्त्वमेव हि ॥ १७ ॥

सपञ्चविंशे जिन ! योजने श्वे

गदादिपीडा विनिहंसि योऽङ्घ्रिनाम् ।

स हंसि किं ह्यपि मे स्थितो न ताः

कुक्कुर्षभिषेक्षिष तानि ताश्च तत् ॥ १८ ॥

त्वयैव धत्ते त्रिजगत् सनाथता-

यनाथपं त्वायहमप्यतोऽर्चिभाग् ।

सुदुर्गदायो द्विविधस्त्वयापि चे-

भूदेवो मरुभूतिकश्च करटी देवोऽष्टमे खंचरो
 मर्त्यः सोऽणिपतिः सुरः समजनि श्रीसार्धर्भामे महान् ।
 अस्वप्नान्निदिवे बभूव दशमे प्रोद्यत्प्रभापेशलः
 श्रीपार्श्वो भुजगेन्द्रचर्चितपदः पुण्यानि पुष्पातु वः ॥२४॥
 ग्रामस्वाम्यमरां मरीचिरमृताहारः परिव्राजकः
 पादा चापृश्वभुग् भवोऽतिबहुलः श्रीविश्वभूतिर्मरुत् ।
 विष्णुर्नरपिको हरिश्च नरके भ्रान्तिर्भवान्तर्वहु-
 थकी नाकिवरोऽथ नन्दननृपः स्वर्गेऽवताम्रशलः ॥२५॥
 इत्थं श्रीवृषभाङ्गचन्द्रजिनपथीशान्तिहूर्मध्वज-
 थीकम्बुध्वजपार्श्ववीरविजयाजातप्रभृत्यर्हनाम् ।
 विश्वभ्रामुनिभानुनन्दनिधिदिग्दीपाक्षधूमध्वजाः
 प्रोदप्रोतिमतां भवन्तु भवतां प्रोक्ता भवाः सिद्धये ॥२६॥
 वर्षे व्योममनङ्गजर्तुकुमिते राजादनीचन्दिरे
 नाभेयादिजिना इति स्तुतिपथं नीताश्चतुर्विंशतिः ।
 प्राग्भारेण मुदो गुणादिविजये प्रोञ्जतसद्भावतो
 देयामुर्विविधश्रियः सुभगतामानन्दकन्दाम्बुदाः ॥२७॥
 इति श्री२४जिनभव१३८स्तवः ।

॥ अहम् ॥

श्रीमहावीरजिनस्तवः ।

नानिलामरालदन्तिपवनैः सिंहसमाभृद्भनैः

॥ १ ॥

रम...

कुलमुवासमहोदधिनन्दनीप्रमदसप्रमदर्वनिविश्रुतेः ॥ २ ॥

इयामाभेकरथाङ्गरजगरुडैः कीरप्रवङ्गोञ्ज्वल-

ततो हताशम्य मयाम्स्तु कोऽविना ॥१९॥

प्रभाववार्द्धां तव मे मनो श्रुपं

निमग्नमप्याः ! कुत्रिकल्पजालकैः ।

कदर्शयेत् पार्श्व ! विमोहधीवर-

स्तदस्मि दुःखी विमनास्ततोऽव माम् ॥ २० ॥

मया प्रपन्नोऽसि समग्रवाञ्छित-

प्रदस्त्वमेव प्रभुराप्तशेखरः ।

स्वसेवकं चेदुरुरीकरोपि मां

त्वमप्यवाप्नोमि तुलां तवैव तत् ॥ २१ ॥

त्वदंघ्रिभक्तिं भगवन् दधज्जनः

श्रीपार्श्व ! दुःखैस्त्रिविधैर्विमुच्यते ।

इतीश ! शास्त्रश्रुतमानुभौतिकं

कुरुष्व मे चेदधसे कृपालुताम् ॥ २२ ॥

अशुभायतिकर्मकारिणो

मतिमत्त्वं हविगानमेति नो ।

भवभीतिकरान् परान् स्तुवं-

स्त्वदभक्तिः सदधीश ! किं सुधीः ? ॥ २३ ॥

ज्ञानमानधनदानवृद्ध्यः

कान्तिकीर्त्तिभृतिबुद्धिसिद्ध्यः ।

सम्भवन्ति भविनामिह स्ववात्

सर्ववस्तुषु तवैव वास्तवात् ॥२४॥

ततः स्तुतिं श्रीजगदीश ! पार्श्व !

व्यधामिमां मुग्धधियाऽपि तेऽर्हन् ! ।

समीहितं देयनयाऽपि मे द्राम्

कृपा कृपालो ! विदितेति हि स्यात् ॥ २५ ॥

एवं पार्श्वजिनस्य ये विदधते मठादनाऽऽहे पुरे

श्रीमठादविहारभूषणमणेः सद्भक्तियुक्ताः स्तुतिम् ।

खेटशोऽमिततेज इन्दुविमलः श्रीप्राणते निर्जरः ।

सीरी द्वादशकल्पदेवतपतिर्वज्रायुधयक्रभृद्

ग्रेवेये त्रिदशो नृपथ विबुधः शान्त्यै स शान्तिर्जिनः ॥१७॥

सिंहो द्विस्ततिकुम्भिकुम्भदलने सिंहावहः काश्यपी-

कान्तः कान्तगुणौघरत्रजलधिः सर्वार्थमिद्वी सुरः ।

श्रीसुरक्षितिपालवंशतिलकः श्रेयोऽम्बुजाहर्मणिः

मचेतः सद्ने विशत्वविरतं श्रीकुन्युतीर्थाधिपः ॥ १८ ॥

लब्धश्लोकधनो नृपो धनपतिर्विद्वेपिदन्तिव्रजे

विभ्राणः स्फुटपाटवं पटुगतिर्मातङ्गविद्वेषिणः ।

धर्माधनतत्परः श्रुतिमतिः सर्वार्थसिद्धी मरुद्

यो जातः शिवतातिरस्तु भविनः स्याद्वादिसौदर्शनः ॥१९॥

पण्मात्रेर्मुदितो महाबल इति क्षोणीरमामाधवः

क्षोणीशस्त्रिदशाधिराजसदृशः श्रीयुग् जयन्ते सुरः ।

कर्माधद्रुमहस्तिमल्लकराणिः श्रीमल्लिरिष्टाप्तये

सेव्यः सज्जनचारुचित्तजलधौ स्पष्टं मृगाङ्गोपमः ॥ २० ॥

भूपालः शिवकेतुकः सुरवरः कल्पेऽथ सौधर्मके

च्युत्वाऽभूच्च कुबेरदत्त उदितस्तुर्ये सुपर्वाऽग्रणीः ।

पद्माङ्गपतिवज्रकुण्डल इति श्रीब्रह्मरूपे मरुद्

वर्माहक्षितिपः सुधाऽशनवरः श्रीसुव्रतः पातु वः ॥२१॥

कौशाम्बीललनाऽऽस्यमण्डनमलं कारुण्यपाथोनिधिः

सिद्धार्थक्षितिभृक् सुपर्वमुकुटः श्रीप्राणते प्रीतिभाक् ।

वमाकुक्षिसरोमरालविलसल्लीलायितं योऽधर-

द्भृत्यं वो भगवाननङ्गरहितः श्रीतीर्थनाथो नमिः ॥ २२ ॥

जम्बूदीपगते पुरेऽचलपुरे श्रीमदनक्षोणिराद्

सौधर्मे त्रिदशोऽथ चित्रगतिकः खेटथतुर्ये मरुद् ।

भूनेता रणनिर्जरो नरवरः शङ्खश्च लेखस्ततः

मालेयाचलचन्द्रनिर्मलयशा नेमिर्मनोमोदकृत् ॥ २३ ॥

साधने मुनिगुण्डमन्त्रपर्या। शान्तादिस्तुष्टि पर्या

द्वैपेद्वैपिमयाधिया धिवपुः रात्र्याधिय प्रानुपुः ॥ २६ ॥

रिते युगमथानावतामृत्तयागद. र्गिभरा नर्थाद्वगुन्दरगुिर्धोत्रानमागर-

गुिर्धोत्रोमगु. दग्गुिर्धोत्रे धानुनिग. दग्गुिर्धोत्रे धानुने तथद्वयद्वे

श्रीरत्नमन्त्रोत्रमन्त्रः। पथमध्यान्तर पदानुपुमृत्तयद्वेदने

विशारधीयाथा ननमन्त्रन द्वैपेद्वैपम ।

॥ भस्म ॥

जयधिया द्वैपिपुत्रगणा

जगन्ममपेयभुतापतापम् ।

धीमद्व्युगादीर्जनिनेन्द्रवन्द

स्ववीर्यहं देलउलापुगस्थम् ॥ १ ॥

न्वयि प्रभा चेतसि संस्थिते म्यु-

ने रोगशोका दूरुपदवाध ।

नां धीतयो व्याधय आधयो वा

तनूपनां दूःखकृतः कदाचिन् ॥ २ ॥

विनिप्रदुष्टज्वरकृष्टकास-

श्यामाक्षिर्दीर्घोदरकर्णरोगाः ।

भगन्दराथाथ गदाः समग्रा-

स्वप्नामपन्नात् प्रलयं प्रयाति ॥ ३ ॥

ग्रहाः मसानि दधते समग्राः

गुराथ सुपथ वरमद्राः स्युः ।

वशा नृपाद्याः महताः खलाथ

धीमद्व्युगादीश ! तर्वाद्भिभरत्या ॥ ४ ॥

भूतप्रेतव्यन्तरक्षेत्रपालाः

सीकोतर्यः शाकिनी डाकिनी वा ।

व्यन्तर्माथा अप्यधीश क्षमन्ते

भूदेवो मरुभूतिकथ करटी देवोऽष्टमे खंचरो
 मर्ष्यः क्षोणिपतिः गुरः समजनि श्रीसार्वभौमे महान् ।
 अस्वप्नास्त्रिदिवे बभूव दशमे प्रोद्यत्तमभापेशलः
 श्रीपार्श्वो भुजगेन्द्रचर्चितपदः पुण्यानि पुष्पातु वः ॥२४॥
 ग्रामस्वाम्यमरां मरीचिरमृताहारः परिव्राजकः
 पांदा चामृडनभृग् भवांसतिबहुलः श्रीविश्वभूतिर्मस्तु ।
 विष्णुर्नरयिको हरिश्च नरके भ्रान्तिर्भवान्तर्बहु-
 धक्री नाकिवरोऽथ नन्दननृपः स्वर्गोऽवतार्घ्यशलः ॥२५॥
 इत्थं श्रीवृषभाङ्गचन्द्रजिनपर्याशान्तिकूर्मध्वज-
 श्रीकम्बुध्वजपार्श्ववीरविजयाजातप्रभृत्यर्हताम् ।
 विश्वम्भामुनिभानुनन्दनिधिदिग्दीपाक्षभूमध्वजाः
 प्रौढप्रीतिमतां भवन्तु भवतां प्रोक्ता भवाः सिद्धये ॥२६॥
 वषे ष्योममनङ्गजतुकुमिते राजादनीचन्दिरे
 नाभेयादिजिना इति स्तुतिपथं नीताथतुर्विंशतिः ।
 प्राग्भारेण मुदो गुणादिविजये प्रोञ्जतसद्भावतो
 देयामुर्विविधधियः सुभगतामानन्दकन्दात्म्युदाः ॥२७॥
 इति श्री२४जिनभव१३८स्तवः ।

॥ अहम् ॥

श्रीमहावीरजिनस्तवः ।

चन्द्रादित्यपरालदन्तिपवनैः सिंहक्षमाभृद्भनैः
 वीणाकम्बुरमासमुद्भवरसाकर्पूरस्रवोदकैः ।
 लक्ष्मीकान्तकुठारखड्गकुमुर्दीपापगाकामूर्कै-
 निग्निध्यालिपयोरुहागुरुपिर्कर्वह्यश्वकार्तस्यरैः ॥ १ ॥
 रमणविश्रकलोचनरुम्बल्लवंदनविश्रभुजङ्गमचन्दनैः ।
 कुलमुवासमहोदधिचन्दनीमपदसप्रमर्दवनिविधुतैः ॥ २ ॥
 श्यामाभेकरयाङ्गरवगरुदैः कीरश्वहोष्यवल-

येनूननभोज्जुवैः मुक्तनरदाहृमारिकासज्जनैः ।

वेनीरागहृरहृहेरचमदंनरुकरदादने-

रथेरीरविभुं नभोरम ६० विरैः सारहृनैः संस्तुरे ॥१॥

- १. अरिहृहृनुदरोधनमारहृं कौविदहोहनयनसारहृन् ।
- २. मुक्तनररोरमनमारहृं हृष्टनरकभजनसारहृन् ॥ ४ ॥
- ३. कुनरमनोहरमे सारहृं हिररकरदिहारणसारहृन् ।
- ४. निधनपात्रेतिरमारहृं हृगतिरहनननेनसारहृन् ॥ ५ ॥
- ५. मुन्वरापात्रेतिरमारहृं चाकनिरज्ञनपासारहृन् ।
- ६. मु-हरकराशिनारमारहृं मरिमदनगुणपासारहृन् ॥ ६ ॥
- ७. पात्रपात्रात्रारमारहृं हृपेरीरविभुं नभोरम ॥ ७ ॥
- ८. हृरपयत्रारवयनमारहृं प-पययस्य हृरणसारहृन् ॥ ८ ॥
- ९. हृनीरपात्रादने मारहृं हृरणहृनमयपासारहृन् ।
- १०. मयरागणमथेतिरमारहृं विभुवनयनगुणयमारहृन् ॥ ९ ॥
- ११. विभुवपात्रामारहृं भुपञ्जुनपात्रमारहृन् ।
- १२. पयरागणमारहृं म-जनयनगुणयमारहृन् ॥ १० ॥
- १३. अ-हृरणयनगुणयमारहृं अ-हृरणयनगुणयमारहृन् ।
- १४. हृरणयन-हृरणयमारहृं हृरणयनगुणयमारहृन् ॥ ११ ॥
- १५. हृरणयन-हृरणयमारहृं अ-हृरणयनगुणयमारहृन् ।
- १६. अ-हृरणयन-हृरणयमारहृं हृरणयनगुणयमारहृन् ॥ १२ ॥
- १७. अ-हृरणयन-हृरणयमारहृं अ-हृरणयनगुणयमारहृन् ॥ १३ ॥
- १८. अ-हृरणयन-हृरणयमारहृं अ-हृरणयनगुणयमारहृन् ॥ १४ ॥
- १९. अ-हृरणयन-हृरणयमारहृं अ-हृरणयनगुणयमारहृन् ॥ १५ ॥
- २०. अ-हृरणयन-हृरणयमारहृं अ-हृरणयनगुणयमारहृन् ॥ १६ ॥
- २१. अ-हृरणयन-हृरणयमारहृं अ-हृरणयनगुणयमारहृन् ॥ १७ ॥
- २२. अ-हृरणयन-हृरणयमारहृं अ-हृरणयनगुणयमारहृन् ॥ १८ ॥
- २३. अ-हृरणयन-हृरणयमारहृं अ-हृरणयनगुणयमारहृन् ॥ १९ ॥
- २४. अ-हृरणयन-हृरणयमारहृं अ-हृरणयनगुणयमारहृन् ॥ २० ॥
- २५. अ-हृरणयन-हृरणयमारहृं अ-हृरणयनगुणयमारहृन् ॥ २१ ॥
- २६. अ-हृरणयन-हृरणयमारहृं अ-हृरणयनगुणयमारहृन् ॥ २२ ॥
- २७. अ-हृरणयन-हृरणयमारहृं अ-हृरणयनगुणयमारहृन् ॥ २३ ॥
- २८. अ-हृरणयन-हृरणयमारहृं अ-हृरणयनगुणयमारहृन् ॥ २४ ॥
- २९. अ-हृरणयन-हृरणयमारहृं अ-हृरणयनगुणयमारहृन् ॥ २५ ॥
- ३०. अ-हृरणयन-हृरणयमारहृं अ-हृरणयनगुणयमारहृन् ॥ २६ ॥

स्वीयवशीकृतमनसारङ्गं लेश्यागुणगालितसारङ्गम् ।
 दानावर्जितभक्सारङ्गं निगदितनियतनिपुणसारङ्गम् ॥१६॥
 केलिकृते रक्षितसारङ्गं जनरञ्जनलोचनसारङ्गम् ।
 लुञ्चितभुजगसदृशसारङ्गं धर्मकथान्नापितसारङ्गम् ॥ १७ ॥
 अङ्गरजोमृगमदसारङ्गं मोहरजनिवोधनसारङ्गम् ।
 स्वरमाधुर्यमयितसारङ्गं वीरं भजन सुकृतसारङ्गम् ॥ १८ ॥
 इत्थं वीरजिनः स्तुतो नवनवैः सारङ्गशब्दोद्भवैः
 सद्भावैः सनयं गुणादिविजयेनानन्दरांमोहमम् ।
 हर्षोत्कर्षवशेन पेशलवर्भविः सुरैः संनत-
 श्चित्तप्रोतिकरं परं पदमयं दद्यान्मुदा देहिनाम् ॥१९॥
 इति श्रीमहावीरजिनस्तवः ।

॥ अहम् ॥

श्रीद्वीपवन्दिरनवमजिनस्तवनम् ।

नवमधमणपवरममरत्रजपरमशमक्षममकलवदनकज ! ।
 गतपलमपदमसमजनगतमन ! भज नरभवभयहरणमचलधन ! ।१।
 ध्वस्तक्षय ! मद्मदनशमकर ! कमलदलप्रभनयनयमलधर ! ।
 चरणकरणकलवरतरसदन ! भव मकरध्वजपरपदददन ! ॥२॥
 मकरध्वजतवपदयममघहरमस्तथम ! हस्तद्रुपमजकर ! ।
 अक्षरपदमद् ! इतमद् ! गतभव ! नवलक्षमकटप्रवरस्तव ! ॥३॥
 मतमतमकरध्वजसरलच्छल ! गजशरवक्त्रक्षतमनभवदल ! ।
 घनकमलजलधरशय ! मम भवमप्रभहर ! जनवत्सल ! घनरव ! ।४।
 “ममभदमय सबलकलघनरव !” ॥ पाठान्तरम् ॥
 अमरक्रमणपशमवनजलधर ! रजतमद् ! बलवचरमहधर ! ।
 त्यक्तकलत्रतनयधनभवन ! रचय शमथयय ! मन्मथमयन ! ॥५॥
 गतभवकपट ! मदनजलधरजल ! पवनममघमपहर मम घनवल ! ।
 अकलजनन-भरणसय ! मद्गदपन्नग ! हलधरसहजचटनपद् ! ॥७॥

सञ्चरणद्वयजलचरमकर ! ममददलक्षणसत्त्वरहतदर ! ।

भव्यशरण ! रक्षक ! रतदमन ! जय जय मनरममद्गलगमन ! ॥७॥

इत्थं गुणेनाऽतिमुदा बुशानामेरुस्वराश्वित्रकरस्तबोऽयम् ।

श्रीपुष्पदन्ताख्यजिनेश्वरस्य दृश्यो भवत्वद्भृतां शिवाय ॥८॥

इति श्रीद्वीपचन्द्रिनवमजिनस्तवनम् ।

॥ अहम्

श्रीमशोविजयचनारसजैनपाठशालोत्पादक-

शास्त्रविशारदजैनाचार्यश्रीमद्विजयधर्मसूरिविरचितं-

प्रथमं श्रीपार्श्वनाथाष्टकम् ।

विभोऽङ्गिनां सौख्यततिं मतिं गतिं

शुभां प्रशस्तां सुमनोहरां त्वरम् ।

तनोपि भो ! लासि ददासि सर्वदा

मयाऽपराधस्तव कीदृशः कृतः ? ॥ १ ॥

प्रभो ! मया भावविमुक्तशालिना

कृतं न कार्यं शुभभावसंप्लुतम् ।

समस्तसाध्वादिमुमाध्यसाध्यके

भवे भवेयं सुखभारू कदाऽपि न ॥ २ ॥

कृपा कृपानाथ ! सदा विलोचयते

कृतापराधेन जनेन नित्यशः ।

कृपाकृपाणः खलु यस्य सद्गतः

कृत हि तेनाहमनाशने मुदा ॥ ३ ॥

दयां दयार्थाय ! विधाय सत्वरं

भवोदधेस्तारय मां हि सागतम् ।

महाऽपराधेषु नती सुवत्सला

भवन्ति तत्रेषु सुतररण्यः ॥ ४ ॥

भगोस्त्व ध्यानपरम्परा वरा
 कृताऽपराधैः शुभभावभावितैः ।
 उपासना पापविनाशकारिणी
 प्रसिद्धसिद्धान्तजलाकसारिणी ॥ ५ ॥
 अनाथकं नाथ ! तथा प्रमाद्यतां
 प्रयान्ति कामाद्यरयो दरिद्रताम् ।
 मयूरयुक्ते गहने वनेऽप्यहो !
 न नागकानां भ्रमणं विभाव्यते ॥ ६ ॥

अहो ! अहो ! मोहविचेष्टितं मद्भ्रमं मयास्ति गाढं भगवन् ! हि दुर्मदम्
 विदस्यते सर्वगुणैःसिद्धितं स्वसंवरकं रक्ष मुपार्श्वपार्श्वक ! ॥ ७ ॥
 अपारसंसारममुद्रयानके जिने सदा भक्तिरतिं तनोतु भोः ! ।
 सुशुद्धिधर्मः शुभभावनाभवः करोतु कल्याणपरम्परां शुभाम् ॥८॥
 इति श्रोपार्श्वनाथाष्टकं प्रथमम् ।

॥ अहम् ॥

द्वितीयं श्रीशङ्खेश्वरपार्श्वनाथाष्टकम् ।

श्रेयःपतिं धीनरदेवपारगं
 सदा सदाचारविचारपारगम् ।
 भक्त्या जनानां मुखदानतत्परं
 नमामि शङ्खेश्वरधामसंस्थितम् ॥ १ ॥
 कृतोपसर्गं क्रमठेन कर्मठं
 तथापि निश्चिन्तनिशामानसम् ।
 विभूतदुःखं क्षमतासरोवरं
 नमामि शङ्खेश्वरधामसंस्थितम् ॥ २ ॥
 भवाटवीं पम्भ्रमता मया नुतं
 भवाग्निपोतं गुविशाललोचनम् ।
 सदा प्रसन्नं मुखशान्तिकारकं

नमामि शङ्खेश्वरधामसंस्थितम् ॥ ३ ॥

अगाधसिद्धान्तपयोधिशेवधि-

मनाथनाथं सततं सुबोधिदम् ।

कृतापराधेषु जनेषु शान्तिदं

नमामि शङ्खेश्वरधामसंस्थितम् ॥ ४ ॥

कपायवर्गे निकपायचित्तकं

सुसाधुसङ्घं विक्रथादिवारकम् ।

अज्ञानमूढे सुकृतादिदेशकं

नमामि शङ्खेश्वरधामसंस्थितम् ॥ ५ ॥

कपायदावानलदाहनीरदं

कुसङ्गसङ्गादिविपाद्विमन्त्रदम् ।

अनादिसंसारविकारजापुदं

नमामि शङ्खेश्वरधामसंस्थितम् ॥ ६ ॥

सदागमादेनितरां प्ररूपकं

कुवासनादेः प्रबलं विडम्बकम् ।

अनेकविघ्नालिविपत्तिनाशकं

नमामि शङ्खेश्वरधामसंस्थितम् ॥ ७ ॥

। यस्य प्रमादेन जगज्जनाना-

मनादिजन्यं क्षयमंति पापम् ।

तं देवचन्यं सुरराजसेव्यं

नमामि शक्त्या प्रभुपार्श्वदेवम् ॥ ८ ॥

इति श्रीयशोधियजयवनारसज्ञेनपाठशालोत्पादकशान्तिमागरा-

ऽनगारगणाप्रणीश्रीमद्विजयधर्ममूरिविरचित द्वितीयं

श्रीशङ्खेश्वरपार्श्वनाथाष्टकम् ।

इति जैनस्तोत्रसंग्रहस्य

द्वितीयो भागः ।

